Loveswept

Roman de dragoste

Bonnie Pegus

Și apoi căsătoria

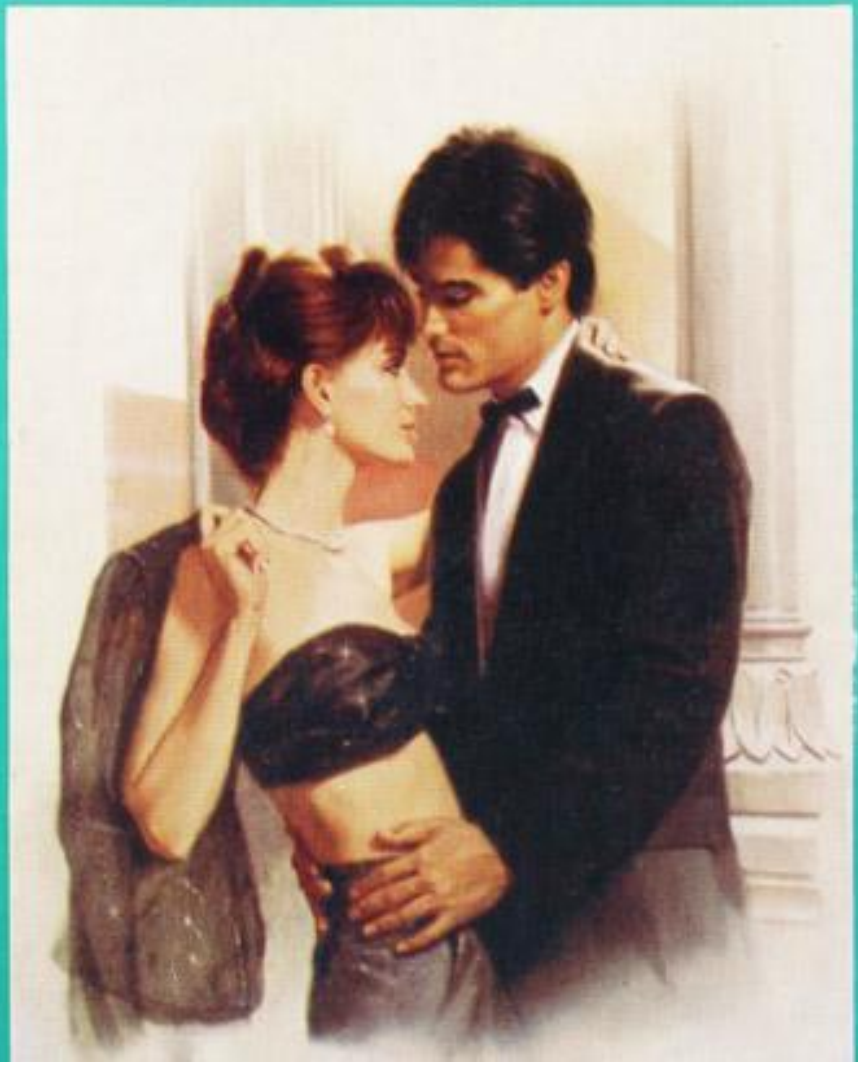

BONNIE PEGA

ŞI APOI CĂSĂTORIA

Editura: VICTORIA
1994

CAPITOLUL 1

Liberty Austin nu putu să nu-l observe pe bărbatul care tocmai intrase şi care părea să fi preferat să se afle oriunde altundeva decât acolo.

— Te simți bine?

Îi zâmbi prietenei şi asistentei ei de sarcină, Deb Greenley, şi îi şopti:

— Mă simt bine, Deb, numai că... spuse ea şi se opri puțin bătându-se uşor pe abdomenul umflat, Cupcake a început să devină nerăbdător!

Îşi întoarse apoi privirea curioasă spre bărbatul care stătea în prag.

— Îl cunoşti?

— Nu, dar e plăcut la privire, nu crezi? Libby ridică indiferentă din umeri, dar în sinea ei era de acord. Avea câțiva centimetri peste un metru optzeci şi aproximativ o sută de kilograme, aşa încât umplea cadrul uşii de parcă ar fi fost un uriaş. Şi dimensiunea lui nu era nimic pe lângă încrederea în sine pe care o emana. Nu îşi putea da seama ce culoare de ochi avea, dar aceştia erau încadrați de nişte gene uluitor de lungi şi de negre, care l-ar fi putut face să semene cu o femeie dacă trăsăturile nu i-ar fi fost atât de aspre. Avea buze subțiri, senzuale, care schițară un zâmbet incomod când îi şopti ceva blondei foarte gravide de lângă el. Libby îşi reținu un oftat. Ar fi trebuit să-şi dea seama că era însurat. Bărbații necăsătoriți nu prea veneau la cursurile Lamaze. De fapt nici nu avea nevoie de alt bărbat în viața ei, îşi spuse ea frecând absenta locul unde o izbise vreun genunchi sau vreun cot. În fond,

încă îi mai dădeau de furcă urmările lăsate de ultimul bărbat din viața ei.

După patru ani de căsnicie nefericiți, ea rămăsese cu casa, un teanc de facturi cât datoria națională şi cu Cupcake. Pe de altă parte, Bobby o ştersese la Nassau cu secretara lui în vârstă de nouăsprezece ani. Totuşi, Libby avea impresia că ea făcuse o afacere mai bună. În ciuda ocazionatelor crize de nesiguranță în legătură cu gândul de a creşte singură un copil, nici nu, mai ştia de când nu mai fusese atât de fericită.

— Au apărut la timp pentru pauză, spuse Deb zâmbind când Mabel, instructoarea Lamaze, le indică un colț al încăperii unde se aflau sucuri şi cafele decafeinizate.

Libby se ridică atât de grațios cât îi permiteau cele treisprezece kilograme în plus şi o urmă pe Deb în colț.

— Arată de parcă ar fi preferat să nu apară deloc, murmură ea.

— Ca un peşte pe uscat, aprobă Deb. Chiar că un peşte. Libby pescuise de vreo două ori în viața ei şi ştia că existau peşti pe care îi aruncai înapoi în apă şi peşti pe care îi păstrai. El părea să facă parte din această ultimă categorie.

Zachary Webster îşi aruncă privirea prin încăperea plină de femei însărcinate şi oftă.Ar fi preferat să se arunce într-un bazin cu rechini sau să intre într-o încăpere plină cu cei de la corporație căci acolo ar fi ştiut ce să facă. Dar o făcea în fiecare zi. Aici, însă, se simțea ca o balenă pe uscat zbătându-se zadarnic pe nisip. Privi din nou în jur şi ochii i se luminară când zări o brunetă cu un ten ca de porțelan şi cu o înfățişare liniştită de madonă. Remarcă prea multe

lucruri deodată în legătură cu ea pentru a le putea percepe-un păr drept şi strălucitor care îi cădea pe spate, sânii plini, arcul delicat al obrazului şi cel rotund şi nu prea delicat al abdomenului.La naiba!

— Ai de gând să stai tot timpul aici sau o să şi intri?

Zac îşi luă privirea de la femeia aceea încântătoare şi îi zâmbi afectuos cumnatei lui.

— Îmi eşti datoare, Hannah. Cu vârf şi-ndesat. Zâmbi şi ea şi îl luă de braț.

— O să supraviețuieşti, dragul meu Zac.

— Ben ar fi trebuit să fie aici cu tine, mormăi el. N-are de ce să...

— Ei bine, nu-i aici, îl întrerupse Hannah. Dar tu eşti.

— Ce noroc pe capul meu, zise el şi se trezi privind-o din nou pe madonă.

Mătase şi satin, îşi spuse el. O piele care părea moale ca mătasea şi un păr care avea luciul satinului. Cu siguranță că era genul de femeie care să fie ținută cu plăcere în brațe şi la naiba cu planurile lui. Când pauza luă sfârşit, se aşezară şi ei alături de celelalte perechi de pe podea. Instructoarea stinse lumina şi începu să prezinte un film despre o naştere naturală. În timp ce urmăreau femeia de pe ecran cuprinsă de durerile facerii, Zac auzi o voce feminină murmurând:

— Mă întreb dacă e cumva prea târziu să mă răzgândesc şi să mă duc în cel mai apropiat loc, unde se poate mânca varză. O voce excelentă, îşi spuse el, sexy şi încărcată de umor. Se întoarse să vadă cine făcuse remarca respectivă, pe care o susținea din toată inima, şi întâlni privirea de un albastru întunecat a madonei lui. Doar că nu erau

ochi de madonă. O licărire veselă dezmințea seninătatea rece a chipului ei. Când îi văzu privirea, ea îi aruncă un zâmbet timid şi dădu din umeri. El îşi ținu răsuflarea. Buzele ei dădeau impresia a fi la fel de moi şi de trandafirii ca o piersică şi erau uşor întredeschise într-un zâmbet fermecător, care părea să se strecoare în interiorul lui încălzindu-l. Trebuia neapărat să o cunoască.

— Sunt Zac Webster, şopti el atunci. Iar ea este Hannah. Hannah se întoarse.

— Bună, zise ea.

— Eu sunt Liberty Austin. Libby. Iar ea este asistenta mea de sarcină, Deb Greenley,

Hannah le făcu cu ochiul celor două femei şi spuse:

— Fratele lui Zac spunea că la treisprezece ani Zac a vărsat când i-a fătat cățeaua.

Nici nu ştiu cum o să-l fac să intre în sala de naşteri.

— Ce zici de un bici şi un scaun? zise Deb şi cele trei femei zâmbiră înțelegător.

— Nu credeți că ar trebui să urmăriți filmul şi să nu mă mai necăjiți? întrebă Zac.

— Poate că tu ar trebui să urmăreşti filmul, spuse Hannah.Ai mai învăța câte ceva.

— Tocmai de asta mă şi tem, mormăi Zac uitându-se la film.

Zac era un nume drăguț, îşi spuse Libby melancolică privindu-l din spate. Părul negru părea tuns şi pieptănat de o mână expertă şi, totuşi, onduleurile rebele îi dădeau aspectul unui păr prin care trecuseră nişte degete nerăbdătoare sau poate ale unei femei. Se întrebă dacă era la fel de moale cum părea şi se încruntă când simți o dorință

neaşteptată de a-l atinge pentru a afla. Se foi simțindu-se jenată pentru că se gândea la un bărbat în timp ce purta în pântece copilul altuia. Chiar dacă ea şi Bobby erau divorțați şi totul se terminase între ei cu mult înainte avea impresia că îl înşela. Se sili să fie atentă la filmul care prezenta doi oameni obosiți şi asudați, dar, evident, fericiți, gângurindu-i unui copilaş pe care-l ţineau în brațe. Libby luptă împotriva unei împunsături de invidie şi ochii o usturau datorită faptului că îşi reținea lacrimile. Ar fi dat orice numai să poată împărți naşterea copilului cu cineva care o iubea. Nici nu voia să se gândească la toate celelalte lucruri pe care nu le va putea împărți primul dinte, primul cuvânt, primul pas. Libby îşi încleşta maxilarul şi. Se forță să alunge permanenta senzație de singurătate. Când cursul se încheie, un grup format din câteva perechi se hotărâră să mănânce o înghețată în apropiere. Deb se scuză dat fiind faptul că a doua zi trebuia să fie devreme la lucru, dar Libby, care totdeauna avea poftă de înghețată mai ales cu ciocolată se duse şi se trezi împărțind un separeu cu Zac şi cu Hannah. Între ele se înfiripă imediat o camaraderie care nu putea exista decât între două femei aflate în a opta lună de sarcină. Discutară despre doctori, nume de copii, glezne umflate, avantajele alăptării la sân în comparație cu hrănirea cu lapte din sticlă şi despre mărci de scutece. Într-un fel, în timpul acelei pălăvrăgeli plăcute, Hannah izbuti să obțină tot felul de informații despre Libby. Află astfel că era o profesoară de liceu divorțată, că locuia într-o casă aflată la nu mai mult de două mile de locuința lui Hannah, că îi plăceau baseball-ul şi expozițiile de artă şi că era alergică la căpşuni.

Zac îşi privea cumnata uluit şi cu foarte mult respect. Nici Perry Mason n-ar fi putut afla atâtea lucruri despre Libby. Iar amănuntele pe care ea le descoperea în legătură cu acea femeie uluitoare cu un zâmbet de madonă şi ochi neastâmpăraţi îl interesau. Dintr-un anumit motiv, se simţi uşurat şi supărat când află că era divorţată. Era supărat pentru că era nevoită să nască singură şi uşurat pentru că ei bine, nici nu voia să se gândească la acest lucru.

Ciudat, şi lui îi plăceau baseball-ul şi expoziţiile de artă. Nu era alergic la căpşuni, dar nici nu-i plăceau prea mult. Când Hannah îşi continuă investigaţiile, el află că lui Libby îi plăceau filmele vechi şi citea atât cărţi ştiinţifico-fantastice cât şi poliţiste.La fel ca el. Oftă. Norocul lui să aibă atâtea lucruri în comun cu o femeie însărcinată în luna a opta.

— Tu şi Zac aveţi foarte multe în comun, remarcă Hannah de parcă ar fi fost ecoul gândurilor lui. Ah, ştiai că la *Tyler's* va fi sâmbătă o vânzare de lucruri pentru nou-născuţi? N-ai vrea să luăm masa de prânz împreună şi să mergem să aruncăm o privire?

— Mi-ar face mare plăcere, zise Libby lingând ultima fărâmă de îngheţată de pe linguriţă.

— Atunci o să te sun vineri seară pentru a fixa ora. Zac, e trecut de zece.Ai spus că ai o şedinţă mâine dimineaţă devreme şi, mai întâi, trebuie să mă duci acasă.

Libby, unde ţi-ai parcat maşina?

— Imediat după colţ, răspunse ea privindu-i pe amândoi speculativ.

Să o ducă întâi pe Hannah acasă? Erau căsătoriţi sau nu? Hannah avea verighetă,

Zac nu, dar mulţi bărbaţi nu purtau aşa ceva.

Poate că erau divorțați sau despărțiți.

Libby se simți mai bine la acel gând. Îi plăcea foarte mult de Hannah şi se simțise puțin vinovată găsind că soțul altei femei era atât de atrăgător. Era surprinsă că reacționaşi atât de puternic față de Zac. Nu se simțea tocmai sexy, în perioada aceea, ci prea izolată, speriată şi epuizată. Şi grasă.

După ce i-a deschis uşa maşinii lui şi a instalat-o pe Hannah, Zac se oferi să o conducă pe Libby la maşina ei. O luă de cot şi porni în direcția indicată de ea.

Când dădură colțul, Zac văzu un Volkswagen vechi şi răblăgit şi se opri brusc.

— Asta-i maşina ta? Libby se opri să caute cheile în poşetă, după care se întoarse spre Zac şi îi zâmbi.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu poți conduce aşa ceva.

— De ce nu? întrebă ea defensiv. E minunată.

— Ea?

— Martha.

— L-ai dat un nume maşinii?

— Ce-i rău în asta?

— Ah, nimic. E grozav. Chiar nemaipomenit. Se uită de la burta ei bine rotunjită la locul din față al acelei maşini micuțe. Cum naiba putea să încapă acolo? Bine, chiar şi însărcinată în opt luni părea tot mlădioasă şi cu o construcție delicată. Se trezi întrebându-se cum ar fi fost dacă ar fi strâns-o în brațe. Oare era sensibilă şi fragilă său vioaie şi puternică? Alungă repede acele gânduri din minte. Era cât se poate de straniu să viseze în legătură cu o femeie însărcinată.

— Îți mulțumesc că m-ai condus, spuse Libby deschizând portiera şi strecurându-se la volan.

Răsuci cheia în contact şi motorul prinse viaţă plângându-se şi scâncind tot timpul.

— Eşti sigură că chestia asta te va duce cu bine acasă?

— N-are nevoie decât de puţin exerciţiu, zise Libby dându-şi absentă o şuviţă de păr la o parte de pe faţă. Ceva în Zac, mai ales în felul cum o domina, o făcea să se simtă delicată şi feminină, îi plăcea acel sentiment.

De luni întregi nu se mai simţise decât diformă.

— Are nevoie de mult mai mult. De ce nu renunţi la ea? întrebă Zac rezemându-se nonşalant de maşină.

— Ea şi cu mine am trecut prin multe împreună. A fost prima mea maşină. Am cumpărat-o de la tata.

— Era tradiţionalul „mers la biserică duminica? Libby zâmbi.

— Ţinând cont de faptul că tata e preot, ai nimerit-o. Acel zâmbet avu o influenţă ciudată asupra interiorului său. Crezuse că zâmbetul ei uşor era tulburător, dar acela era mult mai mult decât atât. Îl făcea să vrea să o gâdile pentru a vedea dacă chicoteşte şi să o sărute pentru a vedea ce gust are. Numai că nu-şi putea permite să simtă astfel. Nu intra în planurile sale. Şi acestea erau totul; ele nu îl dezamăgiseră încă. Cel mai bun lucru era să plece înainte să spună sau să facă vreo prostie.

— Noapte bună, zise el după care se întoarse brusc şi se îndepărtă lăsând-o pe Libby privind în urma lui uluită.

Libby şi Deb ajunseră cu întârziere la următorul curs. Când intrară, toată lumea era deja în toiul unor exerciţii de relaxare. Libby căută cu privirea un

loc în spate, dar Hannah le făcu semn să vină lângă ei.

— Mi-a fost teamă că n-ai să vii, şopti ea.

— M-a lăsat maşina, şopti Libby la rândul ei.

— Ştiam eu c-o să se întâmple chestia asta! mormăi Zac. Ştiam că nu-i decât o chestiune de timp. Când aştepți un copil ar trebui să te gândeşti la un mijloc de transport mai sigur. Te-ai gândit să te uiți la noile...?

Libby nu-i mai auzi cuvintele ascultându-i doar glasul. Era o combinație perfectă de aspru şi cald, asemeni asprimii mustății unui bărbat pe o piele netedă şi caldă. Era o voce grozavă pentru a şopti vorbe de iubire şi pasiune unei femei, sau pentru a trăncăni aiureli unui bebeluş

Puse capăt acelor gânduri nestăvilite, N-ar fi trebuit să-i treacă astfel de lucruri prin cap, nu în legătură cu... cu cine? Fostul soț al lui Hannah? Dacă era fostul ei soț, atunci Hannah nu se arătase câtuşi de puțin posesivă, judecând după modul în care spusese de mai multe ori cât de mult aveau în comun Libby şi Zac.

Dar nu aceste lucruri o tulburau, ci faptul că el o făcea să fie dureros de conştientă că de luni de zile nu o mai strânsese un bărbat în brațe. Sânii îi erau atât de sensibili în perioada aceea. Se întrebă cum ar fi fost să-i simtă striviți de pieptul unui bărbat de pieptul lui, Libby se sili să se concentreze asupra cuvintelor instructoarei, care vorbea despre respirație. Când veni vremea exercițiilor, Zac o privi şi ea izbuti să-i arunce un zâmbet stins, dorindu-şi ca el să se uite în altă parte. Se simțea penibil scoțând acele şuierături sub privirea lui. Când se uita la ea abia dacă mai putea să respire şi în mod

obişnuit

Exercițiile de respirație au fost întrerupte de un piuit venit din poşeta lui Deb. Aceasta zâmbi stânjenită şi se furişă la telefonul din colțul încăperii. Peste un minut se întoarse.

— Trebuie să plec. Am un pacient de şaisprezece ani care şi-a pierdut un premolar în timpul unui meci de baseball. Aşa se întâmplă când ai o dentistă ca asistentă de sarcină, spuse ea apoi cu tristețe. Te las în drum spre Mercy. Libby scutură din cap.

— Ştii foarte bine că mai am douăzeci de minute sau chiar mai mult de mers după aceea. Du-te la spital liniştită. Ajung eu acasă.

— Eşti sigură?

— Da. O să chem un taxi.

— Nu va fi nevoie, şopti Hannah peste umăr. O să avem noi grijă să ajungi acasă.

— Ah, nu, zău aşa, insist...

— Grozav! exclamă Deb. Vă mulțumesc din suflet. O să te sun mai târziu, Libby.

După plecarea lui Deb, nu mai trebuia să stea decât câteva minute la curs, dar i se părură o eternitate. Mai ales când instructoarea începu să vorbească despre o anumită poziție de făcut dragoste care făcea să nu se apese abdomenul. Libby înghiți în sec şi, fără să vrea, se uită la Zac, descoperind că şi el o privea. Întoarse repede capul şi încercă să pară nonşalantă când îşi roti privirea prin încăpere.

Între timp, instructoarea continua să descrie alte câteva poziții şi Libby se foi stânjenită, decisă să nu-l lase pe Zac să-i mai surprindă privirea.

” *Ah, Mabel, pentru numele lui Dumnezeu, schimbă subiectul, te rog*!” imploră ea în tăcere.Ca şi cum i-ar

fi auzit rugămintea, Mabel începu să vorbească despre altceva. Orgasme.

— Multe femei descoperă că devin mai sexy în ultimul trimestru al sarcinii datorită intensificării circulației în zona organelor genitale. Unele spun chiar că realizează mai multe orgasme. Libby ar fi vrut să găsească o gaură de şarpe în care să se ascundă. Era gata să se acuze că vrea să meargă la toaletă, când instructoarea reîncepu să vorbească despre respirație.

Nu auzi absolut nici un cuvânt, atenția fiindu-i îndreptată în întregime asupra lui Zac. Îi aruncă priviri cu coada ochiului în timp ce el o asista pe Hannah la exercițiile respiratorii din ultimele minute de curs. Era atât de atent şi de grijuliu față de ea, încât lui Libby îi venea să plângă.Ar fi dat orice numai să aibă pe cineva la fel alături de ea când aveau să înceapă durerile.

Faptul că se afla în apropierea lui Zac o făcea să se simtă mai singură ca oricând.

La acest lucru se gândi pe drum spre casă. În timp ce Zac şi Hannah discutau despre curs, Libby stătea tăcută pe bancheta din spate. Era atât de cufundată în gânduri, încât fu luată prin surprindere când Hannah se răsuci pe scaunul ei şi o privi întrebător.

— Poftim?

— Nu mi-ai spus tu sâmbătă că vrei să te duci la expoziția de artă precolumbiană mâine sau poimâine?

— Ba da, aşa am spus. De fapt, m-am gândit să mă duc mâine după-amiază.

Hannah îi aruncă o privire lui Zac un zâmbet triumfător.

— Vezi? Ți-am spus că are de gând să meargă, zise ea, după care i se adresă din nou lui Libby: Şi Zac se gândea să se ducă mâine după-amiază, aşa că i-am sugerat să mergeți împreună. Nu, Zac?

El încuviință dând din cap şi se oferi politicos să o ia pe Libby la ora unu.

Ea îşi murmură consimțământul. Hannah continuă să vorbească după aceea, până când Zac opri în fața casei ei.

— Nu vreți să intrați să bem o cafea? întrebă ea, Decafeinizată, bineînțeles.

— Nu, am o şedință dimineață devreme.

— Nu, mulțumesc. Zac şi Libby vorbiră în acelaşi timp, iar Hannah zâmbi doar.

— Bine.Pe săptămâna viitoare, Libby, Vorbim mai târziu, Zac, Pa.

Libby ieşi cu greu de pe bancheta din spate a maşinii sport a lui Zac şi se aşează pe locul din față.

— Îți mulțumesc că mă conduci acasă. Locuiesc chiar lângă Pendleton, spuse ea, după care îi dădu câteva indicații scurte.

— Unde ți-ai dus maşina bolnavă? o întrebă el pe drum.

— La Emerson's pe Beech Road. Îi cunoşti?

— Nu, dar Beech se află doar la câteva sute de metri de muzeu. Te pot duce s-o iei mâine după ce plecăm de la expoziție, spuse el oprind pe alee. Ea se chinui să-şi desfacă centura.

— Drăguț din partea ta, mulțumesc, zise ea după care trase de cataramă şi îşi ridică privirea cu o grimasă. Cum se desface...? Ah, da.

Îşi scoase centura şi se întoarse spre el exact când el se întinse să o ajute, astfel încât sânul ei stâng îi nimeri chiar în mână. Privirile surprinse li se

întâlniră şi rămaseră aşa o clipă, după care el îşi retrase mâna încet, trecându-şi degetele uşor peste sfârcul ei întărit.

— O să... o să vin să-te iau la, la cât am apus?

— La unu, am impresia, murmură Libby luându-şi poşeta şi deschizând portiera.

Nu-i nevoie să mă conduci până la uşă. De fapt, era mai bine pentru toată lumea dacă nu o făcea. Zac întinse mâna şi-i frecă între degete o şuviță de păr.

— M-am tot întrebat dacă e la fel de mătăsos precum arată, murmură el. Este.

Îi dădu drumul şuviței ca şi cum l-ar fi ars deodată.

— Pe mâine. Libby intră în casă, după care se întoarse şi se uită la Zac, care rămăsese pe alee. Îi făcu cu mâna şi închise uşa. Abia atunci auzi maşina lui îndepărtându-se. Se rezemă de uşă. Ce bărbat tulburător! O făcea să fie conştientă de sine ca femeie într-un mod cum nu mai fusese de multă vreme, fiindcă era greu să te simți feminină când aveai senzația că eşti cât un hipopotam.

Era numai puțin trecut de nouă şi jumătate, dar ea făcu un duş şi se pregăti de culcare. Luă o carte şi se întinse lângă Wells, câinele ei auriu de rasă. Zâmbi absentă în timp ce îl mângâia. Părea să creadă că era dreptul lui să ocupe două treimi din pat. Probabil că Zac obişnuia să doarmă astfel, se trezi ea gândindu-se.

Părea un bărbat care avea nevoie de spațiu. Orice femeie care ar fi dormit cu el ar fi trebuit să se mulțumească doar cu câțiva centimetri de pat. Fireşte, orice femeie care dormea cu Zac ar fi avut alte compensații, ca de exemplu trupul lui minunat

şi mâinile lui puternice. Libby trase adânc aer în piept şi alungă acele gânduri, şocată de sine. Era însărcinată în opt luni şi se gândea cum era Zac în pat. După Bobby, nici nu mai avusese nevoie de un alt bărbat, nici nu mai voise un altul în viaţa ei. Singurul lucru bun care rezultase din căsnicia ei dezastruoasă, care durase patru ani, era copilul. Şi rămăsese însărcinată cu totul întâmplător.

La vreo două zile după ce îi spusese lui Bobby de sarcină, acesta plecase lăsând un bilețel în care scria că renunță la orice drepturi asupra copilului. Nu mult după aceea sosiră şi hârtiile de divorț prin poştă din Nassau. Şi acum, iat-o, opt luni mai târziu, la început de vară. Fără ore care să-i ocupe gândurile, se întreba aproape tot timpul cum avea să crească singură un copil. Era, oare, capabilă de aşa ceva? Putea să se întrețină şi pe ea şi pe copil cu salariul de profesoară? Va fi copilul afectat de faptul că nu avea un bărbat în preajmă? Deja îl iubea cu disperare pe acel copilaş nenăscut, dar acest lucru va fi, oare, de ajuns pentru a-i oferi o ambianță emoțională sănătoasă?

Bebeluşul începu să lovească zdravăn, lucru care părea să aibă loc în fiecare seară în jurul orei zece sau unsprezece. Libby zâmbi şi îşi apăsă stomacul. I se părea că micuțul dansa step.

— Nu mai durează mult, Cupcake, şopti ea şi îşi schimbă poziția ignorând mormăitul de nemulțumire al câinelui. Copilaşul începu să se liniştească, în cele din urmă. Libby întoarse o pagină din carte, dar se trezi gândindu-se la Zac în loc să fie atentă la ce citea. Îşi schimbă din nou poziția încercând să se concentreze.

Simți, însă, furnicături în sân şi îşi aminti de

atingerea lui Zac. Îi ținuse sânul cu atâta delicatețe şi... hâc. Abdomenul îi tresaltă. Copilaşul sughița. Libby oftă şi se dădu jos din pat. Micuțul nu avea s-o lase să doarmă. Şi se părea că nici Zac.

Ar fi putut fi o întâlnire perfectă, îşi spuse Zac oprind în fața casei lui Libby. În fond, avea să-şi petreacă după-amiaza cu o femeie atrăgătoare şi inteligentă care avea un ten fără cusur şi nişte ochi de culoarea cerului la miezul nopții. Singurul impediment era faptul că era însărcinată. Era un impediment chiar foarte mare. El nu voia copii. Nu-i plăceau copiii. Iar aceştia nu-l puteau suferi.

Ținând cont de toate aceste lucruri, trebuia al aibă grijă ca aceea să nu fie nimic mai mult decât o după-amiază plăcută. Acea hotărâre fu, însă, serios pusă la încercare în clipa când Libby deschise uşa. Părul îi cădea lucios, ca o draperie, până la mijloc. Era un păr splendid. Sexy. Un păr care ar fi trebuit să învăluie un bărbat în timp ce făceau dragoste.

Purta o rochie bleumarin din mătase care aproape că se potrivea cu licăririle din ochii ei. Rochia aceea scurtă şi cochetă îi scotea în evidență picioarele lungi şi subțiri şi se lipea pe nişte sâni perfecți ca şi pe o burtă la fel de perfect rotundă.

Privirea lui rămase ațintită asupra acesteia o clipă, după care coborî asupra picioarelor încălțate într-o pereche de pantofi cu tocuri joase. Se întrebă dacă purta vreodată tocuri înalte şi sexy.

— Arăți... foarte drăguț.Ai grijă, Webster, se preveni el. Fusese cât pe-aci să-i spună că arăta grozav. Necazuri. Mari necazuri. Ea îi zâmbi, acel zâmbet cald care părea să-i învăluie inima şi să i-o strângă. De ce l-o fi băgat Hannah în aşa ceva?

Totuşi, ar fi trebuit să-şi dea seama că va încerca. Nu numai că-i spunea tot timpul că trebuie să-şi întemeieze şi el o familie, dar îi şi plăcea de Libby. Ceea ce era o combinație extrem de periculoasă.

Nu că el nu putea pricepe. Şi lui îi plăcuse Libby din prima clipă." *Nu te amăgi singur, amice. E puțin mai complicat decât plăcutul la prima vedere. Mai degrabă dorința sexuală la prima vedere.*" Într-un fel era aproape un sacrilegiu să dorească sexual o madonă însărcinată.

— Să nu-ți uiți poşeta.

CAPITOLUL 2

— Abia aştept să văd expoziția, mărturisi Libby urcându-se în maşină.

— Trebuie să fii o mare admiratoare a artei precolumbiene.

— Asta-i doar o parte. Cu adevărat interesantă este expoziția de orhidee care se desfăşoară în acelaşi timp, spuse ea şi ochii îi sclipiră plini de entuziasm.

— Aseară n-ai spus nimic de această expoziție de orhidee.

— Credeam că ştie toată lumea.

— Nu chiar toată lumea, spuse Zac strângând volanul, căci nu prea îl interesau plantele, de nici un fel. Ocupau timp şi spațiu şi îşi lăsau frunzele peste tot pe covor. Verdele trebuia să fie plăcut la vedere, aşa bănuia, dar pentru asta existau plantele artificiale.

— Orhidee. Nu sunt nişte plante parazite sau ceva de genul ăsta?

— Nu, sunt epifite, ceea ce înseamnă că trăiesc pe arbori, dar nu-şi înfig rădăcinile în aceştia şi nu

sunt, deci, parazite.

— Bănuiesc că nu sunt nici carnivore.

— Carnivore? făcu Libby privindu-l amuzată. De unde-ți vin asemenea idei?

— Am citit o povestire de HG.Wells despre o orhidee uriaşă care îşi dobora victimele cu un parfum dulceag şi apoi îşi scotea rădăcinile pentru a le suge sângele, Ochii lui Libby se luminară deodată.

— Îl citeşti pe H.G.Wells? Şi eu îl citesc! A fost totdeauna unul din preferații mei.Ba mi-am botezat chiar şi câinele după numele lui.

— I-ai dat câinelui numele de H.G.Wells?

— Nu, spuse ea râzând uşor. Wells.H.G.Wells mi-a înflăcărat foarte mult imaginația când eram mică. Şi mie, se gândi Zac posac. Încă un lucru în comun.

— Ştiu. Mie mi s-a întâmplat acelaşi lucru.

Ar fi vrut ca Libby să nu se mai uite la el cu ochii aceia sclipitori.

— Care din povestirile lui ți-a plăcut mai mult?

— Maşina timpului îmi petreceam ore întregi închipuindu-mi că mă plimb prin diferite epoci şi locuri. Poate că avea vreo legătură cu faptul că eram cel mai mic dintre cei trei frați şi voiam să scap de persecuții. Dar ție care ți-a plăcut?

— Omul invizibil. Dar fiindcă tata era preot, tot ca făceam era atât de atent cercetat încât aş fi vrut să fiu invizibilă. Astfel aş fi putut să ascund biletele şi să râd la şcoală la fel ca toți ceilalți copii, să port fuste scurte şi părul ciufulit.

— Trebuie să fi fost foarte greu pentru tine să fii fiică de preot.

— Nu chiar. Tata e un om foarte deschis şi mă îndoiesc că ar fi clipit măcar dacă mi-aş fi scurtat fusta cu câțiva centimetri sau dacă aş fi venit acasă

cu un bilet de la profesoară în care îmi făcea observație că râdeam prea mult. Toți ceilalți de acasă, însă, se aşteptau la mai mult din partea mea.

— Ce înseamnă „*acasă*”?

— Un orăşel în Maine, la sud de Portland.

— Şi cum ai ajuns în Pennsylvania?

— Am venit aici la colegiu şi am rămas când l-am cunoscut pe Bobby.

După ce a plecat m-am gândit să mă întorc acasă, dar aici am prieteni şi o slujbă la care țin foarte mult.

— Ai mai primit vreo veste de la fostul tău soț?

Ea tăcu puțin de parcă n-ar fi vrut să răspundă.

— Am primit o scrisoare din Nassau acum câteva săptămâni în care îmi spunea că el şi actuala lui fâță urmau să se căsătorească. Nu ştiu unde e acum.

— Actuala lui fâță, repetă el. O urăşti?

Era, oare, geloasă în taină pe ea pentru că încă îl mai iubea pe acel individ care nu era bun de nimic? Puse capăt deodată gândurilor acelora aiurite. Nu trebuia să conteze pentru el dacă ea iubea zece bărbați sau nu.

— S-o urăsc? Pe naiba, nu! Dacă simt ceva, atunci e doar milă pentru că a rămas cu Bobby pe cap.

— El ştie de copil? Libby îi explică ce se întâmplase, după care adaugă:

— De aceea te respect foarte mult.

— Pe mine? făcu Zac parcând maşina în fata muzeului, după care se întoarse spre ea. De ce?

— Pentru că eşti alături de Hannah şi te implici atât de mult în problemele legate de naştere, chiar dacă... ăăă... dacă nu locuiți împreună. Zac păru zăpăcit.

— Dar niciodată n-am locuit împreună. Credeam că ţi-ai dat seama, e doar cumnata mea. Soția fratelui meu Ben, spuse el privind-o ciudat. În tot acest timp ai crezut că suntem căsătoriți? Ea îi ignoră întrebarea.

— Atunci am şi mai mult respect față de tine pentru că-i eşti alături, spuse ea. Dar unde e Ben?

— Nu e unde ar trebui să fie, spuse el scurt. Să intrăm. Tot restul după-amiezii, Zac păru să facă eforturi imense pentru a menține lucrurile pe un plan impersonal.

Libby se plictisi să spună tot felul de aiureli de genul *„Îmi place aspectul primitiv al acestui lucru”* sau *„Ăsta e foarte interesant.”* Era ca şi cum ar fi hotărât să nu permită relației lor să înainteze mai mult. Stăpânirea de sine îi dispăru, însă, puțin când văzură o colecție de statuete mici şi îndesate cu sâni mari şi burți foarte rotunde. Libby se uită la el cum îşi frecă buricele degetelor de stomacul umflat al uneia din figurine. Când îşi întoarse privirea gânditoare asupra ei, ba îşi dădu seama că îl deranja faptul că era însărcinată. Îl deranja foarte mult.

— Trebuie să fie vreo zeiță a fertilității, spuse ea cu un glas stins.

— Bănuiesc.

— Îmi închipui că ai văzut femei însărcinate în ultimele două săptămâni pentru multă vreme de acum încolo. Zac dădu din umeri şi zâmbi inexpresiv, dar o privi gânditor toată după-amiaza. Cea mai atrăgătoare şi mai interesantă femeie pe care o întâlnise după multă vreme şi era însărcinată. Zac se întrebă în treacăt ce fel de relație ar fi existat, oare, între ei dacă ar fi fost liberi

amândoi?

Ea, însă, urma să aibă un copil, iar el avea compania. Într-un fel, firma lui de programe pentru computere semăna foarte mult cu un copil îl ținea treaz nopțile; îi lua tot timpul şi mare parte din energie. Nu prea mai avea ce să ofere unei relații, deşi Libby îl făcea să dorească altceva.

Avea un farmec demodat care părea să facă parte integrantă din ea şi mai poseda şi o interesantă seninătate de suprafață. Dar el zărise flăcări licărind în ochii ei care trădau existența unor pasiuni profunde şi ascunse în interior.

O singură privire aruncată burții ei îi aduse aminte că nu era pentru el.

Totuşi, ceva în legătură cu Libby îl făcu pe Zac să considere sarcina ceva senzual Părea... coaptă.Ca o piersică, moale şi dulce. Are păcat, îşi spuse el mai târziu stând pe canapeaua lui albă din piele şi privindu-şi peştii tropicali. Mare, mare păcat.

Libby şi Deb îi făcură cu mâna lui Hannah peste încăperea cu femei însărcinate, după care se duseră lângă ea.

— Unde e Zac? întrebă Libby indiferentă aruncând o privire în jur.

— E în spate, pune monopol pe cafetieră. Libby nu se miră. După prima şi ultima lor întâlnire, care avusese loc cu două săptămâni în urmă, făcuse tot posibilul să o evite. Era evident chiar şi pentru ea-şi adesea i se spusese că, atunci când era vorba de subtilități era la fel de densă precum ceața londoneză.

Încercă să nu o doară faptul că nu părea atras față de ea. Nu că ar fi arătat ca o femeie fatală.

Totuşi, ea îl plăcea extrem de mult pe Zac, mai ales după ce aflase că îşi asista cumnata în absența fratelui său. Şi o făcea în ciuda faptului că, după cum spusese Hannah, ar fi preferat mai degrabă să suporte o obturare de canal. În afară de faptul că era teribil de sexy mai era şi atent, ceea ce îl făcea şi mai fermecător.

— Cum a fost la doctor ieri? întrebă Hannah.

— Mi-a spus că va mai dura probabil încă două săptămâni, chiar dacă termenul ar trebui să fie săptămâna viitoare. N-am început nici să mă dilat, nimic. Dar tu?

— Conform programului. A zis că s-ar putea întâmpla în orice clipă de acum încolo. Zac ar prefera să aştepte cât mai mult posibil. Nu crede că e pregătit pentru asta.

— Pregătit pentru ce? întrebă Zac apropiindu-se de ele şi privirea îi alunecă imediat spre Libby. Arăta mai bine de fiecare dată când o vedea, chiar şi cu cearcăne. Făcu ochii mici îngrijorat. Era evident că nu dormea bine. Deşi, potrivit instructoarei Lamaze, nu era ceva neobişnuit. Se întrebă dacă avea cineva grijă de ea, să stea cu picioarele ridicate în fiecare după-amiază, să mănânce cum trebuie.

— Hannah spune că nu eşti pregătit pentru naştere, zise ea făcând semn din cap spre Hannah, care, împreună cu Deb, se alăturase unui grup de colege de curs.

— Sunt la fel de pregătit ca oricând, mormăi el. Dar tu ce mai faci? Bănuiesc că te bucuri extraordinar de mult la gândul că vei trece prin asemenea dureri.

Libby zâmbi senină.

— Nu sunt îngrijorată pentru asta.

— De ce? întrebă Zac lăsându-se pe podea lângă ea şi întinzându-şi picioarele lungi înaintea lui, după care se uită la ceas. Mai erau câteva minute până la începerea orei.

— Păi, stăpânirea nervilor şi dirijarea imaginației pe care le-am învățat aici mă vor ajuta cu siguranță, dar mai importantă e realizarea faptului că e ceva normal pentru o femeie. Şi există şi-un motiv pentru durerile facerii. Cred că apreciem de obicei numai lucrurile pentru care muncim din greu. Poate că durerile sunt un mod fizic de.., zise ea făcând o pauză pentru aşi căuta cuvintele de a ne pregăti emoțional pentru schimbările care au loc odată cu venirea pe lume a copilului.

Gândurile ei părură să se îndrepte după aceea spre interior, concentrându-se asupra vieții care se dezvolta înăuntrul ei. Zac o privi, captivat de expresia duioasă şi nelămurită din ochii ei. O mână delicată şi subțire masa absentă umflătura burții, ca şi cum ar fi mângâiat bebeluşul. Fără să-şi dea seama, el se întinse şi îi acoperi mâna cu a sa. Ea îşi ridică privirea şi îşi trase uşor mâna de sub a lui, apăsându-i-o pe burtă. Copilul se mişcă atunci şi Zac se trezi zâmbind.

— Va fi fotbalist, spuse el încet.

— Sau balerină.

— Vrei fetiță?

— Nu contează, spuse Libby dând din cap şi făcând ca şuvițele lungi şi lucioase să-i vină peste față. Zac îşi luă mâna de pe burta ei şi îi dădu părul la o parte, degetele sale zăbovind puțin pe firele mătăsoase, după care îi văzu urechea ivindu-se printre ele, îi trasă conturul cu degetul, Libby făcu ochii mari şi atunci el îşi lăsă mâna să cadă, silindu-

se să strângă ceaşca de cafea, Răsuflă uşurat când începu ora. Dar îi fu greu să asculte ce spunea instructoarea, pentru că nu se gândea decât la Libby. Îşi reaminti că avea nişte planuri şi că nu era loc pentru o relație, cu atât mai puțin pentru o soție şi o familie, cel puțin pentru următorii câțiva ani. Şi, totuşi, oricât de mult ar fi vrut să evite, nu putea nega faptul că o voia pe Libby. Dar pe copil nu-l voia. Pentru propria lui liniște trebuia să se țină cât mai departe de ea. Hannah nu se arătă dornică să coopereze, însă.

Chiar în clipa când se urcă în maşina lui Zac după curs, se întoarse spre el zâmbind.

— I-am spus lui Libby că o s-o luăm la plimbare săptămâna viitoare. Amândouă am vrea să vedem cum e restaurantul acela italienesc nou de lângă centrul comercial şi m-am gândit că am putea să mergem să mâncăm acolo înainte de curs.

— Hannah...

— S-ar putea să fie ultima mea şansă de a ieşi înainte de naşterea copilului.

— Hannah.

— Ce e, Zac? întrebă ea zâmbind, iar el oftă.

— La ce oră o luăm pe Libby?

— Ce ți-a spus doctorul săptămâna asta? întrebă Hannah de cum se urcă Libby în maşină. Aceasta scoase un oftat îngăduitor.

— Că mai durează vreo două săptămâni.

— Dar n-a spus la fel şi săptămâna trecută?

— Ba da, dar e foarte bine, pentru că Deb tot a trebuit să plece din oraş pentru o urgență. Fratele ei se operează şi ea nu se va întoarce decât poimâine. Se întoarse apoi spre Zac şi zâmbi.

— Bună. El simți aceeaşi strângere de inimă ca întotdeauna. Începea să-i placă.

Fir-ar să fie. Se forță să zâmbească.

— Bună.

— Mergem la *Spaghetti Plus* să luăm cina?

— Dacă n-ai nimic împotrivă.

— Sună grozav, spuse Libby oftând încântată. Îmi place la nebunie mâncarea italienească.

— E vreo poftă deosebită?

— Nu, pur şi simplu îmi place mâncarea italienească, atâta tot. Şi lui îi plăcea.La naiba, încă ceva în comun. Nu avea de unde să ştie până unde mergea coincidența până când ea nu avea să dea comanda. El ar fi comandat un aperitiv, urmat de *scampi* şi *zucchini* la grătar. Din pură încăpățÂnare, comandă, însă, macaroane şi roşii la cuptor. În timpul mesei discutară lejer, deşi, către sfârşit, Libby deveni mai tăcută.

— Ai de gând să mănânci şi restul? întrebă Zac privind bucățelele roz şi ondulate în culcuşul lor de macaroane. Libby se strâmbă uşor şi îşi masă mijlocul.

— Nu. Se pare că nu mi-e atât de foame cum am crezut. Le vrei tu?

— Dacă eşti sigură că nu mai mănânci.

— Sunt sigură. Am o durere în spate care mă înnebuneşte. Poate că asta mi-a stricat şi pofta de mâncare.

— Îți face Zac un masaj dacă vrei, propuse Hannah. Suna, într-adevăr, nemaipomenit, îşi spuse Libby melancolică, gândul de a simți mâinile acelea mari şi puternice pe trup. Îi aruncă o privire şi îi văzu expresia de pe chip. Nu era de dezgust, ci mai degrabă de..: Poftim? Acolo, în restaurant?

— Nu, e-n ordine, murmură ea. Sunt sigură că o să mă simt mai bine dacă mă ridic şi fac câţiva paşi. Hannah păru îngrijorată.

— Bine, dacă eşti sigură... Libby se sili să zâmbească, nevrând să-i îngrijoreze. Nu era deloc sigură; o duruse mijlocul toată ziua, numai că acum era şi mai rău.

— Mă simt bine. Cred că ar fi timpul să mergem la curs, nu?

Se lăsă cu toată inima în voia cursului Lamaze, când exerciţiile de vizualizare şi respiraţie dădură rezultate, avu bănuiala că se afla la începutul durerilor. Acestea nu fuseseră foarte regulate, dar crescuseră în intensitate. Nu le spuse nimic nici lui Zac, nici lui Hannah, vrând să vorbească mai întâi cu doctorul. Imediat ce ajunse acasă, îl sună aşadar pe doctorul Morgan.

— Dureri de spate, spuse el râzând uşor. Foarte multe femei sunt luate prin surprindere, pentru că se aşteaptă la dureri în partea din faţă. Cât de frecvente au devenit?

— Nu vreau să par o idioată, dar pur şi simplu, nu ştiu. N-au fost deloc regulate şi sunt din ce în ce mai acute.

— Ce-ar fi să vii până la spital să te consult? Dar ai grijă să nu-ţi frângi gâtul încercând să ajungi mai repede; primii copii vin de obicei destul de greu. Aşa că, relaxează-te.

— Să mă relaxez? Cum naiba să mă relaxez? M-au apucat durerile! Puse receptorul jos şi rămase cu privirea aţintită asupra peretelui îndepărtat. Aşteptase, plănuise şi se rugase să vină ziua aceea şi acum nu era pregătită. Nu era deloc pregătită. Sună telefonul şi întinse o mână tremurătoare spre

el. Era Hannah.

— Libby, ai fost atât de tăcută în seara asta, încât sunt îngrijorată pentru tine. Eşti sigură că te simți bine? Libby trase adânc aer în piept şi îşi dori ca inima să înceteze să-i mai zvâcnească atât de puternic în urechi.

— De fapt, tocmai am vorbit cu doctorul şi pare să creadă că m-au apucat durerile.

— Durerile? spuse Hannah. Îl trimit imediat pe Zac. Închise înainte ca Libby să apuce să scoată vreun cuvânt. Când auzi telefonul sunând două minute mai târziu, ştiu că trebuia să fie Zac.

— Te-au apucat durerile? țipă el în receptor.

— Aşa cred.

— Vin imediat. Legătura se întrerupse şi Libby puse receptorul la loc clătinând din cap. Dumnezeule, îi era frică. Şi era nervoasă. Şi emoționată. Îi venea să râdă, să plângă, să se culce şi să se trezească după ce se va fi terminat totul.

Dar nu făcu nimic din toate acestea. Nu-i permitea timpul. Se gândi că Zac avea să facă vreo douăzeci de minute până la ea. Poate avea timp să facă un duş. Îşi împleti părul, dădu vreo două telefoane şi îşi duse valiza jos.

Tocmai se pregătea să urce din nou pentru a se vârî sub duş când îşi făcu apariția Zac. Îi aruncă o privire ceasului de pe cămin. Zece minute. O urcă repede în maşină şi fu uimită când nu văzu nici o amendă pentru depăşire de viteză.

El porni şi apoi se întoarse spre ea.

— Ți-ai luat tot ce trebuie? o întrebă el ținând în mână un carnețel.

Bomboane, umezitor de buze, şosete... casetofon, punct focal... valiza, lucrurile copilului? Trebuie să

mai suni pe cineva? Ai internarea făcută?

Ea zâmbi, mişcată de preocuparea lui agitată. Ciudat, dar ea nu se mai simțea deloc agitată. Avea senzația că putea suporta orice atâta timp cât Zac era cu ea.

— Da, nu şi da.

— Hm?

— Da, am luat tot, inclusiv valiza şi lucrurile copilului. Nu, nu mai trebuie să sun pe nimeni - pentru că am făcut-o deja. Da, am internarea făcută.

— Ai sunat-o deja pe Deb?

— Am lăsat un mesaj la hotelul din Boston unde stă, dar nu cred că va izbuti să ajungă la timp. I se părea că avea o voce extrem de calmă. Nimeni nu ştia cât de nervoasă era în realitate - dacă nu-i vedea mâinile frământându-se în poală.

— Vrei să spui că te-au apucat durerile şi Deb nu-i aici? Cine o să te asiste?

Libby îşi muşcă buzele. Nu voia deloc să treacă printr-un asemenea moment intim cu o persoană total necunoscută. Era o experiență care trebuia împărțită cu cineva deosebit. Singurătatea care îi era tovarăşă constantă de câteva luni o cuprinse din nou.

— Nu ştiu, spuse ea şovăitor în cele din urmă. Poate o să, mă ajute una din asistente.

— Vrei să spui că te-au apucat durerile şi n-ai pe nimeni care să te asiste?

Vocea lui Zac deveni mai tare cu fiecare cuvânt. Nu-şi dădea seama, oare, că ştia deja acest lucru?

— Păi, nu prea văd să am de ales, i-o întoarse Libby sarcastic. I-aş putea interzice bebeluşului să vină înainte de sosirea lui Deb, dar nu cred că el sau

ea m-ar asculta. Hei, ai trecut pe roşu.

— Vrei să conduci tu? mormăi Zac.

— Dacă maşina mea ar fi fost în stare bună, exact asta aş fi făcut şi fără să trec pe roşu.

— Nu-i nimic în neregulă cu felul cum conduc. Totdeauna conduc aşa.

— E de mirare că maşina ta n-are prea multe semne decât... Se opri brusc.

— Încă una?

— Da, spuse ea printre dinții încleştați.

— Respiri?

— Numai când nu vorbesc cu tine. Trase puternic aer în piept şi se întoarse spre el.

— Apropo, vrei să opreşti puțin la drogherie înainte să ajungem la spital?

— La drogherie! Ce naiba cauți acolo?

— Îmi doresc unul din acele parfumuri pentru maşină, de lămâie sau căpşuni.

— Poftim?

— N-ai auzit când instructoarea Lamaze a vorbit despre aromaterapie şi despre cum pot fi folosite asemenea lucruri pentru a acoperi mirosul din spital?

Oare fusese acolo? se întrebă Zac. Da, fusese, dar se gândise la ea. Opri lângă prima drogherie apărută în cale.

— Mă-ntorc imediat, tu aştepți aici. Peste două minute se întoarse.

— Nu au nici de lămâie, nici de căpşuni.

— Atunci vrei să vezi dacă au de vanilie?

— Vanilie. Am înțeles. Peste trei minute apăru cu o pungă de hârtie.

— Am găsit de vanilie. Mai ai nevoie de ceva? Libby termină de numărat răsuflările, se uită la ceas

şi abia apoi răspunse:

— De nimic.

— La ce interval sunt contracțiile?

— Ultimele două au fost la un interval de patru minute. Asta a fost după opt minute.

— Dacă am suna-o pe Mabel, ar face-o ea.

— Ce anume?

— Să te asiste la naştere.

— Am sunat-o deja, dar n-a răspuns nimeni. Zac îşi trecu un deget pe sub guler.

Cămaşa devenise deodată prea strâmtă.

— Eh, dacă nu primeşte mesajul la timp, sunt sigur că o să găsim o asistentă care să te ajute.Ai spus-o cu gura ta. E-n ordine?

— Ah, da, sunt sigură, murmură ea. Zac dori ca vocea ei să fi părut sigură. Avea să o lase pe mâna celor de la spital. Atât îi promisese lui Hannah că va face. Cu siguranță că nu avea de gând să fie asistentul Lamaze al lui Libby. Nu avea absolut nici o intenție în acest sens.

Se uită la ea şi o văzu respirând în ghearele altei contracții. Totuşi, nu părea drept ca ea să treacă prin toate singură. Sigur avea să apară cineva. Poate Deb, dar, ca să fie mai sigur, avea să mai încerce şi el la Mabel când vor ajunge la spital.

Infirmiera instala monitorul pentru făt şi, înainte să plece, spuse:

— Trebuie să stați conectată la asta douăzeci de minute. E o ocazie foarte bună pentru a pune în aplicare ce ați învățat la cursul Lamaze despre imagini pozitive.

Acum cincisprezece ani, când s-au născut gemenii mei, nu existau toate tehnicile astea de stăpânire a

stresului. Zac îşi trase scaunul lângă pat şi îşi întinse picioarele.

— Bun, deci, care ți-e fantezia?

Ce vrei să spui? întrebă Libby ridicându-şi privirea de la monitorul care prezenta bătăile inimii fătului şi la care se uita cu mare interes.

— Pentru imaginație.

— Vrei să-ți încerci imaginația? întrebă Libby făcând ochii mari uluită. Dar Hannah mi-a spus că n-ai nici un pic de imaginație. Zac păru jignit

— Am chiar foarte multă. Oricum, pot s-o fac până ajunge Deb sau până o găsesc pe Mabel. Tu doar pune capul pe pernă şi ascultă. Libby se conformă şi se aşeză comod, în fond, şi aşa trebuia să stea legată de monitorul acela timp de douăzeci de minute. Şi voia, într-adevăr, să audă ce născocea Zac. Era mult prea curioasă în privința lui pentru binele ei. Şi, pe urmă, se simțea mai bine, mai în siguranță, când îl asculta.

— Sunt gata.

— Ar trebui să fie fantezia ta, aşa că ar fi bine să-mi dai o idee.

— Ce-ar fi să mă iei prin surprindere? spuse Libby lăsându-şi capul pe pernă şi privindu-i chipul.

— Are o față frumoasă, îşi spuse ea, dar un maxilar teribil de ferm.

Era, probabil, încăpățânat şi îndărătnic. Mai era, de asemenea, puternic şi de nădejde.

— Bine. Închide ochii şi relaxează-te. Mergem la munte. O cabană cu un cămin ime... Libby deschise ochii şi se strâmbă.

— Nu-mi place vremea rece. Zac dădu ochii peste cap.

— Atunci, plajă?

— Îmi place foarte mult plaja, zise ea şi închise ochii din nou.

— Suntem într-o barcă. De fapt, e un iaht de vreo cincisprezece metri...

— Nu-mi plac bărcile.

— Dar ai spus că-ți place plaja. Libby deschise un ochi şi îl privi.

— Plaja îmi place. Plaja, Zac, adică nisip fierbinte, valuri şi tot felul de chestii din astea.

— Dar e plictisitor. Libby deschise şi celălalt ochi şi îşi țuguie buzele.

— A cui trebuie să fie fantezia, de fapt? Zac oftă.

— Bine. Te plimbi pe o plajă cu un nisip fierbinte. Simți căldura urcând spre gambe, apoi spre pulpe, prin tot trupul, până în vârfurile degetelor. Dinspre ocean adie o briză răcoroasă şi simți pe față picături fine de apă. Se uită la monitor şi observă că începea o contracție.

— Trage în piept această briză. Continuă să respiri încet... încet şi adânc... zise Zac cu un ochi la monitor. Bun, acum o respirație adâncă de curățare. Aşa.

— Devin din ce în ce mai puternice, murmură Libby.

— Aşa şi trebuie. Acum, hai să ne întoarcem pe plajă. Continuă să descrie scena de pe plajă până când veni infirmiera să o dezlege pe Libby de la monitor.

Aceasta zâmbi recunoscătoare.

— Acum pot să mă ridic şi să mă mişc, nu-i aşa?

— Da, mersul va grăbi lucrurile puțin şi vă va fi de folos şi pentru spate.

Libby se aşează pe marginea patului şi se uită la Zac.

— Ăăă, bănuiesc că acum o să pleci, spuse ea privindu-şi degetele împletite. *„Te rog, te rog să nu pleci,”* îl imploră în gând. Zac o privi câteva clipe.

— Păi... o să stau până găsim pe altcineva, da? Sunt sigur că Deb va ajunge sau vom reuşi să dăm de Mabel în curând. Se plimbă cu ea în sus şi în jos pe culoarul spitalului ore întregi, după părerea ei. De fiecare dată când avea o contracție, se oprea, se agăța de Zac şi respira. Între contracții se gândea numai la cât de puternic, de atent şi de săritor era Zac. După o contracție deosebit de dureroasă, se uită în jos, privind uşor surprinsă balta de la picioarele ei.

— Oh-oh.

— Cum adică oh-oh?

— Cred că tocmai mi s-a rupt apa.

— Oh-oh.

CAPITOLUL 3

— Carnețelul., nu-mi găsesc carnețelul, spuse Zac căutând frenetic prin buzunare,

Ce l-o fi interesând carnețelul când ea era udă leoarcă, se întrebă Libby strâmbându-se când cămaşa de noapte i se lipi de picioare, dar spuse calmă:

— Cred că ar trebui să ne întoarcem în salonul meu, iar după aceea tu ar trebui, probabil, să cauți o infirmieră şi să-i spui ce s-a întâmplat, ca să vină cineva să şteargă. Zac se întoarse, o înconjură cu brațul şi porniră înapoi spre salon

— Mă uluieşti.

— De ce?

— Pentru că eşti atât de calmă şi stăpână pe tine. Pur şi simplu, admir asta. Doar te-au apucat

durerile facerii, pentru numele lui Dumnezeu.Ai voie să fii puțin speriată. E el destul de speriat pentru amândoi, îşi spuse Libby alungându-şi propriile temeri.

— Femeile nasc în fiecare zi, spuse ea încântată că vocea îi părea controlată. Nu ştiu de ce eşti atât de agitat. Hannah zicea că, de obicei, eşti întruchiparea sângelui rece.

— Nu sunt agitat, negă el emfatic. Dar n-am mai trecut niciodată printr-o asemenea situație.

— Nici eu n-am mai trecut. Doar n-ai să-ți pierzi curajul cu Hannah, nu?

— Bineînțeles că nu. Nici cu tine nu mi l-am pierdut încă. Dar ar trebui ca soțul ei să-i fie alături.

— Unde e?

— Dumnezeu ştie. N-a dat nici un semn de viață nici când i-a scris că e însărcinată. Totdeauna a fost un hoinar, dar niciodată nu mi-am închipuit că ar fi şi idiot.

— Trebuie să-i fie foarte greu să treacă prin asta singură.

— Şi tu o faci.

— Eu n-am de ales.

— Fostul tău soț... începu el, dar tăcu în clipa când ea îl strânse de brat.

Îi puse mâinile pe mijloc şi o ținu în timp ce ea îşi rezemă fruntea de pieptul lui.

— Respiră încet şi adânc... aşa... încet şi egal... e aproape gata... respirația de curățare. Grozav. Ea continuă să rămână acolo, sprijinindu-se de el. Era atât de bine să se simtă supravegheată, chiar dacă şi pentru puțin timp.Ca şi cum ar fi simțit că avea nevoie de apropiere, Zac o înconjură cu brațele şi o ținu strâns.

— E în ordine, scumpo. Te descurci foarte bine, îi murmură el în creştet. Eşti obosită?

— Puțin.

— Bănuiesc că n-ai fi în stare să alergi la maraton. Ea scutură din cap şi îşi încleştă degetele în cămaşa lui.

— Am senzația că deja am făcut-o. Crezi că o să reuşesc, Zac? Poate ar fi bine să o fac altfel.

— Asta vrei?

— Nu, vreau doar să fac ceea ce-i mai bine pentru copil.

— Ce e bine pentru tine e şi pentru copil. Mergi până la capăt, Libby, spuse el lipindu-şi obrazul de creştetul ei şi strângând-o mai tare, N-am nici o îndoială că vei reuşi.

— Şi dacă n-o găsim pe Mabel sau dacă n-o să apară Deb? Zac, nu vreau să fiu asistată de o persoană necunoscută. Ştia că mizează pe mila lui, dar nu-i păsa. Nu voia să stea nimeni cu ea decât Zac.

— Nu-ți face griji. O să se rezolve totul.

— Nu pot să nu-mi fac griji. Te rog stai cu mine, Zac. Ştiu că-ți cer foarte mult, dar nu cred că aş suporta să trec prin asta cu cineva străin. Zac oftă ca şi cum ar fi cedat în fața inevitabilului.

— Rămân. Libby îşi puse capul obosită pe umărul lui dându-i voie să o ajute se ajungă în salon. Contracțiile deveniră mai puternice şi mai dese. Zac îi masă mijlocul pentru a-i alina durerea care aproape că nu o lăsa nici o clipă.Pe măsură ce totul lua amploare, Libby se retrase în sine, tăcută şi preocupată, încercând să învingă contracțiile. Cu toate acestea rămase conştientă de prezența lui Zac, de încurajările şi de răbdarea lui. În timpul

contracțiilor, respira împreună cu ea. Între ele îi ştergea fruntea cu o pânză rece, îi oferea bucățele de gheață, îi punea cremă pe buzele uscate, ba îi şi încălță cu şosete picioarele înghețate. Părea să ştie instinctiv când avea nevoie de vorbe care să-i distragă atenția şi când de linişte.

Contracțiile durau acum un minut şi jumătate şi aveau loc la un interval de un minut. Zac se minună de forța, de tăria şi de frumusețea ei. Mai avea încă acel aer senin, deşi Zac îşi dădea seama, din cutele formate între sprâncene din cauza efortului şi din picăturile de sudoare de pe față, că era artificial. Şi, deşi nu voise să stea, era bucuros că se afla lângă ea.

— Sunt atât de obosită, gemu ea apucându-l deodată de mână. Nu mai pot s-o fac.

— Ba poți. Nu mai durează mult, spuse el dându-i la o parte de pe față câteva şuvițe de păr. Gândeşte-te la copil, Libby, o îndemnă el apoi. Cât de moale o să-i fie pielea şi cât de micuțe îi vor fi mânuțele şi picioruşele. Cât de bine o să fie când o să-l ții în brațe. Poți s-o faci, scumpa mea, ştiu că poți. O să mai dureze puțin acum, dar pe urmă...

— Dumnezeule, încă una. Nu mai pot. Nu mai pot. Zac îi apucă mâinile şi o privi drept în ochi, încercând să-i insufle din puterea lui.

— Poți. Respiră cu mine, scumpa mea. Respiră cu mine.

Trecură câteva minute până când Libby izbuti să-şi recapete răsuflarea.

— Zac, ceva s-a schimbat. E foarte multă presiune, şi... ah. Simt nevoia să împing.

— Nu se poate! exclamă el, iar inima îi bătea nebuneşte. Asta era. Înțelese mesajul şi apăsă

butonul pentru a chema infirmiera.

— Nu face nimic până vine infirmiera, spuse el încercând cu disperare să-şi amintească ce trebuie făcut în asemenea situație.

— Ce-ar trebui să facem acum? Ştiu că nu trebuie să împingi până nu vine infirmiera, murmură el. Am senzația că nu mai ştiu nimic.

„*Unde naiba o fi carnețelul*?" îl trase iute din buzunarul de la spate şi dădu câteva pagini." *Gâfâit*". Exact.

— Trebuie să gâfâi.

— Da, Libby. Scoate aerul. Gâgâituri scurte... hai că poți. Dă-ți capul mai mult pe spate... hai. Gâgâituri scurte... aşa... aşa. Infirmiera veni şi o examina.

— Păi, cred că suntem gata de împins. Să ridicăm perna patului puțin mai mult.La următoarea contracție, apleacă-te în față şi apucă-ți genunchiul. Asistentul tău să-l apuce pe celălalt. După aceea, trage adânc aer în piept, dă-l afară, trage din nou şi reține-l. O altă contracție, iar când ea împinse, Zac o încuraja. Sora o examina din nou peste câteva minute.

— Hei, dar împingi eficient. Trebuie să-l chem pe doctor. Nu mai împinge până nu vine el.

— Cum adică să nu mai împing? întrebă Libby aruncându-i o privire speriată lui Zac. Nu cred că pot să nu mai împing. Ah, alta. Zac...

— E-n regulă, scumpo. Lasă capul pe spate şi gâfâie. Scurt... scurt. O să reuşeşti...

Aşa, acum respirația de curățare... Vezi? N-o fost prea greu.

Libby îi aruncă o privire furioasă.

— Câți copii ai născut până acum? Ce ştii tu?

— Ştiu doar că devii arţăgoasă la bătrâneţe.

— Cine-i bătrână? Sunt doar o puştoaică... Ah, Dumnezeule, vine. Trebuie să împing,

Zac.

— Nu. Suflă. Hai, suflă. Fir-ar să fie, nu mai împinge, Libby! Nu mai împinge! Libby?... Libby!

— Zac! Ce s-a întâmplat? Totul e în regulă? Ce face Libby? întrebă Deb alergând spre Zac, care stătea În sala de aşteptare privind pe fereastră la soarele dimineţii.

Se întoarse şi se uită ameţit la ea.

— A născut, Deb.

— Ce s-a întâmplat cu copilul? E bine? El continuă ca şi cum nu ar fi auzit-o:

— Doctorul nici nu era acolo. Nici sora nu era. Nu eram decât eu şi ea şi apoi, deodată, făptura aceea mică a apărut drept în mâinile mele. Zac îşi ridică privirea spre ea.

— E fată. O fetiţă frumoasă şi cheală. S-a uitat la mine cu ochii ei mari şi albaştri şi

A ţipat de mama focului.

— Libby se simte bine?

— E bine. A fost extraordinară, pe cuvântul meu. Nu cred să mai fi cunoscut vreodată o femeie atât de puternică şi decisă ca ea. Şi-a păstrat sângele rece tot timpul, zise el clătinând din cap. E uluitoare, repetă el apoi.

— Ce face acum?

— Cred că a adormit.

— Şi tu? Te simţi bine? Pari cam ostenit.

— Ah, nu, mă simt foarte bine. Foarte bine, spuse el silindu-se să zâmbească.

Totuşi, sunt puţin cam obosit. N-am dormit deloc,

aşa că mă gândesc să mă duc acasă.

— N-o aştepți pe Libby să se trezească? Zac oftă.

— Nu cred. O va interesa mai mult copilul Nici n-o să-mi observe absența.

— Ba o să observe, murmură Deb în spatele cămăşii şifonate a lui Zac care se îndepărtă pe culoar.

— Unde-i Zac? o întrebă Libby zâmbind, după care căscă.

— Era obosit, aşa că s-a dus acasă.

— Ah, făcu ea încercând să-şi ascundă dezamăgirea din glas.Ai văzut-o pe Cupcake?

— Am aruncat o privire în salonul noilor născuți când am venit încoace. E o păpuşă.

— Nu-i aşa? Zac a fost minunat. Extraordinar de răbdător şi nu m-a lăsat nici o clipă. A stat cu mine tot timpul. E un asistent grozav şi un bărbat nemaipomenit.

Deb o privi curioasă.

— Dacă aşa spui tu.

— Mi-a masat şi spatele am avut nişte dureri de spate oribile. Şi s-a plimbat cu mine pe culoar o veşnicie, aşa mi s-a părut. Era să mă dau bătută la un moment dat, dar el nu m-a lăsat. Mi-a luat mâinile şi a respirat odată cu mine. Ți-am spus că mi-a masat şi spatele?

— Cred că da, murmură Deb.

— El mi-a adus copilul pe lume. Ştiai? Doctorului i-a trebuit prea mult timp ca să ajungă, iar fetița abia aştepta să se nască. Aşa că Zac a scos-o la lumină, spuse ea şi chipul i se înmuie. A plâns când a luat-o în brațe, Deb. A încercat să se ascundă, dar eu tot l-am văzut.

— Şi pe urmă ce s-a mai întâmplat?

— Pe urmă a venit doctorul, a tăiat cordonul şi mi-a pus fetiţa pe piept.

Scotea tot felul de sunete şi mi-a aruncat o privire lungă fără să clipească. Sunt în stare să jur că mă vedea, că ştia cine sunt. Deb zâmbi şi clătină din cap.

— Libby, te cunosc din colegiu, dar nu cred să te mai fi văzut vreodată atât de tensionată. Zac spunea că nici durerile facerii nu te-au dat peste cap.

— Aşa e, dar numai pentru că Zac nu m-a lăsat. Şi, pe urmă, ştiam la ce să mă aştept şi nici n-a fost prea greu. M-am concentrat doar asupra lui Zac şi lui Cupcake.

— Fiindcă veni vorba de copil, doar n-ai de gând să o înscrii la grădiniţă cu numele de Cupcake, nu?

— Nu, o voi boteza Victoria după numele bunicii.

— Şi un al doilea nume?

— Încă nu sunt sigură.

— Am impresia că Hannah a spus odată că al doilea nume al lui Zac e Dane, zise Deb timidă. Chipul lui Libby se lumină.

— Dane. Victoria Dane Austen. Sună frumos, nu?

Pentru prima oară după zece ani, Zac îşi luă o zi liberă.

— Nu vii? Nu vii? repetă secretara lui. Eşti în spital, s-a întâmplat ceva?

— Nu.Mă simt foarte bine. Pur şi simplu îmi iau liber azi. E permis, să ştii. Doar eu sunt şeful.

— Aşa e, dar...

— O să vin mâine, spuse el în încheiere, după care închise telefonul.

Se aşează pe canapea şi îşi privi peştii tropicali cum înotau. Îşi spuse că ar fi trebuit să se culce. În fond,

nu dormise deloc noaptea trecută. Totuşi, avea impresia că nu va putea dormi toată săptămâna următoare. Nu vedea decât expresia de pe chipul lui Libby în clipa când i s-a aşezat copilaşul la piept. Chiar asudată cum era, cu părul lung scăpat din cozi şi cu pete lăsate de rimel sub ochi, fusese cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Îşi aminti cum lăsase cămaşa de noapte în jos pregătindu-se să alăpteze copilul pentru prima oară. Obrajii i se îmbujoraseră de stânjeneală din cauza tuturor celor prezenți în încăpere, dar privirea ei o întâlni pe a lui Zac când dirija guriţa bebeluşului spre sfârcul care aştepta. Ochii i se măriseră de uimire, iar zâmbetul îi strălucise. Arăta ca şi cum ar fi ținut în brațe o minune. Poate că aşa şi era. Zac simțise lacrimi neobişnuite arzându-i ochii şi nu putea decât să stea să privească. Căscă şi îşi lăsă capul pe spate amintindu-şi ce senzație avusese când ținuse copilul în brațe. Poate că era, într-adevăr, o minune. Căscă din nou şi închise ochii.

CAPITOLUL 4

— De ce trebuie neapărat să merg la reuniunea asta? întrebă Zac în clipa când Hannah deschise uşa.

— Pentru că ai fost asistentul meu de Lamaze, zise ea, după care adăugă: Şi al lui Libby.

— Nu din proprie voință, mormăi el fixând scaunul copilului. Ignoră cuvintele *„şi al lui Libby”* la fel cum încercase să ignore toate gândurile privitoare la ea în ultimele şase săptămâni. Reuşise foarte bine. Cel puțin în timpul zilei.

Totuşi, noaptea, în clipa când adormea, ea îi apărea în minte nepoftită, cu părul ei ca satinul, cu

picioarele ei superbe, cu sânii ei plini şi cu gura ei ispititoare. Dar, de fiecare dată când se întindea spre ea, prindea doar un bebeluş care se uita la el fără să clipească, după care începea să plângă.

— O să mă întorc să vă iau pe tine şi pe Nicky peste vreo două ore, da?

— Nici vorbă, scumpule. O să vii înăuntru.

— Stai puțin, spuse el când Hannah deschise portiera şi coborî din maşină. Toți copiii vor începe probabil să plângă în clipa când mă vor vedea. Ştii doar că nu mă plac.

— Prostii. Nu ştiu de ce tot spui că nu te plac copiii. Plâng pentru că simt că ți-e teamă de ei.

— Pe bună dreptate, mormăi el.

— Nu fi prost, îl admonesta Hannah luând copilaşul în brațe. Va fi interesant de văzut ce au celelalte femei, nu crezi?

Zac oftă, frecându-şi ceafa, după care o urmă pe Hannah spre uşa casei lui Mabel.

Ajungând înăuntru, primul lucru pe care-l făcu fu se se uite după Libby Nevăzând-o, nu ştia dacă să se bucure sau să se supere.

— Iată-l şi pe asistentul anului, spuse Mabel venind spre ei.Ar trebui să ți se dea un premiu pentru tot ce-ai făcut. Ridică pe umăr copilaşul pe care-l ținea şi îşi îndreptă atenția apoi spre Hannah şi spre Nicky. Libby îl văzu pe Zac din clipa când acesta intră. Se afla într-un colț al încăperii, lângă un ficus, printre frunzele căruia privea. Îşi spuse că nu încerca să se ascundă de Zac. Şi nici nu se ascundea.Ci doar încerca să-i ofere ceea ce voia adică că nu aibă nici un fel de contact cu ea. Acest lucru fusese cât se poate de clar în cursul săptămânilor care trecuseră de la naşterea Victoriei.

A doua zi îi trimisese două duzini de trandafiri miniaturali însoțiți de un bilețel foarte scurt. Era ultima oară când primise vreun semn de la el. Avea impresia că-l văzuse stând în maşina lui sport vizavi de casa ei în după-amiaza când Deb o adusese de la spital. Dar până aşezase copilul în pătuț şi se dusese la uşă, maşina dispăruse. Nu o sunase, nici măcar când ea îi lăsase un mesaj secretarei. Dar a trimis un ursuleț cu o fundiță roz când fetița a împlinit o săptămâna. Bănuia că era de la Zac, fiindcă nu exista nici un bilețel şi toți ceilalți prieteni ai ei negaseră că ar fi trimis aşa ceva. Era surprinsă de faptul că Hannah îl convinsese să vină la reuniune. Avea aceeaşi expresie de stânjeneală ca în prima zi când îl văzuse expresia unui om care era gata să fugă.

Nu putea sta ascunsă în spatele acelei plante toată seara, aşa că îşi netezi rochia de un roz trandafiriu, arboră un zâmbet strălucitor şi ieşi la vedere. Zac o zări imediat. Ea nu îşi dădu seama ce a simțit văzând-o, căci chipul îi era complet inexpresiv. Dar veni, totuşi, spre ea.

— Ce mai faci?

— Foarte bine, murmură ea politicos. Dar tu?

— Ah, bine. Ce face copilul?

— Victoria e foarte frumoasă.

— Da. Hannah mi-a spus că ai botezat-o Victoria.

— Victoria Dane. Zac rămase uluit.

— Dane?

— Nu ți-a spus Hannah?

— Nu, nu i-am spus zise Hannah apărând în spatele lui Zac. M-am gândit că tu ar trebui să fii cea care să-i spună că are o tiză.

— De ce? întrebă Zac fără să-i dea atenție lui

Hannah.

— Ți-eram datoare, murmură Libby. Şi nu mi-ai oferit deloc ocazia să-ți mulțumesc. Zac îşi simți obrajii înflăcărându-se la auzul acelor cuvinte.

— Am... am făcut doar... ce ar fi făcut orice alt bărbat în aceeaşi situație.

Fir-ar să fie! Ce avea femeia aceea de-l făcea să se simtă ca un adolescent la prima întâlnire?

— Nu, nu cred.Ai făcut ceea ce numai un bărbat deosebit ar fi făcut. Nu ştiu cum o să-ți mulțumesc vreodată. N-aş fi izbutit dacă n-ai fi fost lângă mine.

Lui Zac îi veni să-şi treacă un deget pe sub guler când se uită în frumoşii ei ochi albaştri. O clipă se trezi întrebându-se dacă deveneau şi mai strălucitori când făcea dragoste la fel de luminoşi ca licăririle lor argintii sau dacă deveneau aproape negri. Alungă însă repede acel gând, îşi vârî mâinile în buzunare şi ridică din umeri.

— Nu-i nevoie de mulțumiri.

— Ba da, cum să nu.Ai fost atât de atent şi de răbdător. Păreai să ştii exact ce-mi trebuia în fiecare clipă.

— O adevărată întruchipare a virtuții, nu? întrebă el ironic.

Ea îi aruncă obişnuitul zâmbet care îl făcea să i se strângă inima şi spuse:

— Doar nu crezi că o să te propun pentru sanctificare săptămâna viitoare.

Îl privi curioasă, după care adăugă:

— Nu-ți place să primeşti complimente, nu-i aşa?

— Hei, îmi place la fel de mult ca oricui, numai că... Se opri neştiind exact ce voia să spună. Îi plăceau complimentele, dar când acestea veneau din partea ei îl făceau să se simtă prost, într-un fel.

Totuşi, dacă era vorba de complimente, şi el ar fi putut face câteva referitoare la ea şi la rochia roz trandafiriu pe care o purta.

Ultima oară când o văzuse, era asudată şi avea pe chip cute provocate de oboseală. Acum, însă, îi tăia răsuflarea. Unele lucruri rămăseseră neschimbate.

Părul îi cădea lucios pe spate asemeni unei draperii, iar pielea albă şi netedă îi strălucea ca şi înainte. Nici picioarele extrem de lungi nu se schimbaseră sau, dacă da, erau parcă şi mai lungi, mai mătăsoase şi mai aurii. Coborî cu privirea mai jos şi îngheță, venindu-i deodată amețeală. Picioarele îi arătau perfecte aşa cum erau încălțate cu o pereche de sandale albe cu multe barete picioare mici şi delicate cu unghii trandafirii. Şi-o imagină lângă el în pat frecându-şi-le în sus şi în jos pe piciorul lui." *Îmi pierd mințile. N-am mai visat niciodată picioare"*, îşi spuse el zăbovind cu privirea asupra degetelor ei. Făcu un efort şi reuşi să-şi îndrepte atenția în altă parte, dar lucrurile se înrăutățiră.

Burta îi dispăruse, fiind înlocuită de un stomac plat şi de unduirea uşoară a unui mijloc care se lărgea în şoldurile rotunjite. Privirea lui urcă din nou asupra mijlocului şi, mai sus, spre sânii plini strânşi în rochia de vară.

Urmări apoi breteaua rochiei care dispărea spre ceafă şi reapărea în partea cealaltă închizându-se cu un nasture mare auriu. Privirea îi zăbovi asupra acelui nasture, hotărând în sinea lui că, într-o bună zi, avea să-l rupă. Cu dinții.

Îşi simți pantalonii devenind deodată mai puțin confortabili şi îşi spuse că ar fi fost mai prudent să se gândească la altceva.

— Ai spus că fetița se simte bine.

— Da, e bine. Creşte în greutate şi scoate tot felul de sunete. Tot ce-ar trebui să facă un copil de şase săptămâni. Acum e la Mabel. Vrei s-o ții în brațe?

— Ah, nu, spuse el repede. Ăăă, cred că mă paşte o răceală.

— Înțeleg. Înțelegea chiar foarte bine. Înțelegea că Zac era de-a dreptul îngrozit de ideea de a ține un copil în brațe. Acela să fi fost motivul pentru care nu dăduse nici un semn de viață în ultimele câteva săptămâni? Avea, oare, vreo fobie față de bebeluşi sau ceva de acest gen? Se hotărî să-şi verifice teoria.

— Dar nu pari deloc răguşit, zise ea atingându-i fruntea uşor. Şi nu ai nici un pic de febră.Mă duc s-o aduc pe Cupcake. N-o să-ți vină să crezi cât de mult a crescut.

Zac îşi drese glasul şi făcu un pas înapoi.

— N-aş vrea s-o expui. Pentru orice eventualitate.

— Bine, dacă eşti sigur... Libby lăsă fraza neterminată fiind foarte amuzată de uşurarea care i se citi pe chip. Era prea înalt, prea puternic şi prea masculin pentru a se speria doar când se pomenea de un bebeluş.Ar fi vrut să-i poată alunga acea teamă. De ce nu-şi dădea seama, oare, că tocmai blândeţea mâinilor lui mari simțea nevoia să mângâie un copil, că umerii lui lați erau destinați să ofere un adăpost căpşorului unui bebeluş - sau al unei femei. Se simți cuprinsă de o dorință aprigă. Voia ca umărul lui să servească drept sprijin pentru capul fetiței ei şi al ei înseşi. Libby continuă să-l privească visătoare, astfel încât el începu să nu mai aibă astâmpăr.

— Ăăă, spuneai deci că te simți bine, nu?

— Perfect, murmură ea continuând să-l privească

în timp ce pe chip i se vedea un amestec de speranță, meditație şi conştientă sexuală. Nu-i plăcea felul cum îl privea. Sau poate că-i plăcea. Prea mult. Îl fixa cu ochii ei albaştri ucigători, iar buzele îi schițau un zâmbet foarte slab. Era o privire care ar fi doborât orice bărbat, sau ar fi eliminat şi cea mai mică urmă de rațiune din capul unuia. Şi, din moment ce el se mai afla încă în picioare, bănui că rațiunea era cea care avea să-l părăsească. Acest lucru se dovedi când se trezi acceptând să ia cina la ea. Nu-şi putea da seama de ce o făcuse. Nu avea nevoie să se complice cu o femeie care avea deja o familie. Probabil că era în căutarea unui tată, dar el nu era croit pentru aşa ceva. Atunci de ce nu-i spunea, pur şi simplu, că nu putea face față?

Oare pentru că îşi imagina cum era să se învăluie în părul acela? Să fi fost din cauza ochilor ei adânci sau din cauza acelui zâmbet care îl lăsa complet fără suflare? Să fi fost datorită forței, fermității şi seninătății ei? Umorului ei sec sau inteligenței ei? Poate că toate acestea erau de vină, îşi spuse el în cele din urmă.

Sau privirea i se lumină când îi văzu din nou picioarele, era doar vina acelor degete ispititoare care se iveau din sandalele ei sexy.

Libby îşi îndoi degetele de la picioare de parcă ar fi simțit că se uita la ele, aşa că el se sili să-şi ridice privirea, dar în clipa aceea o văzu pe Deb venind spre ei cu fetița. Acum chiar îşi trecu degetul pe sub gulerul care devenise deodată prea strâmt.

— Cred că mă duc să aduc nişte cafea, spuse el întorcându-se spre Libby. Vrei...

Tăcu fâstâcit când Deb îi puse brusc fetița în brațe, iar mâinile lui o strânseră instinctiv.

— Nu-i aşa că a crescut? întrebă Deb entuziasmată. Zac izbuti să scoată un zâmbet slab şi privi fetiţa. Se schimbase de când nu o mai văzuse. Avea un păr scurt, negru şi ondulat pe căpşorul iniţial chel şi aceiaşi ochi albaştri ca ai mamei. Era îmbrăcată într-un costumaş verde şi mirosea a pudră pentru copii.

— Aşa e. Auzindu-i vocea groasă, Victoria tresări şi buza de jos începu să-i tremure.

Dădu agitată din mâini şi din picioare şi scoase un sunet slab în semn de protest.

Atâta fu de ajuns ca Zac să i-o dea repede lui Libby.

— Chiar simt nevoia să-mi beau cafeaua de seară, spuse el disperat. Devin rău fără cafeina. În realitate, cafeina după masa de seară îl ţinea treaz, dar ar fi preferat să străbată o încăpere în sus şi-n jos până dimineaţa decât să ţină în braţe o fiinţă micuţă, care ţipa. Nu numai că-i ucidea timpanele, dar era un dezastru pentru orgoliul lui. Libby îşi cuibări în braţe fetiţa care acum gângurea.

— Merg şi eu cu tine.Aş bea ceva răcoritor.

— Îţi aduc eu ceva, spuse Zac în grabă, orice numai să scape de bebeluşii aceia care păreau să-l sufoce. Ce vrei? Cafea? O băutură răcoritoare? Ceai?

— Suc sau o băutură răcoritoare, oricare din ele e bună. Nimic care să conţină cafeina, pentru că o ţine trează noaptea pe Cupcake.

„*Eh, de ce trebuia să-i reamintească faptul că alăpta*?” Era o imagine pe care încercase din toate puterile să şi-o şteargă din minte. Se gândi din nou la ea, la felul cum arătase în spital când alăptase fetiţa pentru prima oară, roşeaţa din obraji care aproape că se potrivea cu trandafiriul sfârcurilor,

privirea surprinsă şi apoi mirată când copilaşul sugea lacom. Dumnezeule, chiar că avea nevoie să bea o cafea, aşa că alese drumul cel mai scurt spre masa cu băuturi. Libby îl urmări cu privirea făcându-şi drum spre colțul îndepărtat al încăperii." *Cel puțin a acceptat să vină la cină. Bănuiesc că e ceva."* După aceea îşi îndreptă atenția spre fetița care i se ghemuise fericită în brațe.

— De ce-a trebuit să reacționezi astfel, Sweetcakes? Acum crede că nu-l placi.

Victoria îşi privi mama cu ochii ei albaştri şi gravi şi bolborosi. Libby o sărută uşor pe frunte.

— Să nu mai faci aşa, da? E un om foarte drăguț. Chiar foarte drăguț.

Inteligent, nostim şi sexy, dar în privința acestui ultim aspect nu trebuie să-ți faci griji deocamdată. Hannah îi făcu semn şi veni spre ea, cu Nicky care îi dormea pe umăr.

— Am văzut că ai stat de vorbă cu Zac. Libby zâmbi cu tristețe şi îşi dădu pe spate o şuviță de păr rebelă.

— Nu-mi place să rostesc clişee, Hannah, dar o ştii pe aia cu pisica cu coadă lungă dintr-o cameră plină cu balansoare? Am impresia că aşa e şi cumnatul tău, într-o încăpere plină cu copii. Hannah încuviință.

— Ai observat, nu-i aşa? Nu ştiu de ce o ține una şi bună că nu-l plac copiii.

— De ce crede aşa ceva?

— Nu zic că, într-adevăr, o crede. O parte din mine e înclinată să considere că o foloseşte drept scuză. Bănuiesc că e de părere că în viața lui n-ar avea loc copiii.

Deşi Ben povestea că, pe la şaptesprezece sau

optsprezece ani, Zac s-a văzut nevoit să stea cu un văr de-al lui micuț care avea colică. Ben zicea că a urlat o săptămâna întreagă. Şi, pe urmă, a mai fost şi fetița Pamelei.

— Cine e Pamela?

— Fosta lui logodnică. Fusese logodit, deci. Libby se întrebă dacă nu cumva mai avea încă inima zdrobită. Poate de aceea îl făceau copiii să se simtă prost, amintindu-i ce pierduse.

— Cu cât timp în urmă a fost logodit? întrebă ea, încercând să pară indiferentă.

— Anul trecut.

— Şi ce spuneai de o fiică?

— Era o puştoaică de patru ani îngrozitor de răsfățată. Bănuiesc că nu-i plăcea ideea de a-şi împărți mama cu nimeni altcineva. De fiecare dată când îl vedea pe Zac începea să țipe cât o ținea gura. Până când Zac şi-a băgat în cap că nu-l plac copiii mici. După ce s-a despărțit de Pamela, a început să creadă că nu numai aceştia, ci copiii, în general.

— A suportat greu despărțirea? Libby spera că interesul ei nu era prea evident.

— Deloc. Cred că nu inima lui a avut de suferit, ci orgoliul. Nu se logodise pentru că s-ar fi îndrăgostit, ci mai degrabă pentru că simțea că venise vremea să se însoare. Cel puțin asta-i părerea mea, iar Ben credea acelaşi lucru.

Hannah pomenea pentru a doua oară numele soțului ei.

— Ai primit vreo veste de la el? o întrebă ea cu blândețe.

— Tocmai am primit acum câteva zile hârtiile de divorț semnate.

— Îmi pare foarte rău.

— Să nu-ți pară, pentru că eu una mă bucur că s-a terminat.

— Şi eu am fost la fel când s-a pronunțat divorțul. Zac apăru în spatele lor în timpul acelei conversații şi trase cu urechea fără pic de ruşine.

— Cât timp ați fost căsătoriți tu şi Bobby?

— Patru ani lungi şi nenorociți. A fost o greşeală aproape de la bun început.

— De ce?

— Pentru că nu avea deloc simțul răspunderii. L-am cunoscut când eu îmi terminam lucrarea de diplomă. După şase ani de şcoală, din care ultimul petrecut predând, atitudinea lui gen fiecare-zi-e-vacanță părea să fie exact ceea ce-mi trebuia atunci. Am crezut că, după ce ne vom căsători, se va mai aşeza şi el.

Libby oftă şi mută fetița de pe un umăr pe celălalt.

— Dar n-a făcut-o. Continua să petreacă aproape în fiecare noapte până târziu. Iar dacă eu nu voiam să merg, se ducea singur. Din păcate, era plecat aproape in fiecare noapte, aşa încât a început să doarmă mult dimineața şi să întârzie la serviciu. A pierdut şapte sau opt locuri de muncă înainte să înceapă să lucreze pentru unchiul lui. Zac îşi drese glasul şi Libby se întoarse.

— Uite-ți sifonul, spuse el dându-i paharul, după care se întoarse spre Hannah zicând: Eu trebuie să plec acum. Am o întâlnire mâine dimineață devreme.

Hannah îşi dădu ochii peste cap şi îi şopti lui Libby:

— Părerea mea e că vrea doar să scape de aici prea mulți copii şi tot felul de chestii din astea.

— Exact, spuse el auzind-o şi se întoarse spre Libby. Bănuiesc că eşti cu maşina, aşa că n-ai

nevoie să fii condusă. Ea încuviință.

— Cel puțin până se va strica din nou. Deci, vineri la şapte şi jumătate, da?

Zac încuviință.

— Pe curând. Numai dacă nu reuşea să găsească vreo scuză până atunci. Şi avea de gând să încerce. Să facă tot posibilul.

CAPITOLUL 5

Încercase din răsputeri să nu se ducă la întâlnire. Ajunsese chiar să o sune pe Libby, dar în clipa când i-a auzit vocea plăcută, uşor răguşită, a uitat ce voise să-i spună. Aşa că, iată-l în fata uşii lui Libby, încercând să-şi facă picioarele să se mişte." *Hai, prostule, înaintează sau fă cale întoarsă, dar, pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva.*" Bătu la uşă. Libby deschise imediat. Ei aproape că gemu tare când o văzu. Purta o fustă cu volănaşe care ajungea cu câțiva centimetri deasupra genunchilor şi un tricou de un galben ca strălucirea soarelui. Semăna cu o narcisă sau cu orice altă floare de culoare galbenă, se gândi el.

Senzaționale erau însă, sandalele galbene care lăsau să i se vadă degetele cu unghii trandafirii. O clipă se trezi întrebându-se ce gust or fi având, oare.

— Ăăă, arăți foarte bine, spuse el slab. Şi miroase excelent.

— Cei mai buni tăiței de casă de pe coasta de Est. Dar ce-i asta? întrebă ea, referindu-se la punga pe care el o ținea în mâna stângă.

— O sticlă de vin. N-am ştiut ce o să pregăteşti, aşa că am adus un rose. Sper că e bine.

— E foarte bine, murmură ea.

— Unde e fetița? „*Doamne, dă să fie la bunici sau*

ceva de genul ăsta," se rugă el în gând.

— Am dus-o la culcare, dar nu cred să fi adormit deja, zise Libby zâmbind încântată. Vrei s-o vezi?

— Nu! Adică, n-aş vrea s-o țin trează. Cât crezi că o să doarmă?

— Dacă avem noroc, până la douăsprezece sau unu, spuse ea, reținându-şi un oftat când îl văzu răsuflând uşurat. Îi plăcea Zac foarte mult, dar Victoria trebuia să fie cea mai importantă pentru ea acum. Şi, dacă avea de gând să aibă întâlniri, trebuia s-o facă gândindu-se la ea, ceea ce presupunea un bărbat căruia îi plăceau copiii. Oricât de mult l-ar fi plăcut pe Zac, poate că nu era totuşi o idee atât de bună să-l mai vadă. Se gândi la o relație scurtă şi pasională. Poate că asta ar fi pus capăt tulburării pe care o simțea ori de câte ori se gândea la el. Poate, dar tare se mai îndoia. Luă sticla de vin de la Zac şi o puse la gheață. Făcuse o listă cu lucrurile pe care să le discute, dar se părea că mintea i se golise complet. Nici el nu părea să găsească ceva de spus, căci tăcerea continuă câteva minute. Ea ar fi vrut ca el să se ducă în living-room şi să aştepte. Cu cât stătea acolo mai mult şi o privea, cu atât o făcea să devină mai nervoasă. Avea impresia că-i simte privirea în ceafă. Zac îşi drese glasul.

— Este foarte frumos... Un pufnit răsunător se auzi în încăpere şi Zac se întrerupse rezemându-se de dulap.

— Ce naiba?

Un câine mare şi auriu veni alergând şi dând din coadă atât de tare, încât se lovea în ambele părți. Câinele se opri chiar în fața lui Zac şi îşi vârî nasul între pulpele acestuia.

— Nu te muşcă, zise Libby repede.

— Mi-am dat seama, spuse Zac sec, apărându-se de avansurile extrem de afectuoase ale câinelui. Bănuiesc că el e Wells, nu?

— Da. Pare să te placă şi el foarte mult.

— Norocul meu, murmură el, încercând să-l împiedice să-l lingă pe față. N-am ştiut că e voie să se țină poney ca animale de casă. Libby îl apucă pe Wells de zgardă şi izbuti să-l tragă la o parte.

— Gata, scumpule. Cred că ar trebui să ieşi puțin în curte. Se chinui să țină câinele cu o mână, în timp ce, cu cealaltă, deschise uşa din spate.

— Lasă-mă pe mine, spuse Zac deschizând uşa şi Libby îl împinse uşor pe Wells.

— Îmi pare rău, se scuză ea apoi. E foarte afectuos. O să se simtă bine afară. După aceea va trebui să vină din nou înăuntru.

— O să iasă în stradă dacă nu-l bagi în casă?

— Nu, curtea din spate e înconjurată de gard. E un câine căruia îi place foarte mult să stea în compania oamenilor, aşa că atunci când îl dau afară, se plictiseşte după câteva minute şi începe să plângă. Zac încercă zadarnic să îndepărteze firele de păr aurii care se prinseseră de pantalonii săi negri.

— Mai ai frați sau surori acasă? întrebă el într-un târziu, rezemându-se de dulap şi încrucişându-şi picioarele.

— O soră, Faith, care e în ultimul an la medicină. Dar tu? Ştiu că ai un frate care te-a persecutat din când în când şi un nepoțel nou-născut. Dar celălalt frate?

— De fapt, amândoi frații m-au persecutat. Eu eram cel mai mic. Se numesc Ben şi Matt. Matt e căsătorit şi locuieşte la New York. Are doi copii

născuți la o distanță de exact nouă luni - un băiat şi o fată. Libby deschise frigiderul şi începu să pună diverse lucruri pe dulap.

— Îți vezi des nepoții?

— Ah, nu, nu ajung acolo prea des.

— Bine, dar New York-ul nu e chiar atât de departe.

— Aşa e, dar... Schimbă subiectul.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Te pricepi la tăiat zarzavaturi? Sunt expert. Libby îi dădu atunci un castravete, o roşie şi un cuțit.

— Dovedeşte-mi, spuse ea şi se întoarse zâmbind şi atingându-l cu fusta.

Zac îşi îndreptă atenția asupra sarcinii care i se dăduse şi apoi o privi pe Libby.

— Gata. Rămase înmărmurit o clipă şi scoase un sunet strangulat.

— Ce faci? Libby se îndreptă după ce îşi descheiase o sanda.

— Sper că nu te superi.Mă dor picioarele. Gura i se uscă deodată.

— Continuă, spuse el, privind-o cum îşi scotea piciorul delicat şi îşi mişca degetele bucurându-se de libertate. Acel gest simplu era la fel de erotic ca şi cum şi-ar fi tras bluza peste cap. Simți furnicături în stomac şi se întoarse cu spatele înainte ca ea să-şi scoată şi cealaltă sanda, deşi ciuli urechile la fiecare sunet.

Dumnezeule, ce se întâmplă, oare, cu el? Nu mai avusese niciodată o asemenea pasiune pentru picioare. Adevărul era că nici nu mai văzuse vreodată picioare ca ale ei, recunoscu el. Se întrebă dacă se gâdilau şi îşi îndoi degetele la gândul de a şi

le trece peste talpa ei. Oare ea ar fi râs sau şi-ar fi îndoit degetele doar?

Un țipăt supărat care se auzi deodată din cealaltă încăpere o făcu pe Libby să se îndrepte.

— Oh, Doamne, s-a trezit Victoria. În timp ce ea se îndrepta spre dormitor, Wells începu să latre în faţa uşii de la bucătărie.

— Vrei să-i dai drumul înăuntru înainte să deranjeze vecinii? strigă ea atunci peste umăr. Seara aceea nu era deloc cum îşi închipuise Zac. O cină plăcută, puțin vin, puțin romantism? Ha! Ar fi trebuit să-şi amintească *„planul*”. Să caute femei care cunoşteau jocul şi să le evite, pe cât posibil, pe cele cu copii gălăgioşi şi câini mari care lătrau. Mâncară cu Victoria jucând pe genunchiul mamei sale şi cu Wells uitându-se la Zac cu nişte ochi căprui rugători în timp ce se sprijinea pe piciorul lui, lăsându-i alte fire de păr pe pantaloni. În mod surprinzător, conversația a fost plăcută sau poate că nu chiar atât de surprinzător, din moment ce Libby era o persoană atât de fermecătoare şi de inteligentă. Nu era vina ei că avea pe cap un copil şi un câine. După cină, fetița nu vru deloc să adoarmă, aşa că Libby şi Zac au stat în living-room, unde au băut cafea decafeinizată în vreme ce ea o ținea pe Victoria în brațe.

— Poate că dacă i-aş fi dat să sugă... zise Libby aruncându-i o privire lui Zac. Dacă nu te deranjează.

— Deloc, fă ce trebuie să faci. Libby se depărta puțin de Zac, iar el o văzu făcând ceva cu tricoul o clipă, după care auzi suptul mulțumit al unui bebeluş. Se sili să-şi ia privirea de la spatele ei dezgolit puțin şi se trezi uitându-se din nou la

picioare. Era conştient de ea ca şi cum i-ar fi dansat goală în față. Îl mânca pielea din cauza apropierii ei, dar sunetele pe care le scotea fetița îi alungară toate gândurile. Conversația se îngreuna şi deveni cam formală ajungând să discute chiar şi despre vreme. Pauzele deveniră mai lungi şi mai stânjenitoare. Când Libby se ridică să ducă la culcare fetița care acum era aproape adormită, Zac se hotărî să plece înainte ca totul să fie şi mai dificil. Se ridică în clipa când Libby se întoarse.

— A fost o cină grozavă.Ai dreptate. Faci cel mai buni tăiței de pe coasta de est. A adormit? Libby zâmbi.

— Doarme ca un prunc. Dar imediat zâmbetul îi dispăru.

— Trebuie să pleci?

— Ăăă, da. Am o... întâlnire mâine dimineață devreme. A fost o seară excelentă.

„*Ai din nou acea expresie care spune că eşti gata să fugi, domnule Webster. Ei bine, fugi. Dacă unui bărbat nu-i plac copiii, atunci n-are rost să-mi irosesc vremea cu el. Chiar dacă are umeri frumoşi, fese tari şi un zâmbet care nu numai că ar fermeca păsărelele dintr-un copac, dar ar putea-o înnebuni pe orice femeie*." După expresia de pe chipul lui, era evident că Zac simțea la fel. Era o relație nepotrivită, care era mai bine să se încheie chiar înainte să înceapă.

— Mulțumesc pentru vin, spuse ea. Sunt convinsă că a fost grozav.

— N-ai băut nici o picătură, murmură Zac sec.

— Îmi pare rău, bănuiesc că am uitat să-ți spun că Victoria e prea micuță ca să poată bea. Wells gemu în somn şi se rostogoli pe spate. Zac se uită o clipă la grămada de blană întinsă pe podea şi îşi

spuse că venise momentul să plece.

— O să te mai sun, zise el atunci, ştiind foarte bine că nu avea s-o facă. Nimic nu-l putea convinge să se încurce cu ea. Făcu un efort ca privirea să nu-i alunece spre degetele ei de la picioare.Eh, aproape nimic. Libby îl conduse până la uşă.

— Îți mulțumesc din nou, Zac. Pentru tot, spuse ea şi îl sărută pe obraz.

Nu-şi dădu seama cum se făcu, dar se trezi ținând-o în brațe. Îşi plimbă gura peste a ei, mai întâi încet, şi apoi cu fermitate. Avea gustul soarelui şi al picăturilor de ploaie, al norilor pufoşi şi al cerului senin. Sânii ei moi i se lipiră de piept, iar pulpele i se uniră cu ale lui. Se depărta doar atât cât să o vadă stând în vârfurile degetelor cu unghii trandafirii. Atâta fu de ajuns. Avea să o sune. Trebuia.

Zac nu putu să doarmă din vina ei. Fir-ar să fie! Trebuia să sărute ca un înger, nu-i aşa? Sau poate nu săruta întocmai ca un înger, ci mai degrabă ca Lorelei atrăgând bărbații nebănuitori spre moarte. Oricum, se gândi el, mureau cu zâmbetul pe buze. Se întinse pe canapeaua albă bucurându-se de liniştea apartamentului său luxos. Nu sunete scoase de bebeluşi, nu lătrat de câine, nimic altceva decât gâlgâitul silențios al acvariului.

Era liniştitor şi pentru ochi decorul alb şi negru foarte simplu. Deloc asemănător cu multitudinea de culori care luau cu asalt simțurile în living-room-ul ei.

Canapeaua înflorată era plină cu perne roz şi verzi, iar covorul avea un imprimeu roz, verde şi albastru şi era plin de jucăriile câinelui. Casa ei era

plină de arome sos de roşii, sovârv, parfumul trandafirilor de lângă intrare şi al duzinilor de plante verzi care abia îşi făceau loc la ferestre şi cel predominant al pudrei pentru copii. Zac răsuflă adânc. Locuința lui mirosea a... nimic. Se părea că aparatul costisitor de purificat aerul făcea o treabă foarte bună. Nu mai simțea în nări nici mireasma părului ei.

Presără puţină hrană pentru peşti în acvariu, privindu-i cum înotau rapid în jurul particulelor. Chiar şi peştii se potriveau culorilor din apartamentul său şi, în plus, nu lăsau păr. Îi mai privi puțin, după care îndreptă cele câteva plante de pe polița din marmură neagră. Nu avea o mulțime de plante la ferestre, dar, cel puțin, acelea nu trebuiau udate sau îngrăşate artificial.

În cele din urmă luă cel mai recent număr al unei reviste de afaceri care se afla pe măsuța de cafea şi îl răsfoi. Când îşi dădu seama că citea aceeaşi pagină pentru a treia oară fără să aibă totuşi habar despre ce era vorba, azvârli revista cât colo. Se simțea agitat dintr-un anume motiv pe care nu voia să-l definească.

Poate că dacă făcea gimnastică o jumătate de oră avea să-i treacă.

Trei sferturi de oră mai târziu, după gimnastică şi un duş, era tot agitat. Încercă fiecare canal de televiziune, clătină din cap şi apoi închise televizorul.La ce bun să prindă treizeci de canale dacă nici unul nu-i putea distrage atenția? Oftă şi stinse lumina străbătând holul spre dormitor. O oră mai târziu stătea tot cu privirile ațintite în tavan. Trebuia să facă un efort atât de mare să nu se gândească la Libby, încât nu putea să doarmă.

— Mă dau bătut, spuse el, lăsând imaginea ei să-i inunde mintea. Existaseră câteva momente importante în viața sa, ziua de Crăciun când primise cadou prima bicicletă, panglica albastră pe care o câştigase la curse, Barbie Jo Britton pe bancheta din spate a *Cadillacului* tatălui său, absolvirea colegiului şi ziua când deschisese porțile companiei. Dar nici unul nu se comparase cu sărutul din seara aceea. Absolut nici unul. Zac oftă adânc şi închise ochii, cufundându-şi capul în pernă. Adormi închipuindu-şi cum ar fi fost părul lui Libby sub obrazul lui, cât de moi îi erau sânii şi picioarele ei delicate şi sexy…

— Sărutul de aseară a pus capac, murmură Libby, punând-o pe Victoria pe pat pentru a o, schimba. Fetița scotea balonaşe de salivă şi dădea din picioare. Libby începu să râdă.

— Bine, viermişor mic, potoleşte-te. Eram pregătită nu numai să nu mai aud niciodată de el dar eram chiar bucuroasă de acest lucru, sau cel puțin resemnată.

De ce o fi trebuit să fac asta? De ce oi fi crezut că pot să-l sărut pe obraz şi să termin?

— Ce să termini?

— Ah, bună, Deb, zise Libby fără să se întoarcă. Te-ai gândit vreodată să bați la uşă?

— O să mă gândesc să bat când tu o să încui uşa.

— Oricum ar fi trebuit să bați.Aş fi putut fi cu cineva.

— De când? întrebă Deb, luminându-i-se privirea. A fost Zac Webster la cină aseară, nu? Cum a mers? Libby încuviință şi spuse:

— Cina a mers… bine.

— Bine, repetă Deb. Te cunosc de multă vreme,

Liberty Austen, şi ştiu că foloseşti acest cuvânt la fel cum alții folosesc cuvântul *„interesant”*- pentru a evita să te implici.

— Exact.

— Ei, haide. Cum a fost? Libby dădu ochii peste cap.

— A venit. Am mâncat. A plecat acasă.

— De aceea mormăiai de una singură când am intrat eu?

— Dar nu mormăiam deloc de una singură. Poate n-ai observat, dar mai e cineva aici.

— Da, şi e drăguță foc, dar nu tocmai o persoană cu care să faci conversație. Şi încerci să eviți discuția.

— Dar nu e nici o discuție, protestă Libby. Pur şi simplu nu e nimic de spus.

— Nimic de spus? Ai avut o întâlnire cu un tip superb, care ți-a adus copilul pe lume, aş putea spune, şi tu n-ai nimic de zis?

— Bine, dacă vrei toate amănuntele, iată-le. Victoria a fost agitată, câinele şi-a lăsat părul pe pantalonii lui şi el şters-o de aici pe la nouă. Asta vrei să auzi?

— Nu-i cine ştie ce, nu?

— Nu-i cine ştie ce.Pe o scară de la unu la zece, aş da un sincer minus doi. Nu mă aştept să mai aud de el. S-ar putea să ne mai întâlnim la Hannah întâmplător, dar cred că vom rămâne doar simple cunoştințe şi nimic altceva.

— Şi pe o scară de la unu la zece, cum ai cota individul?

— Din moment ce m-a asistat la naştere, nu-i o întrebare prea corectă.

Sună telefonul. Libby i-o dădu pe fetiță lui Deb şi

răspunse.

— Alo?

— Bună, spuse Zac încet. Voiam să-ți mulțumesc pentru cină. Libby simți vocea aceea mătăsoasă în fiecare fibră a trupului ei. Se întrebă dacă nu cumva roşea. Nu era genul de femeie care să roşească, dar îşi simți gâtul cuprins de căldură..

— Ăăă, bună.Mă bucur că ți-a plăcut.

— Ce mai face fetița în dimineața asta? Totdeauna îi spunea Victoriei „*fetița*", observă Libby, ca şi cum acest lucru îl ajuta să păstreze distanța.

— E bine, se joacă cu mătuşica Deb.

— Foarte bine. Din moment ce tu ai pregătit aseară cina pentru mine, ce-ar fi dacă mi-ai da voie să-ți răspund invitându-te la restaurant?

„*Nu cred că-i o idee prea bună.*"

— Mi-ar face mare plăcere. Când? Fir-ar să fie, gura părea să aibă o minte a ei proprie, îşi spuse ea.

— Bănuiesc că în seara asta nu se poate pentru că te-am anunțat prea târziu.

Libby o bătu pe Deb pe umăr.

— Dacă pot găsi pe cineva care să stea cu micuța în seara asta... Deb încuviință.

— Pot.La ce oră?

— La şapte e bine?

— La şapte? făcu ea, uitându-se din nou la, Deb şi, când obținu aprobarea, adăugă: E foarte bine. Elegant sau obişnuit?

— Mă gândeam să luăm cina şi pe urmă să mergem să dansăm. Dansul cu el ar fi putut fi periculos, cel puțin pentru echilibrul ei psihic. Numai Dumnezeu ştia că, atunci când se afla lângă el, mintea îi pleca la plimbare şi hormonii îi luau locul. Cina putea s-o suporte. Avea să existe o masă

între ei şi o mâncare de mâncat în cazul în care nu mai găseau subiecte de discuție. Dar nu credea că dansul era o idee prea bună.

— Bine, atunci ne vedem la şapte, spuse Libby, închizând telefonul, şi apoi se

Întoarse spre Deb, care zâmbea cu şiretenie.

— Am avut impresia că ai spus că întâlnirea n-a fost cine ştie ce, zise aceasta cu viclenie.

— Eu aşa am crezut.

— Se pare că el n-a crezut aşa. Libby se întoarse şi începu să se joace cu sticluțele de parfum de pe măsuța de toaletă.

— Vrei s-o aduc pe Cupcake la tine diseară sau vii aici?

— O să vin aici. Va fi prima dată după şase luni când voi pleca de acasă sâmbătă seară.

— De ce? întrebă Libby privind-o surprinsă.

— Mi-am zis să renunț la bărbați un timp. Poate pentru totdeauna. Am crezut că ți-am spus de Paşti.

— Deb,..

— Ce-ar fi s-o scot pe Victoria la plimbare ca să te poți spăla pe cap şi să te pregăteşti liniştită?

— Bine, dacă nu vrei să vorbeşti...

— Nu vreau, zise Deb întorcându-se şi făcând să i se mişte buclele castanii. Unde-i căruciorul?

— În dulapul de pe hol.

— În privința mâncării ce facem?

— O să accepte biberonul fără nici o problemă, deşi nu cred că va fi nevoie, pentru că-i voi da să sugă exact înainte să plec. Libby îşi petrecu mult timp în fața dulapului ei, încercând să se decidă cu ce să se îmbrace. Totdeauna îi plăcuse să se aranjeze şi i se spusese că avea bun gust, numai că orice urmă de bun gust păru să o părăsească pe

măsură ce se apropia ora şapte.

Încercă toate articolele unul după altul fără să se hotărască asupra vreunuia. Unul îi rămăsese mic, altul era prea elegant, altul prea simplu. În cele din urmă, cu vreo cinci minute înainte de şapte, îşi puse o rochie albă decoltată care se încheia în față. Abia izbutise să se pieptene, când uşa dormitorului se deschise brusc făcând-o să tresară.

— Dumnezeule, Deb, m-ai speriat îngrozitor. Dacă nu începi să baţi...

— Hei, am vrut să-ți spun doar că a venit Zac. Aşteaptă în living-room şi încearcă să-l convingă pe Wells să nu-l înghită.

— Bănuiesc că ar trebui să alerg în ajutorul lui, nu?

Se mai privi o dată în oglindă, dorindu-şi să fi avut o plasă ca să prindă toți fluturii care i se agitau în stomac.

— Crezi că e bine? întrebă ea arătând spre rochie.

— E perfect.

— Nu crezi că e prea strâmtă peste piept? Ştiu că am câştigat cel puțin un număr la sutien de când alăptez.

— Nu-ți face griji. N-o să creadă că e prea strâmtă. Dar ai uitat ceva.

— Ce? întrebă Libby privindu-se din nou în oglindă. Ah, cerceii, zise ea punându-şi repede o pereche de tortițe de aur.

— Nu la asta mă refeream, murmură Deb sec.Ci la pantofi, adăugă ea zâmbind şi arătând spre picioarele ei goale. Libby se încălță repede cu o pereche de sandale albe, încercând să ignore privirea insinuantă a lui Deb. Îşi dădu apoi cu puțin ruj, trase adânc aer în piept şi se duse în living-

room. Bine că respirase, îşi spuse ea, căci nu credea că ar mai fi putut s-o facă nici în ruptul capului.

El arăta superb ca întotdeauna, dar nu acest lucru îi tăia răsuflarea, ci zâmbetul lui un zâmbet de pură apreciere masculină. O măsură din cap până-n picioare, zăbovind mai întâi asupra pieptului şi apoi asupra degetelor ei de la picioare, iar zâmbetul i se lărgi. Libby nu ştia dacă va putea suporta să vadă acel zâmbet tot restul serii. Nu fără să se topească, oricum.

— Arăți splendid, murmură el.

— Mulțumesc, zise ea având senzația că are gura plină cu unt de alune. Nici tu nu arăți rău. Dacă ar fi arătat mai bine de atât, atunci ei ar fi trebuit să i se facă respirație gură la gură. Zac scoase o hârtie din buzunar pe care i-o dădu lui Deb.

— Numerele la care ne poți găsi dacă ai nevoie de noi, spuse el şi, făcând o grimasă uşoară, îşi trase piciorul de sub Wells şi se întoarse spre Libby.

— Eşti gata? Ea încuviință, nefiind sigură că îşi putea dezlipi limba. Prima întâlnire o avusese la cincisprezece ani şi nu credea să fi fost atât de nervoasă chiar dacă cel cu care se întâlnise era căpitanul echipei de baseball de juniori a universității. Dar Chris Matthews fusese doar simpatic, nu şi extrem de senzual.

Bineînțeles că valurile de căldură, nodul din gât şi golul din stomac ar fi putut fi cauzate şi de gripă, dar nu credea.Ar fi fost mai bine dacă ar fi avut gripă, totuşi. Cel puțin, gripa nu ducea de obicei la implicare sentimentală. În schimb, cina cu Zac putea face acest lucru.

— Ai fost vreodată la Wendover's? Libby îşi regăsi vocea.

— Nu. N-am fost, dar am auzit numai lucruri bune în legătură cu el.

— Sunt specializați în mâncăruri de peşte, dar au şi câteva feluri…

— Îmi place peştele. Wendover's avea o eleganță clasică covoare din pluş de un roşu închis, fețe de masă imaculate, lumânări sclipitoare. Şi, în ciuda faptului că era aglomerat, fiind sâmbătă, masa lor era retrasă şi intimă. Prea intimă după părerea lui Libby. Întreaga cină fu plină de romantism.

Şi Zac era conştient de acest lucru, dacă zâmbetul de pe chipul lui era un indiciu în acest sens. Nu prea existau multe lucruri care să-i strice pofta de mâncare, dar faptul că stătea în fata lui Zac afecta puțin.Ar fi putut avea vreo legătură cu faptul că Zac i-a zâmbit tot timpul cât şi-a mâncat stridiile. Sau poate cu afirmația pe care o făcuse în legătură cu calitățile afrodisiace ale stridiilor.Ar fi putut. Dar nu avea. Totul era numai din cauza lui şi a puterii masculine pe care o emana şi pe care o observa orice femeie de la o distanță de zece metri, sau chiar de la o sută de metri. Totuşi, în comparație cu seara precedentă, petrecută la ea acasă, vorbiră mai uşor. Discutară despre cărți, filme şi politică. Nu ştia sigur care era deosebirea între seara trecută şi cea actuală, dar poate avea o legătură cu; farmecul lui Zac, un farmec atât de puternic, încât ea se gândi că ori era un talent dăruit de Dumnezeu, ori luase lecții. Poate chiar dădea lecții.

Avea impresia că acel farmec avea să fie şi măi copleşitor la dans, iar când chelnerul le aduse desertul, apropiindu-se momentul când urmau să meargă la dans, Libby deveni mai tăcută. Nu era o idee bună. Avea un efect puternic asupra ei: dar o

relație între ei doi ar fi fost o nebunie. În rond, ea avea un impediment major, cel puțin după părerea lui, o fetiță frumoasă cu ochi albaştri.

Pe drum spre Sunny Daze se gândi să-i spună că o durea capul şi că voia să meargă acasă, dar limba ei păru să fie din nou lipită de cerul gurii şi nu putea să nu danseze măcar o dată cu el. Doar o dată. Poate că flirta cu necazurile, dar niciodată nu dăduse înapoi din fața unei provocări. Şi Zac asta era, o provocare.

Poate că dacă îl făcea să vorbească despre un subiect drag inimii lui, el avea să uite de acel farmec cu care o reducea la tăcere. Şi, potrivit spuselor lui Hannah, subiectul cel mai drag inimii lui era compania. Aşa că Libby deschise acest subiect.

— Hannah mi-a spus că afacerile îți merg foarte bine. Ştiu că faci ceva legat de computere, dar ce anume, mai exact? Dacă Zac o credea nebună fiindcă deschidea discuția din senin, nu o spuse, ci parcă maşina şi îi deschise uşa.

— Am început prin a proiecta şi a instala programe pentru diverse companii.Mă duceam la fața locului, mă uitam la arhive, vorbeam cu câteva persoane despre ce anume le trebuia şi apoi eu personal făceam un program software potrivit.

— Puteai s-o faci pentru aproape orice companie?

— Sigur. Am făcut un program pentru un magazin de fierărie, dosare pentru angajații unui număr de farmacii şi chiar un fişier pentru păstrarea proiectelor unor jucării. Am lucrat cu firme de peisagistică, cu magazine de animale de casă şi cu tot felul de alte magazine. Totuşi, în ultima vreme, am început să ne specializăm în software în domeniul învățământului. Se pare că e ceva de

viitor.

O conduse pe Libby prin mulțimea de oameni spre o masă liberă.

— Vrei să bei ceva? o întrebă el tare pentru a acoperi muzica. Ea se aşează şi scutură din cap.

— Nu, nu acum.

— Vrei să dansezi?

— Nu încă. Vreau să aud mai multe despre compania ta.La ce lucrezi în prezent?

— Am început să ne concentrăm mai mult asupra programelor care să poată fi folosite în şcoli. *„Dumnezeule, nu-mi vine să cred că discut afaceri cu o femeie cu care am fost mai intim decât cu oricare alta din viața mea.*" Şi, totuşi, în afară de sărutul de cu o seară în urmă, nu o atinsese niciodată sexual. Nu că nu s-ar fi gândit la asta. Se gândise. De nenumărate ori.

Nu voia să mai vorbească. Discutaseră tot timpul cinei şi descoperise că aveau în comun lucruri despre care nici nu voia să se ştie. Faptul că erau de acord în politică pusese capac la toate. Încă un lucru în comun. Încă un cui bătut în sicriul lui. Nu voia să aibă ceva în comun cu ea. În fond, nu numai că avea un copil, dar avea şi un câine.Ar fi vrut să fie totul pur fizic. Dar asta era extrem de greu când descoperea mereu lucruri care îl atrăgeau la ea. Şi fu şi mai greu când îşi aminti cât de curajoasă şi cât de puternică fusese în timpul naşterii. Şi cum nu-şi pierduse nici o clipă simțul umorului sau acel aer liniştit care părea să facă parte integrantă din ea. I-ar fi plăcut să închidă într-o sticlă seninătatea aceea care îi era ca o a doua piele. Oare o purta când făcea dragoste, oare mişcările ei erau calme şi, totuşi, profunde? Sau o dădea la o parte, odată cu hainele

lăsând instinctul ei feminin să o conducă în pasiune?

— Vreau să dansez cu tine, murmură el fără să-i pese dacă îl auzi sau nu peste muzica aceea zgomotoasă. Se ridică şi îi întinse mâna privind-o drept în ochi.

— Dansează cu mine, Libby.

CAPITOLUL 6

Copiii, câinii şi poveştile fericite, toate lucrurile care îl tulburau dispărură în clipa când o cuprinse în braţe. Nu mai era conştient decât de moliciunea sânilor lipiţi de pieptul lui, de legănarea şoldurilor ei în ritmul muzicii, de părul ei care-i cădea ca o cascadă pe spate şi de frecarea uşoară a pulpelor. Parfumul ei delicat îl amețea, dar nu-l putea identifica. Îl făcea să se gândească la serile de vară când stătea în balansoarul de pe veranda casei bunicii lui, urmărind licuricii, sorbind limonada rece şi mâncând prăjituri. Caprifoi. Asta era. Caprifoi. Îşi rezemă obrazul de creştetul capului ei şi inhala mireasma aceea caldă şi dulce. Era un parfum în care un bărbat se putea învălui. Îşi strecură mâinile pe sub părul ei şi le mişcă în sus şi în jos pe spatele ei, simțind asprimea bumbacului în contrast cu moliciunea trupului de dedesubt. Nu voia ceva definitiv, dar nu trebuia nici să ducă o viață de pustnic, nu? Ce rău putea să fie într-o relație fierbinte şi plină de pasiune, chiar dacă ar fi fost de scurtă durată? Poate că nici ea nu voia să se implice mai mult. În fond, era proaspăt divorțată.

Totuşi se simțea atât de bine îmbrățişând-o. Atât de perfect. Uneori avea impresia că e un puşti fără o leţcaie în buzunar, care stă cu nasul lipit de vitrina

unui magazin cu dulciuri, dorind ceea ce nu putea avea niciodată. O solie, copii, un câine care să nu lase păr şi o căsuță cu o grădină de trandafiri în spate suna foarte bine, dar mai avea încă multe de făcut în viață. Nu avea timp pentru lucruri care nu fuseseră plănuite cu câțiva ani înainte. Credea în planuri. Deocamdată nu-l dezamăgiseră. Bineînțeles că nu planificase să întâlnească o femeie frumoasă şi atrăgătoare cu un copil şi un câine. Cu siguranță că nu se aflau în agenda lui. Dar nu putea fi ceva rău dacă avea s-o cunoască mai bine, nu? Câte alte lucruri ar mai fi putut avea în comun, oricum?

Se dădu înapoi doar atât cât să-i vadă chipul. Pleoapele ei tremurară puțin şi apoi se deschiseră. Dumnezeule, trebuia să pună distanță între ei acum, altfel avea s-o arunce pe umăr şi s-o ia de acolo. Ceea ce n-ar fi servit la nimic. Trebuia să arate mai multă delicatețe. Poate că o conversație plăcută îi va oferi ocazia de a se linişti.

— Predai, nu? Ea încuviință arătându-se surprinsă de încrederea lui neaşteptată de a închega un dialog.

— Predau limba engleză la clasa a şasea.

— Lucrez la un program pentru clasele a şasea şi a şaptea. Foloseşti mult computerele?

— Încă nu, dar, dacă ar exista un program care să-i facă pe copii să scrie, aş apela la el cu mare plăcere. Zac o privi fix o clipă.La naiba, încă ceva.

— Dacă ai putea să creezi un program, ce ai vrea să facă?

— Aş vrea să-i facă pe copii să priceapă că lucrul cel mai important este să învețe să comunice. Tot ce vor face de-acum încolo, orice vor deveni, oricât de departe vor ajunge, cum se vor descurca în viața de

zi cu zi, totul va depinde de cât de bine îşi vor comunica dorinţele. Vocea ei vibra de pasiune.

— În final, cel care ajunge cel mai departe este cel care comunică cel mai bine.

Gândeşte-te doar cum ar fi să ai de-a face cu o încăpere plină de oameni şi să nu poţi să le spui ce ai vrea să facă. Când nu te poţi exprima clar, eşti înţeles greşit, jigneşti şi sfârşeşti, de obicei, prin a nu obţine ceea ce doreai iniţial.

Se opri dându-şi seama deodată cât de mult vorbise.

— Îmi pare rău, murmură ea zâmbind. Sper că nu te-am făcut să adormi, dar mă pasionează foarte mult acest subiect şi pot să vorbesc despre el zile întregi.

— Nu m-am plictisit.Mă gândeam doar cât eşti de frumoasă când te înflăcărezi pentru ceva şi eram puţin gelos că nu eşti la fel de înflăcărată şi faţă de mine.

Privirile li se întâlniră şi Libby înghiţi în sec, după care îşi trecu limba peste buza de jos în timp ce Zac o privea cu lăcomie. Îşi mută mâinile de pe spatele pe mijlocul ei, ţinând-o strâns lipită de el. Atingerea lui îi transmitea un mesaj care nu putea fi înţeles greşit. O dorea. Şi i-o şi spuse când îi şopti că dorea să fie doar ei doi. Libby făcu ochii mari când îi simţi excitarea puternică şi spuse:

— Zac, cred că ar trebui să stăm de vorbă. El îşi răsfiră degetele pe spatele ei.

— Şi eu cred la fel, scumpa mea. Dar nu aici. Libby dădu să se îndrepte spre masă, dar el o trase înapoi.

— Nu pleca încă. Mai dă-mi o clipă. Ea nu trebui să întrebe de ce avea nevoie de timp, pentru că

simțea. Căldura îi învălui tot trupul şi se întrebă dacă el o simțea radiind din ea. Când îşi ridică privirea spre el, îl văzu închizând ochii şi trăgând de două ori adânc aer în piept.

— Dumnezeule, şopti el luând-o de mână şi îndreptându-se spre uşă, oprindu-se la masă doar pentru a-i lua poşeta.

— Unde mergem?

— Nu la tine încă.Ai dreptate, trebuie să stăm de vorbă, dar mă îndoiesc că putem spune tot ce avem de spus când Deb şi fetița se află în camera cealaltă. Şi, adăugă el apoi, câinele tău întins peste genunchii mei. O să mergem la mine. Acolo o să avem toată intimitatea care ne trebuie.

Sisteme de alarmă, piuituri şi sirene începură să sune în capul ei, spunându-i să nu se ducă acasă la Zac, dar le ignoră pe toate. Era, oare, o nebunie să-l însoțeşti pe leu în adăpostul lui? Probabil. Dar nu credea că nu s-ar fi putut duce. Era primejdios să fie singură cu el, dar voia să vadă unde locuia şi orice mai putea afla despre el. Nici unul din ei nu vorbi în maşină. Totuşi, comunicară ca şi cum vorbele ar fi fost strigate. Trupul lui radia o dorință puternică şi al ei la fel, deşi erau acoperite cu o manta de prudență. Iar când opriră în parcare, ea îşi trase şi mai mult mantaua în jurul ei. El îi deschise uşa, o privi o clipă şi apoi încuviință uşor ca şi cum ar fi luat o hotărâre.

— Mă duc să fac o cafea. Decafeinizată. Living-room-ul e acolo, îi spuse el după care dispăru în bucătărie. Libby era bucuroasă că putea sta câteva minute singură pentru a-şi trage sufletul şi consideră că Zac era destul de sensibil pentru a şti că avea nevoie de aşa ceva. Aruncă o privire prin

holul de la intrare şi se încruntă uşor când văzu podeaua neagră, pereții albi, masa din email negru cu figurinele din ceramică albă şi neagră. Intră în living-room şi îşi reținu un fior.

Pereții, covorul şi canapeaua erau toate albe, cu câteva pete de negru reprezentate de perne, lămpile din ceramică şi bibelouri. Neagră era şi marmura poliției de deasupra căminului alb. Îngenunche în fața acvariului octogonal şi se uită la peştii albi şi negri care înotau de colo-colo. Într-un fel, toate acele lucruri nu se potriveau deloc cu Zac pe care-l cunoştea ea - acel Zac care o ținuse în brațe cu atâta tandrețe la spital, acel Zac care, când ea fusese gata să renunțe, îi insuflase din propria-i voință. Nu, Zac pe care-l ştia ea emana umor, viață, culoare şi sunet. Acel mediu simplu şi lipsit de culoare, tăcut ca un mormânt, aparținea altcuiva, unei persoane pe care ea nu o cunoştea. Iar dacă el credea că vrea aşa ceva, atunci se înşela. Îşi vârî capul în bucătărie, o altă încăpere în alb-negru.

— Ce nume au peştii tăi?

— Cei mici şi irizați sunt tetra albi, cei mari şi negri sunt...

— Nu, care sunt numele lor?

— Nu le-am dat nume, spuse el părând surprins că se gândea că el le-ar fi putut da nume peştilor. Libby se strâmbă. Ea le dăduse nume chiar şi plantelor de interior.

— Să te ajut cu ceva?

— Nu, am totul sub control. Va fi gata peste câteva minute.

— Pot să mă duc la, adică, unde e...

— Prima uşă pe dreapta pe hol.

— Mulțumesc. Îi veni să plângă când văzu

porțelanul nefolosit al băii.

Luminatoarele şi ferestrele de seră strigau după verdeață, dar nu exista decât un ficus artificial în colț, lângă Jacuzzi. Cel puțin aici albul, şi negrul erau înviorate de roşul prosopului. Oare îl folosise mai devreme pentru a-şi şterge trupul gol după ce ieşise din baia îndelungată şi fierbinte? Oare cum era să stea acolo, ispită de el, în brațele lui, cu sânii umplându-i mâinile?

Trase adânc aer în piept când valul de căldură al dorinței îi făcu sânii să se înfioare. Sau se întâmpla pentru că trecuseră aproape patru ore de când îi dăduse Victoriei să sugă? Oftând, îndesă două bucăți de hârtie igienică în cupele sutienului în caz că ar fi putut curge lapte.

Nu se putu abține să nu arunce o privire în dormitorul lui Zac ca să vadă dacă era tot în oribilul alb-negru, numai că rămase plăcut surprinsă. Covorul gros de un gri peria servea drept fundal pentru cuvertura şi draperiile roşii. O bibliotecă plină acoperea un perete, postere vechi şi tot soiul de fotografii se aflau pe ceilalți doi. Zâmbi în sinea ei.Eh, acesta era Zac pe care-l cunoştea ea. Libby intră ca să vadă mai bine. Când tocurile sandalelor i se afundară în covor cinci centimetri, nu se putu abține să nu le scoată şi să nu-şi îngroape degetele în pluş.

— E gata cafeaua. Libby tresări şi se întoarse, simțindu-se prost fiindcă fusese surprinsă. Dar Zac nu părea să se fi supărat, ci îi dădu ceaşca şi arătă spre fotografia unui bărbat brunet atrăgător şi a unei blonde subțiri.

— Fratele meu Matt şi soția sa, Alice. Iar acesta e Ben, spuse Zac arătându-i o fotografie în care se

vedea Hannah puțin mai tânără privind cu adorație un bărbat înalt şi brunet, cu aspect mai degrabă primejdios. A fost făcută cu numai câteva luni înainte să se despartă. Mai era o fotografie a celor trei frați, toți în pantaloni scurți, în fața unui lac, Ben şi Matt de câte o parte a lui Zac.

— Şi asta? întrebă Libby arătând o fotografie în care se vedea Zac cuprins de panică şi privind la un copil pe care îl ținea de un braț şi un bebeluş pe celălalt braţ. Doamne, nu par să țipe.

— Au început la două minute după ce s-a făcut fotografia, spuse Zac sec, după care adăugă pe un ton total diferit: M-am gândit mult cum să te aduc în dormitorul meu, numai că nu mi-am închipuit că o să discutăm despre fotografii.

Acest lucru îi aminti lui Libby motivul pentru care se afla acolo.

— Da, păi cred că ar trebui să ne bem cafeaua în living-room şi să stăm de vorbă.

Observând că el îi privea fascinat picioarele, ea îşi îngropa degetele în covor.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse el cu un glas strangulat. Ce-ar fi să mergem în living? De fapt, cine avusese ideea strălucită de a sta de vorbă? se întrebă el uitându-se la ceaşca de cafea aburindă pe care o strângea în mână.

— Despre ce ai vrea să vorbim? o întrebă el în cele din urmă, după câteva minute penibile de tăcere. Libby puse cu grijă ceaşca aproape plină pe măsuță şi îşi împreună mâinile în poală.

— Cred că ştii foarte bine. Despre noi doi. Despre relația noastră. Dacă există aşa ceva...

— Există, spuse el, punând accent pe acel cuvânt. Nu-mi dau seama să fie un alt lucru despre care să

vreau să discut decât despre relația noastră şi despre cum să o facem să înainteze.

— Despre asta aş vrea să discutăm, Zac. Este cea de a treia întâlnire a noastră.

— Şi? Multe relații au început chiar şi după mai puține întâlniri.

— Tot sunt de părere că ne mişcăm prea repede.

— Poate. Dar n-am ajuns să ne cunoaştem nici în modul tău obişnuit. Am aflat mai multe lucruri unul despre celălalt în timpul naşterii decât află de obicei oamenii unii despre alții în săptămâni întregi de luat cina şi mers la filme.

Se lăsă pe spate în canapea şi îşi întinse picioarele părând să se simtă foarte bine. Libby şi-ar fi dorit să se simtă şi ea la fel de bine. Ştia că îşi frământa mâinile, căci asta o făcea ori de câte ori era agitată. Iar Zac o făcuse să fie atât de agitată, încât se mirară nu-şi strânsese degetele în noduri, sau în laţul unei spânzurători.

— Bine, dar încă nu ne cunoaştem. Faptul că am trecut împreună prin durerile naşterii ne-a oferit un sentiment de intimitate care ne face să ne simțim ca şi cum... ca şi cum...

— Ca şi cum am fi mult mai implicați decât suntem.

— Exact.

— Te-ai gândit vreodată că aceste sentimente ar putea fi corecte?

— Dar tu te-ai gândit vreodată să s-ar putea să nu fie?

Libby tăcu puțin, încercând să-şi exprime simțămintele în vorbe, după care continuă încet:

— Dacă aceste sentimente ar fi corecte, atunci m-aş simți mai bine la gândul de a deveni... de a

deveni...

— Intimi. Ea simți un moment de ciudă pentru faptul că el terminase fraza în locul ei pentru a doua oară.Pe de altă parte, ea nu reuşea s-o facă singură. Oftă.

— Exact. Intimi. Dar mintea mea îmi spune că nu ne cunoaştem încă bine.

— Nu-mi pot închipui un alt mod mai bun de a ne cunoaşte decât făcând dragoste.

— Fizic, poate, dar nu şi psihic. Şi nici emoțional.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Zac exasperat. Eu te cunosc. Ştiu că-ți plac cărțile ştiințifico-fantastice, cele polițiste, câinii, plantele şi mâncarea italienească. Îți mai plac arta precolumbiană şi orhideele, filmele vechi, vorbeşti foarte frumos despre educarea copiilor şi eşti o liberală în politică şi o conservatoare în economie.

— Bine, Zac, dar tot nu mă cunoşti.Aş putea foarte bine să urăsc câinii şi să nu suport copiii mici. O privi ridicând o sprânceană.

— Da. Aşa e.

— Şi mai sunt o mulțime de lucruri pe care nu le ştii. Poate că sunt, de fapt, o persoană oribilă sau ceva de genul ăsta. Zac oftă.

— Spune-mi un lucru oribil pe care l-ai făcut.

— Păi, am... Tăcu puțin, după care pocni din degete.

— Gata, ştiu. Am copiat la un test.

— Hmmm. Şi câți ani aveai când ai făcut-o? Libby îşi privi mâinile şi mormăi ceva.

— Poftim? N-am înțeles ce-ai spus.

— Am spus că aveam opt ani. Eşti mulțumit?

— Dumnezeule, dar avem un adevărat criminal aici, nu?

— Dar am fi putut să avem, zise Libby cu sinceritate. Nu pricepi?

— Spune-mi ceva, Libby. Spune-mi ceva despre tine ce ar trebui să ştiu neapărat.

— Sunt repezită. Şi, uneori, pot fi extrem de încăpățânată.

— De asta mi-am dat seama deja, murmură el. Şi eu sunt câte puțin din amândouă.

Aşa că spune-mi ceva ce nu ştiu.

— Zac, e o prostie.

— Aşa crezi? Atunci, dă-mi voie să-ți spun ceva, Libby.Ne cunoaştem mai bine decât îți închipui. Am trecut împreună printr-o experiență incredibilă şi cele mai multe lucruri le afli despre cineva în astfel de momente. Te cunosc deja mai bine decât pe majoritatea femeilor pe care le-am întâlnit în viața mea. Zâmbi deodată.

— Deci, ce mai vrei să ştii despre mine în afară de faptul că sunt un tip grozav?

— Care-i culoarea ta preferată? îndrăzni Libby cu prudență, deşi, în realitate, ar fi vrut să afle mai multe despre toate acele femei.

— Roşu. După ce-i văzuse dormitorul şi *BMW*-ul, acest lucru nu o miră deloc.

— Cred că m-am aşteptat. Atunci, de ce o mare parte din apartamentul tău e alb-negru? Zac păru să se simtă mai puțin confortabil decât cu un minut în urmă.

— I-am spus decoratoarei că vreau ceva curat şi simplu şi a făcut chestia asta.

— Îți place? întrebă Libby, privindu-l cu atenție. Nu se putea să-i placă acel mediu steril şi static.

— Bineînțeles! spuse el pe un ton uşor sfidător. Găsesc că e cât se poate de...

Simplu. Hai să revenim la oile noastre. Tu ştii deja care sunt cărțile, mâncărurile şi filmele mele preferate, în politică suntem de aceeaşi părere şi mai ştii, de asemenea, că-mi place arta precolumbiană. Ştii şi care e culoarea mea preferată.

Ce altceva mai vrei să ştii? Libby zâmbi.

— Care e mâncarea ta preferată?

— Mai trebuia să întrebi?

— Italienească?

— Ai ghicit. *Scampi*, mai exact, deşi am o simpatie şi pentru *fettuccine Alfredo*. Mai vrei ceva? Viața mea e o carte deschisă.

— Care e pasiunea ta?

— Cum adică, pasiunea mea?

— Ce faci ca să te distrezi? întrebă ea, iar Zac tăcu brusc.

— Pentru distracție? în cele din urmă, spuse:

— Joc handbal de patru ori pe săptămâna cu Ryan Miliar. E vicepreşedintele meu.

Dar asta era, într-adevăr, distracție? se întrebă el apoi. O făcea fiindcă ştia că are o slujbă sedentară şi pentru că îl ajuta să se mențină în formă. Când făcuse, oare, ultima oară ceva ce-i plăcuse cu adevărat?

— Dar tu ce faci ca să te distrezi? o întrebă ei.” *Hai să văd dacă găseşti repede un răspuns.”*

— Citesc, lucrez grădina. Închiriez filme ştiințifico-fantastice şi le vizionez mâncând cartofi prăjiți şi supă de ceapă. De asemenea, mă plimb cu bicicleta.

— Am şi eu o bicicletă. Bineînțeles că nu mai mersese pe ea de cincisprezece ani, dar probabil că nu se stricase. Nu se făceau praf cu trecerea timpului, nu?

— Poate o să ne întâlnim odată în parc şi o să

facem o plimbare împreună, spuse Libby aruncându-i un zâmbet nevinovat.

— Poate. Era, care, adevărat că mersul pe bicicletă nu se uită niciodată? Spera că da. Totuşi, prefera ideea de a sta cuibărit cu ea în fața unui film ştiințifico-fantastic. Cu puțin noroc, nu numai că ar fi pierdut o mare parte din film, dar ar fi zdrobit şi cartofii prăjiți. Şi se gândea la tot felul de lucruri interesante care se puteau face cu supa de ceapă.

— Acum hai să ne întoarcem la motivele pe care încerci să le găseşti pentru a nu ne culca amândoi...

— Te-ai gândit că mie poate nu-mi place o simplă aventură sexuală?

Zac îi aruncă o privire la fel de fierbinte şi de neagră precum cafeaua.

— Scumpo, mă îndoiesc că sexul între noi ar fi o simplă aventură, ar fi clocotitor, epuizant şi intens.

— Sunt convinsă, murmură Libby aproape fără să se gândească. Dar tot ar fi ceva de scurtă durată, de moment, iar eu vreau mult mai mult.

— Ce vrei tu, Libby? întrebă el, apucându-i o şuviță de păr şi răsucindu-i-o pe deget. O viață fericită până la adânci bătrânețe? Un prinț pe un cal alb?

— Poate. Ce-i rău în asta?

— O să aştepți mult şi bine.

— Nu crezi în dragoste şi în căsătorie?

— Nu ştiu sigur dacă dragostea există cu adevărat sau nu. Căsătoria da, dar cine spune că-i un lucru bun?

— Cei fericiți în căsnicie n-ar fi de acord cu tine.

— Cine e fericit în căsnicie? Uită-te la Hannah şi la tine. Şi la Deb.

— Dar fratele tău şi soția lui? După cum arată în

fotografie, par să fie fericiți.

— Par, dar de unde ştim că o să dureze? Libby ridică din umeri.

— De unde ştim că nu o să dureze? Există lucruri pe care trebuie să le iei aşa cum sunt. Dacă începi o căsnicie cu gândul că e doar ceva temporar şi că poți pune punct oricând, atunci poate nu eşti înclinat să faci eforturi.

— Tu ai făcut? Libby îl privi drept în față cu ochii ei limpezi precum cerul de vară.

— Din toate puterile. Am început să mergem la un consilier matrimonial după primul an de căsnicie. Când Bobby a decis că nu era el de vină şi a încetat să mai meargă, eu am continuat să mă duc. Chiar şi după ce l-am părăsit pe Bobby am făcut-o sperând să-l şochez şi să-l fac să vadă ce s-a ales de căsnicia noastră.

— Îl mai iubeşti? Ea scutură din cap.

— Nu. Iubirea mea a murit la un moment dat între al doilea şi al treilea an de căsnicie. Cam în perioada când el a pierdut a şaptea sau a opta slujbă, cam pe când rupsese relațiile cu a treia sau a patra amantă. Dar, dacă ar fi vrut cu adevărat să încerce să repare ceva, probabil că nu l-aş fi părăsit.

— Dar continui să crezi că există căsnicii fericite.

— Am văzut câteva. Părinții, bunicii mei şi mătuşi şi unchi.

— Dar n-o să aştepți toată viața un cavaler în armură sclipitoare, nu? Pentru că aşa ceva nu există, pur şi simplu.

— Poate există, poate nu. *„Şi poate că, uneori, stă lângă tine în timpul naşterii şi îți aduce copilul pe lume.”*

— Oricum, acum am un copil. Trebuie să mă

gândesc să-i dau un exemplu fiicei mele. Va observa orice voi face.

— Nu prea cred că un copil de două luni va observa vreun exemplu, zise el.

— Zac, nu mă asculți.

— Ba te ascult.

— Nu, doar auzi ce spun, dar nu asculți, şi poate că nu-i o idee prea bună. Poate ar trebui să plec. Oricum, se face târziu. Se uită în jur.

— Unde mi-e poşeta? Zac se lăsă şi mai mult pe spate pe canapea, izbutind să nu se strâmbe când închizătoarea poşetei îi pătrunse în spate.

— Nu ştiu. N-ai lăsat-o în baie? Ea continuă să caute cu privirea prin încăpere.

— Nu, aş fi fost gata să jur… Uite-o, zise ea, zărind bareta ieşind de sub el. Zac o privi cu inocenţă.

— Dacă o vrei, ia-o. Libby se uită ia zâmbetul lui care parcă spunea vino-şi-ia-o-dacă-ai-curaj şi propriul ei chip fu luminat de un zâmbet.

— Nu crezi că o s-o iau, nu?

— Nu cred că ai curajul, spuse el cu ochi râzători în timp ce strecura sub el toată bareta. Libby îşi ţuguie buzele, ceea ce era destul de dificil ţinând cont de zâmbetul care le trăgea şi îşi înclină capul într-o parte. Se ridică de pe fotoliul din piele albă pe care stătea şi se duse spre canapea. Îşi încrucişa braţele şi îl studie pe Zac din toate părţile, ca pentru a găsi cea mai bună cale de a-şi atinge scopul. Cu o licărire neastâmpărată în privire, îl împunse deodată în coastă cu degetele. El tresări şi ea începu să râdă, împungându-l cu degetul şi în partea cealaltă… Când el se răsuci pentru a o evita, ea smulse repede poşeta.

— Hei, nu-i cinstit! exclamă ei râzând. Joci

murdar.

— Aşa e, nu? aprobă ea mândră de sine. Dumnezeule, ce râs minunat avea. Sănătos şi molipsitor, care conținea o invitație intimă de a i te alătura.

— Şi eu pot să joc murdar, să ştii, murmură el cuprinzându-i mijlocul şi trăgând-o în brațele lui. Când ea începu să se zbată râzând, el o înconjură cu ambele brațe şi o ținu nemişcată.

— Ți-aş sugera să nu te mai mişti.

— De ce?

— Păi... Glasul i se frânse deodată şi îi susținu privirea în timp ce un zâmbet i se întinse pe chip.

— Poți să continui să te zbați dacă vrei, dar va trebui să-ți asumi riscurile pentru consecințe. O aşeză şi mai comod în brațe, în locul unde ştia că-i poate simți excitarea. Libby rămase imediat încremenită

— Lasă-mă să mă ridic, Zac.

— Te rog, spuse el ca o mângâiere.

— Te rog lasă-mă să mă ridic.

— Imediat. Acum, însă, aş vrea să-ți placă felul cum te simți. Libby ştia perfect cum se simte. Fierbinte. Căldura se răspândea asemeni unei epidemii prin trupul ei şi se întrebă din nou dacă nu cumva obrajii ei care nu roşeau niciodată făceau tocmai asta, căci toată fața îi ardea. Şi arse şi mai tare când mâinile lui îi atinseră exteriorul sânilor, după care i-i cuprinseră.

— Voiam să fac asta încă din maşină. Îți aminteşti? şopti el.

Dumnezeu îi era martor că nu uitase nici o clipă.

— Voiam să văd dacă eşti, într-adevăr, atât de plină şi de moale cum pari, zise el strângându-i uşor

sânii şi închizând ochii ca pentru a savura plăcerea pe care i-o ofereau. Eşti. Chiar mai mult decât am visat.

— Zac, ar trebui să încetezi, protestă ea cu un glas slab, dar el îşi lipi buzele de ale ei, acoperindu-i protestele.

— Poate aşa ar trebui, dar nu cred că pot, murmură el în gura ei şi îi descheie primul nasture al rochiei, apoi pe următorul, trecându-şi dosul palmei peste marginea dantelată a sutienului. Libby se mişcă din nou în brațele lui, de data aceasta ignorând efectul fizic pe care acest gest îl avu asupra lui, fiindcă era prea copleşită de efectul fizic pe care-l avea el asupra ei.

— Zac, şopti ea fără suflare. Nu ştiu ce să spun.

— Eu ştiu, murmură el răguşit. Lasă totul în seama mea. Îi descheie şi al treilea nasture, apoi al patrulea şi îşi strecură mâinile în corsajul rochiei pentru a deschide sutienul. După aceea îşi răsfiră degetele pe pielea netedă a spatelui ei, apăsându-i carnea moale. Pleoapele ei tremurară şi apoi se închiseră, iar Zac îşi înclină capul spre al ei.Ar fi fost mai uşor să spună nu dacă el ar fi încercat să o sărute apăsat şi pasionat imediat, dar nu o făcu, ci îi contura gura cu vârful limbii, îi linse uşor buza de jos şi îi muşcă încet bărbia înainte de a lăsa un şir de sărutări fierbinți de-a lungul maxilarului până la ureche.

Îi luă în dinți lobul şi se jucă o clipă cu cercelul, după care se întoarse adulmecând la gura care aştepta. Ajuns acolo îşi mişcă buzele peste ale ei într-un sărut convingător, care nu accepta decât o capitulare totală.

Scoțând un geamăt slab de protest? de cedare? —

Libby deschise gura şi limba lui pătrunse înăuntru, cercetând. Îşi opri mâinile pe umerii lui şi capul îi căzu uşor pe spate, invitându-l să-i investigheze pielea netedă a gâtului, ceea ce el făcu în amănunt. O sărută lacom pe claviculă, apoi pe umflătura sânilor, în timp ce mâinile lui îi dădeau rochia jos de pe umeri. Straniu, se trezi el gândind neclar, pielea ei nu numai că era netedă ca frişca, dar avea şi gustul acesteia, dulce şi încântător. Rochia ei căzu până la mijloc, iar Zac îi trase peste braţe bretelele din satin ale sutienului, urmându-le cu buzele. Când căzu şi sutienul, Zac începu să cerceteze cu buzele noul teritoriu, numai că se trezi având în gură o bucată de hârtie igienică.

— Ce...? Exclamaţia lui fu asemeni unui vânt rece care alungă ceaţa ce învăluia raţiunea lui Libby. Ea încremeni o clipă, după care îşi ridică repede de jos rochia şi coborî din braţele lui. Spre bucuria ei, Zac nu încercă să o oprească, dar îşi ţinea un braţ pe după umerii ei. Parcă simţea cum trage adânc aer în piept, sau ea o făcea?

— Cum a ajuns hârtia în gura mea? întrebă el în cele din urmă cu o licărire slabă în ochi. Dumnezeule, era îngrozită! Ştia că trebuia să fi roşit de data asta.

— Am pus-o eu în sutien în eventualitatea că s-ar fi scurs.

— Ce să se scurgă? întrebă Zac, părând nedumerit, dar apoi chipul i se lumină dându-şi seama, în sfârşit. Ah. Se întâmplă des? Libby îi evită privirea aranjându-se în graba.

— Acum aproape deloc, dar în primele trei, patru săptămâni s-a întâmplat.

Uneori, chiar plânsul unui bebeluş la televizor

declanşa acest lucru.

— Trebuie să fie foarte neplăcut.

— Când se întâmplă, poate fi chiar stânjenitor, dar aşa cum ți-am mai spus, acum nu se mai întâmplă aproape deloc. Vorbea aiurea şi ştia.

— N-am vrut să risc, zise ea în final cu un glas slab. Îşi încheie şi ultimul nasture şi se ridică netezindu-şi rochia.

— Acum ce anume a provocat asta?

— Nu ştiu.Mă gândeam la tine şi... Tăcu deodată. Poate că el nu auzise.

Văzu apărându-i pe chip un zâmbet mulțumit. Nu avusese noroc.

Eh, grație acelui covor alb şi indecent de gros, poate că se putea ascunde printre fibre.

— Cred că ar fi timpul să plec acasă.

— Dacă asta vrei, spuse Zac încă zâmbind, deşi nu făcu nici un comentariu referitor la cuvintele scăpate de ea. Nu-ți face griji, Libby, eşti în siguranță. Pentru moment.

Dar să ştii că nu mă voi opri, scumpa mea. Cred că ne cunoaştem foarte bine. Şi te cunosc destul de bine pentru a şti că te doresc foarte mult.

— Asta e de ajuns pentru tine?

— Trebuie. Nu am timp pentru o soție, copii şi căsătorie câțiva ani de-acum încolo.

Şi mă-ndoiesc că voi avea vreodată timp pentru copii. Cer prea mult timp, energie. Oricum, copiii şi cu mine nu ne înțelegem.

— O să consider că am fost avertizată, spuse ea uşor ironică, deşi o duru inima la auzul acelor; cuvinte. Deşi, poate că şi tu ar trebui să te consideri la fel. Pot fi foarte convingătoare. Şi cred că tu şi copiii vă puteți înțelege de minune.

— Atunci abia aştept să încerci să mă convingi.Ar putea să fie foarte interesant.

Libby îl privi o clipă, după care întrebă cu seriozitate:

— Merită, Zac?

— O relație? Ea încuviință.

— Suntem atât de deosebiți Ție nu-ți plac copiii şi eu am o fetiță. Tu nu vrei să te însori curând, iar eu cred în căsătorie.

— Chiar şi după ce-ai pățit cu Bobby.

— Chiar şi după ce-am pățit cu Bobby. Nu căsnicia era problema între noi, ci faptul că el nu era încă pregătit.

— Nici eu nu sunt.

— Poate că nu. De aceea vreau să ştiu dacă merită să încerc. Zac tăcu puțin părând să se gândească.

— E ceva deosebit între noi doi, Libby. Ceva destul de captivant care cred că merită să fie explorat.Aş vrea să te mai văd.

— Nu... nu ştiu. Îmi trebuie puțin timp de gândire.Mă poți duce acasă acum?

Tăcerea domni din nou pe drum spre locuința ei şi, la fel ca atunci când se duseseră la el, era o linişte plină de cuvinte nerostite. Numai că, de data aceasta, conținea şi derută, îngrijorare şi frustrare.

— Nu-i nevoie să mă conduci până la uşă, zise ea când el opri pe alee.

— Nici nu se pune problema altfel, spuse el luând-o de braț şi îndreptându-se spre casă. Te sun mâine. Ea scutură din cap.

— Mai lasă-mi timp, da? Mai lasă-mi timp.

În semn de răspuns, Zac o trase spre el şi o sărută devorator şi cu pasiune.

Asemeni unui uragan, dădu buzna înăuntru şi îi

ameți toate simțurile cu mângâieri tulburătoare şi sărutări torențiale. Apoi se dădu brusc înapoi.

— Doar atâta timp îți las, spuse el după care îi dădu drumul şi se înapoie la maşină lăsând-o tremurând amețită. Dacă nu s-ar fi ținut de tocul uşii, ar fi căzut în genunchi. Singura consolare era faptul că fața lui păruse la fel de tulburată cum se simțea ea.

CAPITOLUL 7

Sună a doua zi, aşa cum promisese, numai că o găsi pe Libby făcându-i baie Victoriei, aşa încât nu putu să-i spună decât câteva cuvinte în timp ce ea se chinuia să țină fetița care se mişca alunecându-i din mâini.

Ziuă fiind şi ținând în brațe fetița acum uscată şi adormită, se simțea mai bine în legătură cu hotărârea de a mai răci puțin relația cu Zac. Numai că auzindu-l la telefon nu-i făcea deloc bine. Un cuvânt rostit cu vocea aceea caldă şi era de ajuns să i se clatine şi hotărârea şi genunchii.

Era atât de convingător şi de captivant, încât de fiecare dată când îi auzea glasul, se simțea atrasă ca un fier de un magnet. Când o sună mai târziu în cursul acelei după-amiezi, Libby se trezi găsind o scuză pentru a nu sta de vorbă. Avea presimțirea că Zac ştia că nu e decât o scuză. Sună din nou la nouă în seara aceea.

— Ăăă, culcam fetița, aşa că nu e tocmai momentul potrivit, spuse ea.

Urmă o tăcere îndelungată la celălalt capăt al firului.

— Ar trebui să fixez cumva o oră la care să sun din nou? întrebă el enervat.

— Ascultă, Zac, aseară ți-am spus că vreau să-mi lași puțin timp. Amândoi vrem alte lucruri de la o relație. Tu vrei...

— Sex pasionat?

— Vrei să nu mai închei frazele în locul meu? Da, asta vrei tu, în timp ce eu doresc mai mult, un viitor. Şi, în clipa asta nu sunt sigură că aş fi gata să risc să am o relație cu tine cu nici un alt bărbat care nu-mi poate oferi acest lucru.

— Scumpa mea, să nu crezi că s-a terminat totul între noi, nici gând. Dar, dacă vrei timp, s-a făcut. Numai că nu-ți pot garanta cât îți las. Legătura se întrerupse şi Libby răsuflă uşurată. Dar şi cu regret.

Zac o sună peste două zile. O întrebă ce făcea fetița şi pomeni ceva de un festival al filmului ştiințifico-fantastic care avea să fie prezentat la televiziune vineri noaptea. Libby se aşteptă să o invite să-l urmărească împreună şi îşi pregătise scuzele deja, numai că el nu spuse nimic în acest sens. După ce închise, ea se prăbuşi pe canapea şi rămase cu privirea ațintită asupra Victoriei.

— Ce zici? întrebă ea fetița, care trăgea din suzetă şi dădea din picioruşe. Sunt atât de derutată. Îi spun să-mi lase timp şi, când el îmi ascultă dorința, sunt nemulțumită. Tu ce-ai face, Cupcake? Ce-ai face?

Victoria îşi prinse degetul întâmplător în suzetă şi o scoase din gură. După o privire surprinsă, începu să scâncească. Libby scoase un oftat şi îi dădu din nou suzeta.

— Ştiu exact ce trebuie să simți. Vineri seară, pentru că Zac nu mai sunase, Libby se gândi să o facă ea. Îl considera un prieten, îşi spuse ea. Îi adusese copilul pe lume. Cu siguranță că acest

lucru îi lega într-un fel. Ce era greşit în faptul că un prieten îl suna pe celălalt?

Formă repede numărul lui înainte să se răzgândească, dar îi răspunse robotul.

Simți o furie inexplicabilă când puse receptorul la loc - trântindu-l mai tare decât trebuia. După tot ce spusese despre faptul că *„era ceva deosebit între ei”* nu-i trebuise prea mult să iasă cu cineva vineri seară.

După ce o culcă pe Victoria, se decise să renunțe la cartofii prăjiți şi la supa de ceapă în favoarea unei înghețate, desertul ei preferat. În mod normal ar fi mâncat una mare de ciocolată, dar, din moment ce ciocolata părea să nu-i facă bine Victoriei, se hotărî asupra celei de vanilie. Era atât de bogată în calorii, încât aproape că simțea cum i se pune greutatea pe şolduri. Dacă avea să se îngraşe cu cinci kilograme nu va da vina pe nimeni altcineva decât pe Zac.

Cu vreun sfert de oră înainte de începutul filmului, sună telefonul. Libby ridică receptorul.

— Alo? O clipă nu auzi nimic altceva decât plânsul agitat al unui copil mic, după care îşi desluşi numele rostit înăbuşit:

— Libby?

— Zac?

— Libby, am nevoie de ajutor! spuse el disperat. Nicky plânge de două ceasuri şi eu habar n-am ce să fac.

— I-ai dat să mănânce?

— Da, l-am schimbat şi de o oră mă plimb cu el prin casă. Libby, trebuie să mă ajuți. O să asurzesc de o ureche, iar afurisita de pisică a lui Hannah a început să mă scuipe de fiecare dată când trec pe lângă ea.

— Şi ce vrei să fac eu?

— Poftim? Nu te aud din cauza copilului. Poți să vorbeşti mai tare?

— Ce-ai vrea să fac eu? întrebă ea mai tare.

— Poți veni la Hannah să mă ajuți? Te rog, Libby, am ajuns la disperare.

— Dar Hannah unde e? Auzi un zgomot puternic şi cuvântul „pisică” încadrat de înjurături.

— Poftim? urlă el în telefon. Întrebările puteau să mai aştepte.

— O să vin cât pot de repede. După ce închise, rămase o clipă cu privirea ațintită asupra telefonului. Zac nu mai păruse atât de tulburat din ziua când o dusese la spital, nu fusese astfel nici când o moşise. Îşi schimbă repede capotul cu o pereche de blugi şi un tricou. Aşează fetița în scăunelul ei de pe bancheta din spate bucuroasă că nu se trezise; Victoria fusese cam agitată mai devreme.

Fusese doar o singură dată la Hannah de când se cunoscuseră la cursurile lamaze, dar nu-i fu greu să ajungă. După ce intră pe strada Peterson, nu trebui decât să se uite după *BMW*-ul strălucitor al lui Zac.

Uşa se deschise imediat ce ea coborî din maşină şi Zac îşi făcu apariția.

— Slavă Domnului că ai ajuns. Sper să nu fie bolnav. Urlă tot timpul.

Ea o scoase pe Victoria din scăunel şi i-o puse în brațe lui Zac.

— Ține-o până-i iau lucrurile. Zac se uită la bebeluşul adormit din brațele lui întinse şi spuse:

— Ăăă, Libby nu cred că-i o idee prea bună.

— Prostii. Te descurci tu. Mai trebuie să-ți arăt cum se ține un copil, dar întâi vreau să văd ce face

Nicky. Luând sacoşa cu schimburi, Libby se îndreptă spre casă, lăsându-l în urmă pe Zac, care rămăsese cu braţele întinse înainte. De cum intră, fu întâmpinată de un plânset strident care venea dintr-un coş aflat în colţ.

Se duse direct la copil. Bietul de el. Îi pipăi căpşorul. Era cald şi transpirat, dar nu din cauza febrei, ci datorită plânsului în mare parte, pentru că fusese înfăşat prea strâns.

— De ce l-ai acoperit cu atâtea? întrebă ea dând la o parte două pleduri.

Dumnezeule mare! Zac, l-ai îmbrăcat într-un costum de iarnă din flanel! Ce naiba a fost în mintea ta?

Deschise repede costumaşul pufos şi îl scoase. Deja, țipetele copilului erau mai puțin ascuțite.

— A udat tot ce avea pe el, zise el defensiv. Aşa că am luat şi eu ce mi-a picat în mână mai repede din dulap. E în regulă?

— Cred că da, spuse ea ridicându-l pe Nicky şi aşezându-l pe umăr. Îi gânguri câteva minute şi îl bătu uşor pe spate, până când îl făcu să se liniştească. Peste câteva clipe adormi. Când Libby îl duse în camera lui, Zac se aşeză pe canapea, continuând s-o țină pe Victoria în brațe. Se uita la fetiță. Parcă era o păpuşă aşa îmbrăcată într-un șpilhozen roz. Scotea sunete ca şi cum ar fi supt, chiar şi în somn, iar genele ei lungi tremurară uşor. Zac simți o ciudată strângere de inimă.

Ar fi putut să fie din cauza agitației, dar se părea că altă era cauza, ceva ce-i putea schimba viaţa complet. Libby ieşi din cameră închizând uşa în urma ei.

— Cred că va dormi câtva timp. Acum spune-mi

cum ai ajuns să faci pe doica.

Hannah trebuie să fi folosit nişte argumente extrem de puternice de te-a convins?

— Nu vrei să iei fetița? întrebă el plin de speranță, dar ea nu făcu nici o mişcare.

În schimb, se aşeză pe fotoliul de lângă canapea picior peste picior. El nu putu să nu aprecieze felul în care blugii decolorați i se mulau pe picioarele lungi şi frumoase. Apoi, privirea îi alunecă asupra cizmelor din piele care îi strângeau gleznele subțiri. Frumos. Sexy. Nu la fel de sexy ca picioarele goale, dar, totuşi, sexy. Se întrebă dacă mai avea acea culoare trandafirie pe unghii.

— Hannah a trebuit să se ducă la Pittsburgh să discute cu cineva despre Homebodies, serviciul acela de cumpărături pe care îl înființează. După aceea voia să ia masa cu o veche prietenă şi m-a rugat să stau cu Nicky. A zis că, probabil, va dormi, dar în caz că se trezeşte să-i dau puțin lapte cu biberonul, să-l schimb şi să-l culc din nou, că va adormi. Numai că n-a fost aşa.

— Eh, acum e bine şi doarme. Dar ar trebui să ştii ceva pe viitor, în caz că vei mai face treaba asta...

— N-am de gând s-o mai fac! zise el cu atâta vehemență, încât Victoria tresări.

O privi, neîndrăznind să mai respire, în timp ce ea îşi mişcă mânuțele şi oftă, părând să se gândească dacă să se trezească sau nu. Când se linişti din nou, el continuă:

— Ți-am spus că nu mă pricep la copii. Habar n-am de ce-oi fi crezut că pot face asta.

— Poate ar ajuta dacă ai ține copilul cum trebuie.

— Ce-i rău în felul cum o țin?

— Nu e chiar un sac de cartofi, Zac. Bebeluşii

trebuie să se simtă în siguranță. Dacă l-ai ținut la fel şi pe Nicky, atunci nu-i de mirare că a-nceput să plângă. Ține-o aproape de tine, aşa, spuse ea arătându-i cum să țină fetița la piept. Acum înconjoar-o cu brațul. Vezi?

O ținea pe Victoria în brațe şi o privea cu atâta intensitate, încât Libby simți că o podidesc lacrimile, în mod inexplicabil. De ce nu-şi dădea seama, oare, cât de bine îi stătea cu un bebeluş în brațe? Cu fetița ei.

— Aşa?

— Exact, spuse Libby încet. Zac zâmbi.

— Nu pare prea greu. Trebuie ținuți la piept aşa cum ții mingea de fotbal când alergi spre zona de marcaj. Libby dădu ochii peste cap.

— Exact. Trebuie să-nțeleg că ai jucat fotbal în liceu?

— Trei ani în liceu şi un an la colegiu.

— De ce numai un an la colegiu?

— Am urmat colegiul cu bursă şi fotbalul necesita prea mult timp.

Telefonul sună strident.

— Răspunde, te rog, spuse Zac repede. Doamne, sper să nu-l trezească pe Nicky.

Libby se duse în bucătărie şi apoi îşi vârî capul pe uşă.

— E Hannah.

— Spune-i că totul e în regulă şi să afle la cât va ajunge acasă, zise el.

— A zis să-ți spun că totul e-n regulă şi să afli când ajungi acasă, repetă Libby în receptor.

— O să ajung pe la miezul nopții. Eşti sigură că totul e în regulă? Tu de ce eşti acolo?

— Ăăăă, Zac s-a gândit că poate vreau să vin să

urmărim împreună festivalul filmului ştiinţifico-fantastic în noaptea asta.

— Şi el unde e?

— Pe canapea, cu Victoria.

— O ţine în braţe? întrebă Hannah atunci fără să-i vină să creadă.

— O ţine în braţe.

— Deci mai are şanse, nu?

— Poate. Te distrezi bine?

— Grozav, spuse Hannah entuziasmată. O să te sun mâine şi o să-ţi povestesc. Cred că, în sfârşit, o să pot să-mi încep afacerea.Ar fi primul lucru pe care l-aş realiza cu propriile mele puteri.Ne vedem peste două ore.

— La cât vine? întrebă Zac imediat ce Libby se întoarse în living.

— Pe la miezul nopţii.

— Ah. Probabil că Nicky va dormi până atunci. Nu crezi?

— Probabil, spuse Libby privindu-şi mâinile şi apoi se uită la el zâmbind. Bănuiesc că trebuie să plec. Nicky e bine, aşa că...

— Rămâi, te rog.

— Zac...

— A început festivalul acela. L-am putea urmări împreună, aşa cum i-ai spus şi lui Hannah.

— Eu ştiu...

— Peste câteva minute va începe Luna lui Jupiter, zise el şiret. Mi se pare că mi-ai

Spus odată că este unul din filmele tale preferate. Dacă pleci acum, pierzi

Începutul.

— Cred că pot să rămân.

— Ce vrei să faci cu fetiţa? Libby ridică din

sprâncene.

— Vrei să spui că nu arzi de dorință s-o ții toată noaptea?

— Aş putea s-o mai țin câteva minute până îi pregăteşti un loc unde s-o culci.

Hannah nu se va supăra dacă vei folosi coşul.

— Îi stă bine în brațele tale, spuse Libby melancolică şi se duse să îndrepte pledurile din coş.

— Să nu-ți faci iluzii.

— Hei, am făcut şi eu o constatare, spuse ea peste umăr.

— Ție ți-ar sta bine în brațele mele.

— Zac... El oftă descurajat.

— Iartă-mă. Urmă un moment de tăcere, după care el murmură:

— La naiba!

— Ce s-a întâmplat?

— Cracul pantalonilor s-a încălzit şi s-a udat deodată. Asta-ți spune ceva?

Libby se strâmbă.

— Îmi pare rău. Gata, dă-mi-o.

— Cu mare plăcere, spuse el dându-i fetița şi uitându-se la pata mare şi întunecată de pe pantalonii săi kaki, după care se duse în bucătărie să ia un şervețel de hârtie sau chiar mai multe. Libby o schimbă pe Victoria şi tocmai o aşeza în coş când Zac se întoarse în încăpere. Observă că vârâse mai multe şervețele de hârtie în cracul pantalonilor pentru ca umezeala să nu-i atingă pielea. Libby îşi reținu un zâmbet când îl văzu încruntat.

— N-am nimic de schimb, aşa că va trebui să dea rezultate, spuse el aşezându-se pe canapea şi întinzând o mână spre ea. Vino aici.

— Ăăă, n-ar trebui să înceapă filmul? se eschivă

Libby ducându-se la televizor şi apăsând pe butoane.Pe ce canal? Ah, gata.Pe ecran apăru genericul.

— Vino aici şi stai lângă mine.

— Cred că se vede mai bine de aici, spuse ea arătând spre un scaun rabatabil din velur de un albastru deschis.

— De aici se vede excelent, spuse Zac admirativ, uitându-se cum blugii i se întinseră pe şezut când se aplecă să-şi scoată cizma. Dacă te dor, picioarele, scoate-ți cizmele. Te rog.

— Mulțumesc. De unde ştii că mă dor picioarele? Nu ştia. Spera doar.

— Cizmele par noi, îndrăzni el.

— Sunt, într-adevăr, noi şi pielea nu s-a lăsat încă, spuse ea şi se aşeză pe marginea fotoliului pentru a-şi scoate una.

— Lasă-mă pe mine. Zac îngenunche în fața fotoliului şi trase adânc aer în piept.

Numai scoaterea chilotului ar fi fost mai sexy, îşi spuse el trăgând cizma cu blândețe şi punând-o deoparte. Stăpânindu-se cu mare greutate reuşi să-şi facă mâinile să nu tremure când îi masă piciorul prin şosetă o clipă.

— Mm, ce bine e, murmură ea. Îi scoase apoi şi cealaltă cizmă şi îi masă şi piciorul, după care îi îndepărtă şoseta. Îi aşeză piciorul în poală şi începu să-i maseze fiecare deget în parte, apoi scobitura gleznei şi călcâiul.

Doamne, ce picioare frumoase avea subțiri şi delicate, cu unghii îngrijite şi colorate în roz sidefat.

— Ți-ai dat vreodată cu roşu? se trezi el întrebând deodată, uşor surprins de vocea sa răguşită. Degetele îi zăboviră pe picior mângâindu-l încet.

Libby închisese ochii de plăcere, dar când auzi întrebarea, îi deschise din nou.

— De ce mă întrebi?

— De curiozitate, spuse el. Părerea mea e că roşul e foarte atrăgător, adăugă el, trecându-şi degetele uşor peste talpa ei. Când ea se înfioră, el repetă gestul. Se gâdila, deci. Nu mult, dar de ajuns pentru a fi sexy.

— Începe filmul, spuse ea cu o voce puțin nesigură.

— Vrei să mă opresc? întrebă el trecându-şi degetele peste celălalt picior, dorința cuibărindu-i-se în stomac.

— Nu, adică da, nu vreau să pierd filmul.

— Dacă asta vrei. Degetele lui mai zăboviră puțin, după care se ridică întorcându-se repede ca nu cumva să-i vadă excitarea serioasă din dosul fermoarului. Oare ce aveau picioarele acelea subțiri de-l făceau să tânjească să pună mâna pe ele, sau pe ea?

— Vino lângă mine pe canapea, o chemă el. Numai puțin.

— Trebuie să mă duc să văd ce fac copiii.

— Or să te anunțe ei dacă au nevoie de ceva. Se pricep s-o facă foarte bine.

— Poate o gustare…

— Vino, Libby, spuse el întinzând mâna. Încet, aproape şovăitor, ea se duse spre canapea şi îşi puse mâna într-a lui. El o trase uşor şi ea se aşeză alături pe canapea.

— Nu-i o idee prea bună, şopti ea. Ştii doar ce se întâmplă când… când…

— Ne apropiem prea mult?

— Iar termini frazele în locul meu, se plânse ea,

dar zâmbi în acelaşi timp.

— Nu se va întâmplă nimic, dacă nu vrei, ştii foarte bine. Se întoarse uşor ca să-i vadă chipul.

— Zac, întotdeauna am dorit să se întâmple ce s-a întâmplat. Dar asta nu mă împiedică să cred că nu-i o idee bună. Cel puțin atâta timp cât concepțiile noastre se află la mare distanță. Ridicându-şi ochii îl văzu privind-o, după care se uită din nou la propriile mâini, părând uşor surprinsă când descoperi că se frământau în poală.

— Trupurile noastre nu sunt la foarte mare distanță.

— Nu, aş spune chiar că sunt foarte apropiate. Dar fiecare vrem lucruri total opuse.

— Eu te vreau pe tine. Şi tu mă vrei. Ştiu asta.

— Nu vreau să vorbim acum despre ceea ce vrei tu sau ce vreau eu, ci despre ceea ce nu vreau. Şi nu vreau să mai discutăm despre asta.

— Vrei să încerci să repeți? spuse Zac zâmbind.

— Nu, zise ea neputându-şi reține un zâmbet.Aş urmări filmul. Zac trase adânc aer în piept.

— Dacă asta vrei cu adevărat, atunci dorința ta e ordin pentru mine, spuse el lăsându-se pe spate şi îşi puse brațul pe după umărul ei trăgând-o pentru a sta lipită de el. Altă mişcare nu făcu. După câteva minute, Libby îi aruncă o privire bănuitoare, iar el îi zâmbi încântat.

— Un film grozav. Libby îşi îndreptă din nou atenția asupra televizorului. Deci, se potolise aşa cum îi ceruse ea. Nu era sigură dacă acest lucru o bucura sau o întrista.

Au stat unul lângă altul urmărind filmul în tăcere. Chiar dacă o parte din Libby era dezamăgită din cauza faptului că el nu mai continuase să încerce să

o seducă, cealaltă parte din ea aprecia delicatețea de a-i lăsa timpul necesar pentru a-şi limpezi gândurile. Din păcate, cu cât îşi petrecea mai mult timp în compania lui Zac, cu atât mai puțin limpezi îi erau gândurile. Nici nu trebuia să o atingă pentru a simți atracția fizică față de el. Nu trebuia decât să-i audă vocea aspră şi caldă sau să-i simtă privirea ciocolatie ațintită asupra ei. În absența lui, imaginația ei funcționa din plin. Faptul că stătea pe canapea lângă el îi provoca imaginația la maximum. Era extrem de conştientă de brațul trecut pe după umărul ei şi de felul cum degetele lui îi atingeau uşor clavicula. Imaginația ei făcu un pas, sau doi înainte şi văzu acele mâini puternice mângâindu-i sânii, alunecând mai jos peste stomac, cuprinzându-i şezutul.

Nici chiar la începutul relației ei cu Bobby nu simțise aşa ceva. Trase adânc aer în piept, se foi uşor şi încercă să se concentreze asupra filmului. Numai că nu era uşor când nu avea în fața ochilor decât ceața dorinței.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Zac privind-o. Atunci făcu ea greşeala.

Întoarse capul şi îl privi în ochi. Când îi întâlni privirea şi văzu toată dorința cuprinsă acolo, fu pierdută. Cum putea să lupte cu ceva de neînvins? Cum putea opri ceva ce nu putea fi oprit? Oftă şi se lăsă în voia soartei.

Zac îi mângâie fața cu mâna pe care o avea liberă şi apoi îşi trecu degetele prin părul ei. Îşi lăsă capul în jos şi îi sărută mai întâi un colț al gurii, apoi pe celălalt.

Urmară după aceea vârful nasului, fiecare pleoapă şi un şir de sărutări de-a lungul maxilarului. Dar

nu-i atinse buzele până când Libby nu îşi trecu degetele prin părul lui des şi negru, deschizând gura. El scoase un geamăt şi limba lui începu să se dueleze şi să danseze cu a ei în timp ce o strângea mai tare. Îi scoase tricoul din blugi plimbându-şi mâinile nerăbdătoare peste spatele ei, apoi în față, cuprinzându-i sânii prin sutienul alunecos.

Când degetele lui mari dădură peste sfârcurile ei sensibile, ea scoase un sunet slab şi gutural - un sunet pe care el îl prinse cu gura făcându-l să-şi găsească din nou ecoul în ea. Dintr-o singură mişcare îi desfăcu sutienul şi i-l ridică expunându-i sânii mâinilor sale care căutau. Libby se înfiora şi închise ochii. Nu voia asta şi, totuşi, nimic nu dorea mai mult. Şi mai voia extraordinar de mult să-l atingă. Simțea nevoia să-l atingă. Îşi trecu mâinile peste bluza lui maron, bumbacul moale şicanându-i degetele. Faptul că el îşi ținu brusc răsuflarea o încuraja să-şi continue explorările, astfel încât îşi lăsă mâinile să colinde peste pieptul lui larg, musculos, bucurându-se de senzația pe care i-o dădeau muşchii lui tari. Dar, în curând, nici acel contact nu mai fu de ajuns. Voia mai mult. Zac păru să ştie ce voia, aşa că îi dădu drumul doar cât să-şi scoată bluza şi s-o arunce pe podea. Îi luă mâinile apoi şi i le puse pe pieptul său.

— Da. Atinge-mă, scumpa mea, şopti el. Atinge-mă. Îşi coborî privirea şi îi văzu mâinile alunecându-i peste piept, făcând cerculeţe prin părul creţ şi aspru.

Apăsându-i mâna cu a sa, îi spuse:

— Vreau să simți cum îmi bate inima, Libby. Cum bate nebuneşte.

Fără să spună ceva, ea îi făcu lui acelaşi lucru,

arătându-i că şi inima ei bătea exact la fel. Apoi îşi plimbă din nou mâinile peste pieptul lui, acoperind cu palmele fiecare sfârc. El făcu acelaşi lucru, luându-i sânii în mâini o clipă, după care îşi lăsă palmele peste sfârcuri.

— Arată-mi cum vrei să te ating, şopti el răguşit. Libby îi încercui sfârcurile cu degetele mari şi aşteptă să-i facă şi el la fel. Nu-i curgea lapte, îşi spuse ea puțin surprinsă agățându-se de umerii lui. Zac o întinse atunci încet pe canapea, până când capul i se rezemă de brațul acesteia. Îi sărută sânii pe rând, după care buzele sale coborâră spre nasturele blugilor. Încercă să-l desfacă, dar nu putu.

— Naiba să-i ia de nasturi, mormăi ei cu gura lipită de stomacul ei.

— Îmi pare rău, spuse Libby.

— Să nu-i mai porți niciodată, îi ordonă el răguşit, izbutind să deschidă nasturele, după care trecu la următorul. După ce îl descheie şi pe ultimul, Zac îşi strecură mâna pe sub blugi şi îşi trecu degetele peste marginea dantelată a bikinilor ei.

— Zac. Vocea ei era o şoaptă fără suflare, o rugăminte pentru ca el să pună capăt acelui chin şi să nu se oprească. El răspunse acelei rugămințI alunecându-şi mâna peste pielea netedă a burții spre buclele care îi apărau secretele feminității. Libby îşi arcui şoldurile sub degetele lui cercetătoare.

— Eşti atât de fierbinte şi de dulce, gemu el continuând să investigheze.

Un țipăt asurzitor sfâşie liniştea şi Libby deveni rigidă.

— Victoria. Se ridică repede în capul oaselor şi îşi

încheie sutienul şi bluza înainte să dea fuga la fetiță. Zac se îndreptă şi îşi luă capul în mâini, dar numai pentru puțin, căci țipătului Victoriei îi răspunse un plânset din dormitor.

— La naiba, mormăi Zac, după care îşi puse bluza şi se duse să-şi vadă nepotul.

Era ca şi cum încăperea ar fi fost conectată la o instalație stereo. Copiii plânseră la unison în următoarea jumătate de oră. Zac şi Libby treceau unul pe lângă altul în mijlocul încăperii în timp ce se plimbau în sus şi-n jos ținând în brațe copiii, care plângeau. Abia tăcea unul şi celălalt scotea un urlet făcându-l şi pe primul să i se alăture. În cele din urmă izbutiră să-i facă pe amândoi să tacă în acelaşi timp. Nicky aruncă un zâmbet imens fără dinți, sughiță şi salivă pe bluza de bumbac a unchiului său. Libby nu putu să nu schițeze un zâmbet când pe chipul acestuia se văzură mai întâi şoc, apoi înțelegere şi în cele din urmă dezgust. Mai bine că Libby nu auzi ce mormăi Zac când îl aşeză pe Nicky în coş şi se duse în bucătărie. Peste câteva minute se întoarse cu o pată mare şi umedă pe bluză.

— E ca o conspirație, se plânse el uşor revenind în living-room. Ultima oară când am văzut copiii lui Matt, unul a urinat pe pantalonii mei şi celălalt a salivat pe spatele meu. Acum Victoria şi Nicky. Era pentru prima oară când Zac îi spusese Victoriei pe nume, îşi zise Libby, chiar dacă o făcuse în contextul exprimării unei nemulțumiri. Să fi fost începutul unui progres?

— Fiindcă veni vorba de urinat, cred că Nicky pare cam ud. Dacă vrei s-o ții pe Cupcake, îl schimb eu.

Zac se uită la Victoria, care îşi mesteca pumnul şi scotea scâncete slabe ce ameninţau să se transforme în suspine. După aceea se uită la Nicky, acum fericit şi dând din picioruşe în coşul lui şi care avea o pată mare şi umedă pe partea din faţă a costumaşului. Hotărî să-şi încerce norocul cu el.

Nepoţelul lui era chiar drăguţ când nu făcea gălăgie, îşi spuse Zac.

Avea bărbia hotărâtă şi ochii întunecaţi ai unui adevărat Webster. Când Zac îi scoase scutecul ud, Nicky gânguri, bolborosi şi îşi agită picioruşele în aer. Nu era prea greu, îşi spuse Zac.

— Uită-te la el. Se distrează de minune.

— Zac, ar trebui să ştii câte ceva despre băieţii nou-născuţi.

— Ce anume?

— Că nu-i o idee prea bună să-i laşi... să-l laşi expus până aduci un alt scutec, zise ea.

— Hei, dar vin imediat, n-o să păţească nimic. Se duse în camera copilului şi se întoarse cu un scutec curat şi un alt costumaş. Îngenunche lângă coş.

— Hei! exclamă el uitându-se la picăturile care sclipeau pe picioarele şi pe stomacul lui Nicky. Cum de s-a udat aşa?

— Să nu zici că nu te-am avertizat, spuse Libby peste căpşorul Victoriei.

— Nici prin cap nu mi-ar fi trecut, murmură Zac. Se ridică şi scoase de pe cracul pantalonului şerveţelele de hârtie pe care le vârâse mai devreme. Oftă şi şterse copilul, genunchiul acestuia şi apoi podeaua. Când termină, duse un Nicky mulţumit, care căsca, în camera lui, unde îl aşeză cu grijă în leagăn. După aceea lăsă uşa puţin întredeschisă ca să audă dacă plângea din nou. Între timp, Libby

încercă să o pună pe Victoria din nou în coş, dar în clipa în care o lăsă jos, fetița începu să se agite. Ridicându-şi privirea, îl văzu pe Zac uitându-se la ea.

— O să încerc să-i dau să sugă. Nu cred că-i e foame, dar reacționează ca şi cum nu i-ar strica. Aşezându-se la un capăt al canapelei, îşi ridică tricoul. Zac stătea în capătul celălalt urmărind totul cu atenție. Libby îi aruncă un zâmbet stânjenit şi se întoarse puțin cu spatele, dar Zac spuse:

— Nu. Nu te întoarce. Lasă-mă să mă uit. Îmi place să privesc, Libby.

CAPITOLUL 8

Privirile li se întâlniră şi rămaseră astfel şi în timp ce ea desfăcu o cupă a sutienului. Zac ridică o sprânceană.

— Interesant. N-am observat că se poate face aşa, altfel nu m-aş mai fi obosit să-l deschei din spate. Un zâmbet slab îi apăru pe buze văzând-o pe Libby coborându-şi privirea fâstâcită asupra fetiței nerăbdătoare. Zac mai văzu cum degetele ei aşezară sânul cum trebuie, după care Libby îşi ridică din nou privirea în timp ce Victoria prinse sfârcul cu lăcomie. Zac se uită de la chipul ei la copilul care sugea şi apoi iar la ea observând căldura pe care o emanau ochii ei, ca albastrul miezului nopții. Nu-şi putea lua privirea de la scena ce i se înfățişa ochilor maternă şi, totuşi, ciudat de erotică.

Îşi imagină deodată că o ținea pe Libby rezemată cu spatele de pieptul lui, înconjurând-o cu brațele, în timp ce el ținea sânul pentru fetiță.

— Ce simți? o întrebă el încet.

— Nu ştiu... e bine, spuse ea după care se opri

puțin, căutând cuvintele potrivite.Mă face să-mi fie... cald şi să mă simt... legată, zise ea atunci şi oftă. E greu de explicat.

— Nu doare? Adică, văd că suge atât de tare.

— La început m-a durut, dar după o săptămână, două m-am obişnuit şi acum nu mă mai doare deloc. Zac privi până văzu ochii Victoriei închizându-se, suptul devenind mai puțin feroce, şi cu mai multe pauze. Libby îşi trecu vârful unui deget peste latura feței copilului cu atâta dragoste în privire, încât vederea ei era aproape dureroasă. Deodată, Zac avu impresia că înțelege ce încercase Libby să spună cu darea unui exemplu. Dacă ar fi avut şi el pe cineva care să aibă nevoie şi să depindă de el aşa cum Victoria avea nevoie şi depindea de Libby, ar fi făcut şi el tot ce ar fi putut pentru acea persoană.

Poate că avea dreptate când spunea că ea şi Zac erau prea diferiți, că fiecare avea nevoie de ceva ce nu-i putea oferi celuilalt. El voia o iubită fierbinte, pasională şi temporară. Libby voia, avea nevoie şi merita o legătură permanentă. Bine, poate avea pe jumătate dreptate. Ştia că este fierbinte şi pasională şi o dorea cu toată ființa lui. Fără îndoială. Era potrivită pentru el, Perfectă. Poate că el nu era potrivit pentru ea.

Filmul era pe sfârşite când adormi Victoria. Zac şi Libby rămaseră tăcuți uitându-se la televizor. Zac n-ar fi putut spune la ce anume se uitau, nici dacă i s-ar fi oferit o mie de dolari. Se părea că nici Libby nu se putea concentra. Îşi rodea lacul de pe unghia degetului mare, îşi răsucea părul, îşi învârtea inelul.

Privind-o fascinat, Zac se întrebă unde îi

dispăruse, oare, toată seninătatea. Nu o mai văzuse niciodată astfel. Propriul lui cap semăna cu o intersecție aglomerată la ora cinci după-amiază. Gânduri, idei, amintiri, toate treceau unele pe lângă altele oprindu-se doar pentru o clipă. O văzu pe Meggy, fiica Pamelei. Se dusese la cină la Pam, dar seara aceea fusese dezastruoasă. Meggy se agitase şi se smiorcăise tot timpul şi, în final, l-a lovit pe Zac peste picior strigându-i că nu putea să-l sufere, după care a fugit în camera ei plângând. Apoi îi văzu pe copiii lui Matt şi Alice care începuseră să urle de cum au fost puşi în brațele lui Zac. Şi imaginea lui Nicky, aşa cum fusese mai devreme în seara aceea, plângând continuu. Se văzu pe sine la douăzeci şi unu de ani, jurând că va avea propria firmă până va împlini douăzeci şi cinci de ani.

Şi se văzu la douăzeci şi cinci, jurând că va face o avere extraordinară în mai puțin de zece ani, indiferent cât de mult ar fi trebuit să muncească sau la cât de multe lucruri ar fi fost nevoit să renunțe. Şi o văzu pe Libby, cu unghiile degetelor de la picioare sidefate, cu părul ca o draperie sclipitoare căzându-i pe spate, cu ochii întunecați care aruncau fulgere argintii când discuta aprins şi cu zâmbetul ei care putea învălui inima unui bărbat. Libby, aşa cum o văzuse numai cu puțin timp în urmă, cu buzele iritate de sărutările lui, cu sânii expuşi privirii lui - cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Dar mai era şi Libby asudată întinzând brațele spre copilul nou-născut, chipul ei strălucind de adorație când strângea copilul la piept. Şi, indiferent ce-ar fi simțit, sau cât de apropiați ar fi devenit, copilul era şi avea să fie totdeauna - acolo. Imediat

ce se termină filmul, Libby se ridică.

— Hannah trebuie să sosească din clipă-n clipă, aşa că ar fi bine să o duc pe Cupcake acasă s-o culc în pătuţul ei.

— Dacă mai stai până vine Hannah, te conduc eu acasă.

— Am maşina mea, spuse ea încet.

— Ah, bine, ai grijă cum conduci.

— Totdeauna am grijă, doar am o încărcătură de preţ, zise ea luând-o pe Victoria şi aplecându-se apoi după sacoşa uriaşă cu scutece pe care o căra tot timpul.

— Lasă-mă s-o duc eu, spuse el apucând sacoşa şi punând-o pe umăr. O conduse până la maşină şi puse sacoşa pe bancheta din spate în timp ce ea aşeza fetiţa în scăunelul ei. Îşi ridică privirea apoi şi zâmbi timid.

— Îţi mulţumesc pentru... îţi mulţumesc pentru...

— Pentru că te-am rugat să vii să-mi salvezi pielea? Ca să nu mai vorbim de timpane. Eu îţi mulţumesc că mi-ai sărit în ajutor, spuse el zâmbind. Bănuiesc că, uneori, cavalerii în armuri strălucitoare sunt femei. Îi mângâie obrazul cu dosul mâinii.

— Noapte bună, Libby. De ce sunase ca şi cum i-ar fi spus adio? se întrebă Libby îndreptându-se spre casă. Să fi fost resemnarea din ochii lui sau finalitatea din glas? Nu era sigură. Ştia doar că se schimbase ceva când el stătuse şi o privise în timp ce ea o alăpta pe Victoria. De fiecare dată când se uitase la el, îl văzuse încruntat de parcă ar fi fost tulburat de gânduri grele. Şi, pe măsură ce trecea timpul, ea sesizase o uşoară, dar certă retragere din partea lui.

Atunci ce se schimbase? Exclusese toate obiecțiile pe care le avea ea cu privire la o eventuală relație. Să fi descoperit una pe care nu o putea depăşi? Care să fi fost? Fuseseră gata să facă dragoste, pentru Dumnezeu! Aproape că îşi pierduse mințile de pasiune în brațele lui şi avea impresia că şi el simțise la fel.

Atunci, de ce se răcise dintr-odată? Oare, plânsul Victoriei să fi fost de vină?

Era trecut de miezul nopții şi era foarte obosită, aşa că poate intuiția ei nu mai funcționa bine. Nu suporta gândul că relația lor ar fi putut lua sfârşit atât de curând avea un presentiment că ar fi regretat tot restul vieții ei. Totuşi, se temea că, dacă lucrurile nu se încheiau acum, avea să regrete mult mai târziu.

Unu dimineața. Zac avea o întâlnire a doua zi la ora opt cu un nou distribuitor şi nu putea dormi. Se plimbă un timp prin încăpere în sus şi-n jos, după care se trânti pe canapea uitându-se la peşti. Nu ştia de ce, dar deodată i se păru o prostie să aibă peşti care se potriveau cu living room-ul. De ce acceptase, oare, aşa ceva?

Şi încă ceva. Era prea linişte. Toată seara fusese înconjurat de copii plângând, de zgomotul televizorului şi de vorbăria plăcută a lui Libby. Acum liniştea care ar fi trebuit să fie atât de binevenită, îl călca pe nervi. Deschise radioul, mutându-l de pe postul lui preferat care transmitea muzică clasică pe un altul de hard rock.

Era mai bine. Poate că zgomotul acela avea să-l împiedice să mai gândească. Îi era teamă că, dacă se gândea prea mult, avea să dea naibii tot şi să fugă la Libby cu toată viteza. Dar îşi plănuise viața de prea

mult timp şi cu prea mare greutate pentru a lăsa să-i apară ceva în cale. Trebuia să colinde prin diverse locuri. Asta hotărâse cu mulți ani în urmă. Şi, dacă avea să se aşeze vreodată, acest lucru se va întâmplă numai după cei zece ani. Şi chiar şi atunci - dacă se întâmplă, nu aveau să existe copii. Frații lui avuseseră grijă să asigure continuitatea numelui de Webster, aşa că el putea să stea liniştit în această privință. Şi, deşi o dorea pe Libby cu o pasiune mistuitoare, nu voia nimic permanent, iar ea nu era de acord cu altceva. Până la urmă, pricepuse asta. Aşa că avea să renunțe. Dorința care ardea în el nu putea să dureze o veşnicie. Nu? îi va trece. Într-o bună zi.

Şi ca să nu se mai gândească la Libby, poate avea s-o invite undeva pe blonda aceea pe care o cunoscuse la clubul de tenis. Era convins că aceasta nu se gândea la nimic altceva decât la o simplă întâlnire în timpul weekend-ului următor.

Totuşi, pentru a fi drept cu Libby, va vorbi, probabil cu ea. Măcar atâta putea face. O cină plăcută la lumina lumânării şi o mâncare bună izbuteau mereu să vindece sentimentele rănite. Poate că nu se va supăra prea tare, îşi spuse el. Tot timpul fusese convinsă că fiecare dorea altceva. Şi, pe urmă, va fi mai bine să o mai vadă pentru, ultima oară. O sună luni dimineață şi îi făcu o invitație la cină pentru vineri seară. Mai vorbiră câteva minute, pentru că Zac se afla între şedințe, dar conversația aceea îl făcu să se simtă bine. Fluieră uşor în timp ce străbătea culoarul. De obicei îi plăceau întâlnirile de afaceri. Îi plăceau provocarea şi stimularea de idei noi, dar, în ziua aceea, se gândea aiurea.

Gândul la Libby îi distrăgea atenția în momentele

cele mai stranii. Un râset care se auzi de pe culoar îl făcu să-şi amintească de râsul ei. Nimeni nu râdea ca ea muzical, molipsitor, incredibil de sexy. Un coleg închise o servietă neagră şi sclipitoare... iar Zac se gândi la părul lucios şi negru al lui Libby care îi cădea pe umeri. Când secretara îi aduse un mesaj telefonic pe o hârtie roz, el se gândi la unghiile sidefate ale lui Libby. Simți că începe să transpire. Ridicând mâna nerăbdător, spuse:

— Ce-ar fi să facem o pauză de cinci minute?

Fără să aştepte acordul celorlalți, părăsi încăperea şi porni spre uşa de la intrare.

Era o zi răcoroasă, cu burniță, dar el ieşi, totuşi. Îşi dorea să se fi apucat de fumat.

Poate că o țigară mentolată i-ar fi pus ordine în gânduri, deşi avea îndoieli. Dacă ar fi fost mai tânăr, ar fi izbit cu pumnul în zid. Bineînțeles că şi-ar fi rupt mâna, probabil, deoarece zidurile erau din cărămidă. Dar, când era mai tânăr, îl preocupa mai mult orgoliul masculin decât să atingă miezul problemei. Şi problema era Libby. Fir-ar să fie! De ce nu-i ieşea din cap femeia asta?

Va trebui să rezolve această problemă cât mai repede. Vineri seară, ori îi va spune că nu se mai puteau întâlni, ori avea să facă dragoste cu ea până la pierderea rațiunii.

Toată săptămâna, Libby se aşteptă ca Zac să sune găsind o scuză neîntemeiată pentru a nu se mai întâlni vineri seară. Deşi nu ştia de ce, instinctul îi spunea să aştepte acel telefon. De fiecare dată când îl auzea sunând, inima începea să-i bată cu putere şi trebuia să facă un efort pentru a răspunde. Dar nu era Zac niciodată.

Ar fi vrut să-l sune ea îi era dor să stea de vorbă

cu el, să-l vadă, să-l simtă strângând-o în brațe cu putere, dar simțea că lucrurile se schimbaseră între ei.

Hannah păru să confirme acest fapt miercuri după-amiază când ieşiră cu copiii în parc şi luară masa de prânz la umbra arțarilor care străjuiau aleea. Primele ei cuvinte au fost:

— Ce naiba i-ai făcut lui Zac? Libby, care se aplecase să o ia pe Victoria din cărucior, se opri puțin şi se îndreptă.

— Ce vrei să spui?

— A fost foarte tăcut în ultimele zile. Dacă mi-a spus două vorbe când am venit acasă vineri seară; poate a scos vreo trei cuvinte când a venit duminică la cină.

M-am gândit că ori l-ai trântit de pământ, ori l-ai sărutat până l-ai făcut să amuțească. Libby luă fetița din cărucior şi o aşeză pe pătura întinsă pe iarbă.

— Hannah, habar n-am ce e-n capul omului ăstuia.

Totul a fost în regulă vineri seară. Am discutat, ne-am uitat la televizor şi totul a mers bine. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că privea în gol. Speram ca tu să-mi spui mai multe. Hannah deschise capacul cutiei cu carne de pui pe care o cumpărase pe drum spre parc.

— Aş vrea tare mult să te pot ajuta. Dar, dacă ți-e de folos, îți spun că eu una cred că l-ai făcut să fie extrem de încordat.

— Nu cred că eu sunt de vină, spuse Libby posomorâtă.Ci copilul. Ştii, în seara aceea am văzut cât de bun poate fi cu copiii dacă lasă jos garda. Între el şi Nicky a fost un timp o adevărată prietenie.

După aceea Nicky a adormit, iar Zac se uita la Victoria de parcă micuța ar fi avut două capete şi şase ochi.

— Eh, va trebui să se obişnuiască mai devreme sau mai târziu, spuse Hannah cu gura plină. Doar are două nepoate şi un nepoțel; sub vârsta de doi ani.

— Dar nu-i vede prea des, nu?

— Se duce la New York de vreo două, trei ori pe an, iar Matt şi Alice vin aici cam tot atât de des şi, de obicei, stau la Zac.

— De ce? La tine nu-i mai mult loc? Chipul lui Hannah se întunecă.

— Lucrurile sunt puțin cam încordate între Matt şi mine. E de părere că ar trebui să fac mai multe eforturi pentru a lua legătura cu Ben. El şi Ben sunt foarte apropiați.

— Dar i-ai spus lui Ben că eşti însărcinată.

— I-am scris imediat ce am aflat. Am fost silită să stau în pat câteva săptămâni din cauza unei sângerări şi l-am implorat să vină acasă. Nici măcar nu mi-a răspuns la scrisoare. Următorul şi ultimul contact pe care l-am avut cu el a fost când i-am trimis hârtiile de divorț. Ultima dată când cineva a primit o veste de la el a fost când i-a trimis o scrisoare lui Matt, în care-i spunea că urma să plece în Orientul Mijlociu pentru un post de consultant special şi că va lipsi câtva timp. Dar m-am obişnuit cu gândul că nu se va mai întoarce. Nicky şi cu mine ne vom crea propria noastră viață. Oftă.

— Hai să vorbim despre ceva mai puțin deprimant.Ca de exemplu, când te mai vezi cu Zac?

— Vineri seară, spuse Libby întinzându-se spre una din cutiile cu cartofi.

Hannah mai muşcă o dată din pulpa de pui şi mestecă gânditoare.

— Dacă sunt prea indiscretă, să-mi spui. Ce simți față de fostul meu cumnat?

— Mă face să am senzația că am o sudamină gravă. Hannah începu să râdă.

— Mi-am închipuit eu. E un tip nemaipomenit, nu?

— Da. Nemaipomenit. Superb, inteligent, încăpățânat, arogant şi...

— Am înțeles. Nu renunța prea uşor, Libby. S-ar putea să fie ca o nucă greu de

Spart, dar merită efortul. Şi, nu ştiu dacă asta înseamnă ceva pentru tine, dar cred că eşti potrivită pentru el. Mai muşcă o dată din pulpă.

— Şi mai cred că şi tu îi provoci lui sudamină.

Deb sună vineri dis-de-dimineață.

— Libby, nu pot veni în seara asta.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

— Da, sunt pe moarte, spuse ea după care tăcu puțin, strănută de două ori şi apoi continuă: Sau am murit deja şi nu ştiu încă. Strănută din nou.

— Se pare că te simți groaznic.

— Doctorul a spus că-i doar o alergie, dar ce ştie el? Mie mi se pare că am pneumonie. Sper că nu-ți creez probleme.

— Ah, nu. Nu, totul o să fie în regulă. Sunt sigură că Hannah o să poată veni.

Îi promise să o sune mai târziu să vadă ce mai face şi pe urmă îi telefona lui Hannah.

— Vai, îmi pare rău, Libby, dar tocmai ieşeam, spuse Hannah cu regret.Mă duc să-mi petrec weekend-ul la părinții mei în Jersey. Libby îi

mulțumi şi rămase privind telefonul dezamăgită. Nu s-ar fi supărat să gătească pentru Zac, dar o invitație la ea acasă l-ar fi speriat de-a binelea, probabil. Neştiind ce altceva să facă, îl sună pe Zac la birou. Răspunse secretara, iar Libby tăcu o clipă când auzi acea voce caldă şi plăcută. Era o voce de dormitor, dacă exista aşa ceva. Îşi înăbuşi gelozia care pusese stăpânire pe ea şi ceru cu Zac.

— Se află într-o şedință, spuse vocea aceea sexy. Doriți să-i lăsați un mesaj?

— Vreți să-i spuneți să o sune pe Libby Austen când va putea? Are numărul meu.

Puse receptorul la loc cu grijă şi îşi muşcă buzele. Şi acum ce avea să facă? Să stea să aştepte telefonul lui sau să dea fuga la magazin să cumpere ceva pentru cină? Se hotărî să se ducă la magazin.

Telefonul suna când deschise uşa, având o pungă de alimente într-o mână şi fetița în cealaltă. Trânti punga pe dulap, dar aceasta se răsturnă făcând să se împrăştie totul şi speriind-o pe Victoria, astfel încât aceasta începu să plângă imediat.

— Alo?

— Zac la telefon. De parcă ar mai fi trebuit să se prezinte când, de la primul cuvânt,

Libby simți fiori prin şira spinării.

— Bună, Zac, spuse ea ridicând glasul ca să acopere urletele fetiței. Femeia care trebuia să stea cu Victoria diseară nu mai poate veni şi m-am gândit că am putea lua masa aici dacă n-ai nimic împotrivă. Urmă un moment îndelungat de tăcere la celălalt capăt al firului, după care Zac spuse:

— Poate că n-ar fi o idee prea bună. Se pare că fetița nu se simte prea bine azi.

Libby o ridică pe umăr şi începu să o bată uşurel

pe spate..

— Ba se simte foarte bine. E doar puțin agitată pentru că n-a dormit. Am cumpărat tot ce trebuie pentru *fettuccine Alfredo*, spuse ea apoi ştiind că era mâncarea lui preferată.

— *Fettuccine Alfredo*? Păi, dacă eşti sigură că fetița se simte bine... la ce oră?

— La şapte e bine? Asta era ora la care plănuisem să ieşim inițial.

— Atunci, ne vedem la şapte. Să aduc o sticlă de vin?

— Nu beau alcool atâta vreme cât alăptez. Dar adu dacă vrei. N-am nevoie de nimic. Am cumpărat o pâine italienească şi o să fac o salată.

— Dacă nu bei tu, nu beau nici eu. Dar insist să aduc ceva totuşi, spuse Zac cu fermitate. O să trec pe la *Guido's* să cumpăr nişte prăjituri cu frişca.

— Sună grozav.Ne vedem la şapte. Mâna lui Libby zăbovi pe telefon multă vreme după ce închise. Ştia că nu era o idee bună, dar Zac o fascina, o intriga, o fermeca.

Şi era îndrăgostită de el. Realizarea acelui fapt nu o surprinse prea mult. Era ceva ce ştia referitor la ea. Avea părul negru, ochi albaştri, un copil, un câine şi o dragoste imensă pentru un anume Zachary Webster.

Excelent. Tocmai ce-i trebuia. Nu numai că el nu era îndrăgostit de ea dar avea un puternic presentiment că el căuta un mod delicat de a pune punct întregii situații.

Oftă şi o legănă pe Victoria înainte să înceapă pregătirile pentru cină. Având un copil, lucrurile nu mergeau totdeauna aşa cum intenționa ea, aşa că se gândi să facă totul cu cât mai mult timp înainte.

Totuşi, până se termină de spălat pe cap şi de uscat părul, de hrănit şi de plimbat câinele, de alăptat pe Victoria şi de jucat puțin cu ea, mai avea doar un sfert de oră sau douăzeci de minute la dispoziție pentru a se îmbrăca.Ar fi fost destul dacă Zac n-ar fi venit cu un sfert de ora mai devreme. Înfăşurată doar într-un prosop, Libby scoase capul pe uşă şi îi zâmbi stânjenită.

— Bună, ai ajuns mai devreme. El se uită la ceas.

— Bănuiesc că da. Nu avea de gând să-i spună că acest lucru se întâmplase pentru că abia aştepta să o vadă. Poate că nu avea s-o mai vadă niciodată şi acea ultimă seară cu ea conta pentru el.

— Pot să intru sau vrei să mă laşi să aştept aici până la şapte? Nu sunt prea sigur dacă prăjiturile vor rezista, totuşi. Îi aruncă un zâmbet încântat de fâstâceala de pe chipul ei şi bucuros de faptul că lui i se datora.

— Nu sunt tocmai îmbrăcată, dar... Se întrerupse când Victoria începu să se agite.

Ținând bine prosopul, Libby deschise uşa mai larg.

— Cred că ai face mai bine să intri.

După ce Zac intră în living-room, ea dădu fuga în dormitor, lăsându-i foarte puțin timp să-i vadă picioarele imposibil de lungi şi subțiri şi umerii goi.

Dumnezeule, îi era foame şi nu avea nici o legătură cu *fettuccine Alfredo*. În clipa aceea, un sunet slab îi aminti că nu era singur şi aruncă o privire nervoasă spre fetița care era aşezată în scăunelul ei.

— Bănuiesc că am rămas doar noi doi, puştoaico, nu?

Victoria purta o rochiță roz cu danteluță. O fundă

tot roz îi prinsese singura buclişoară de păr negru. Îşi ridică privirea spre el şi dădu dintr-un picioruş desculţ. Văzând că nu obține rezultate, începu să dea din ambele picioruşe.

Zac se aşeză pe vine în fața ei.

— Bună. Ea îşi agită mânuțele, dar nu plânse, ceea ce îi dădu curaj.

— Ce mai faci? Victoria dădu din mâini din nou, continuând să-l privească țintă. El întinse atunci un deget pe care ea i-l apucă imediat.

— Trebuie să petrec cu mămica ta câtva timp în linişte în seara asta, spuse el atunci. O să te gândeşti să te culci devreme? Tu eşti cu ea în fiecare zi. Eu vreau s-o împrumut doar pentru câteva ceasuri în seara asta. Dacă eşti cuminte, o să-ți aduc... ăăă... nu cred că te-ai descurca deocamdată cu o bomboană... dar o să-ți aduc piure de piersici sau ceva de genul ăsta. Da?

Îi strânse uşurel mânuța.

— S-a făcut?

CAPITOLUL 9

O clipă, Zac se minună cât de tare îi strângea micuța degetul, de parcă ar fi fost ceva important la care nu voia să renunțe. Era, într-adevăr o dulceață, când nu plângea. Cât despre Libby, Zac tot nu era sigur dacă avea de gând să pună capăt în mod amical acelei relații sau dacă avea s-o continue cu pasiune. Poate se va ivi ocazia să cântărească situația în seara aceea fără întreruperi.

Câinele începu să schiaune la uşa din spate.

Amintindu-şi ce spusese Libby în seara aceea când venise la cină despre faptul că putea deranja vecinii, se duse să-i dea drumul în casă. Luându-şi

inima în dinți, deschise uşa din bucătărie. Câinele dădu buzna înăuntru, dând din coadă şi scoțând tot felul de sunete de bucurie şi imediat sări pe Zac. Acesta încercă să-şi țină fața departe de limba nesfârşită a animalului. După cât se părea, Victoriei nu-i plăcea să stea singură, fiindcă scâncetele ei se transformară în țipete. Zac se duse atunci la ea şi o privi nesigur. Dumnezeule, urla din toată ființa, asta era sigur. Fața i se făcu roşie, pumnii i se încleştară şi picioarele loveau aerul furioase. El nu putu decât să-i admire fermitatea.

Libby scoase capul pe uşa dormitorului.

— Zac, vrei s-o iei în brațe şi să te plimbi puțin, cu ea? E obosită, dar nu vrea să doarmă. O să se liniştească în curând şi eu nu voi mai lipsi decât câteva minute.

Îți mulțumesc, zise ea închizând din nou uşa.

Să o ia în brațe? Probabil că glumea. Oare Libby nu aflase până acum ce efect avea el asupra copiilor? Făcu o grimasă şi luă fetița în brațe, ținând-o aşa cum îi arătase ea. Îşi ținu răsuflarea aşteptând să se declanşeze adevăratele urlete.

Dar, țipetele se transformară în scâncete. Apoi, când îi dădu suzeta pe care ea stătuse în scăunel, plânsul încetă de tot.

Victoria se uită la el, gurița ei mestecând suzeta cu furie. Zac privi cum genele ei lungi şi negre, la fel ca ale mamei ei, tremurară o dată, de două ori şi apoi se închiseră. Continuă să se uite la ea. Avea o piele atât de moale, nu credea să mai fi simțit vreodată ceva atât de moale. Şi era atât de micuță. Să fi fost oare rodul imaginației lui, aceiaşi ochi de un albastru întunecat, ba chiar şi aceeaşi bărbie încăpățânată. Iar bucla de păr avea aceeaşi culoare

neagră, frumoasă.

— Îți mulțumesc. Se întoarse când auzi acele cuvinte şoptite şi rămase cu gura căscată. Purta o fustă scurtă roşie şi un tricou scurt de aceeaşi culoare, amândouă din material moale de tricou, care îi scoteau în evidență formele. Dar nu numai asta îi făcu inima să bată cu putere şi palmele să asude. Mai erau şi sandalele aurii din picioarele ei goale, care lăsau să i se vadă unghiile lăcuite cu un roşu strălucitor. Nu era sigur, dar avu impresia că scosese un geamăt.

— Ce-ar fi s-o aşezi pe Cupcake în leagăn? întrebă Libby mergând înaintea lui prin hol. El o puse pe Victoria încet pe burtică în leagănul ei. Libby îi înveli picioruşele cu un pled moale roz cu verde şi stinse lumina.

— Îți mulțumesc că ai adormit-o. S-a potolit imediat ce ai luat-o în brațe.

Zac dădu din cap şi o urmă în bucătărie. Cina decurse bine. Sau cel puțin aşa se gândea el. Nu-şi aminti nimic din ce mâncase. Nu îşi putea menține atenția asupra mâncării şi nici să-şi ia ochii de la picioarele ei extrem de lungi şi de la degetele ei fermecătoare. Şi nu numai asta. Fiecare cuvânt rostit de ea, fiecare gest pe care îl făcea se întipărea în mintea lui. Chiar dacă avea să trăiască o sută zece ani, tot nu avea să uite cum îi cădea părul pe spate asemeni unei cascade sau cum îi străluceau ochii când râdea sau cum îşi țuguia buzele când cădea pe gânduri.

Crezuse că seara aceea avea să fie atât de simplă. Or să-şi spună ce aveau pe suflet, după care el o să-şi vadă de drum. Sau or să petreacă ceva timp în patul ei şi după aceea el avea să-şi vadă de drum.

Numai că acum nu i se mai părea simplu. Îşi dădu seama că nu-i putea spune că nu mai voia să o vadă, pentru că adevărul era că voia să o mai vadă. Iar şi iar.

Şi avea presimțirea că o singură noapte petrecută în patul ei nu ar fi fost de ajuns. Deloc.

— S-a întâmplat ceva? Zac clipi de câteva ori şi apoi se uită în farfurie. *Fettuccine Alfredo*. O mare parte dispăruseră, aşa că îşi închipui că le mâncase.

— Nu, totul e-n regulă. Mâncarea e delicioasă.Ar fi putut fi coajă de copac stropită cu oțet că el tot nu şi-ar fi dat seama. Totuşi, observă că era cald în încăpere. Ziua începuse blând, dar, de când ajunsese acolo, temperatura părea să fi crescut, sau, cel puțin de când se îmbrăcase ea cu lucrurile acelea nemaipomenite.

Asta a fost o greşeală imensă.Ar fi trebuit să plece. Dacă ar fi judecat puțin, i-ar fi mulțumit pentru cină şi ar fi plecat. Dacă ar fi avut un instinct de autoconservare, ar fi fugit mâncând pământul. Era prea periculos să rămână. Din păcate, niciodată nu se speriase de un mic pericol.Ba întotdeauna fusese captivat de aşa ceva.

De obicei nu risca, deşi cu câțiva ani în urmă luase lecții de paraşutism. Pericolul pe care i-l promitea ea era prea seducător pentru ai opune rezistență.

— Vrei desertul acum sau mai târziu?

— Mai târziu. O privi cum strânge masa. Se gândea la cu totul altceva ca desert.

— La ce te uiți? îl întrebă ea.

— La tine, zise el şi un zâmbet trist îi apăru pe buze. Fără îndoială că atunci când se hotăra să capituleze, o făcea din toată inima.

— De ce?

— Încerc să mă hotărăsc ce vreau să fac mai întâi. Să te sărut până o să-ți iasă ochii din cap, să-ți ridic tricoul ăsta sexy şi să-mi umplu mâinile cu sânii tăi? Sau să-ți sărut dosul genunchilor până se vor îndoi? Ce zici?

Ea şi-l putea imagina perfect făcând acele lucruri. Le visase de nenumărate ori, dar vorbele lui o luară prin surprindere ținând cont de felul cum se purtase când se despărțiseră ultima oară. Neştiind cum să reacționeze, ea, practic, sări de pe scaun şi spuse:

— Trebuie să spăl vasele, aşa că sunt de părere că ar trebui să te duci în living-room şi să aştepți.

— Te ajut. Te rog, nu.

— Nu! Adică, nu-i nevoie. N-o să dureze mult.

— Totuşi, o să te ajut, repetă Zac şi ridicându-se, îşi duse farfuria în chiuvetă, dădu drumul la apă şi o spălă. Tu le speli, eu le limpezesc.

— Zac, mă descurc şi singură, spuse Libby, dar bănui că nu avea să ajungă la nici un rezultat. Zac avea în ochi acea licărire, de oțel, care spunea că vrea să stea pe lângă ea şi să-i creeze o stare de nervozitate. Şi reuşea foarte bine.

Dumnezeule, individul ăsta o tulbura teribil.

În timp ce ea umplea chiuveta cu apă, Zac veni cu un şorț pe care i-l prinse în jurul mijlocului. Făcând acest lucru izbuti să-şi treacă degetele peste şoldurile ei, dar când ea se întoarse şi îi aruncă o privire suspicioasă, el arboră un zâmbet inocent şi îi legă cordonul la spate. Ea îl privi feroce şi luă o farfurie.

— Ai lăsat un locşor nespălat, spuse el arătându-i punctul respectiv şi atingându-i sânii în treacăt.

— N-am ajuns încă acolo, mormăi ea luând

buretele şi se întoarse uşor pentru ca el să nu vadă reacția pe care o aveau sânii ei la acea atingere.

— Ah! Iartă-mă, spuse el, dar tonul nu era deloc de scuză.

— Zac, du-te, te rog, în living-room. Îi veni să intre în pământ când auzi acel sunet disperat al vocii ei, dar trebuia să stea câteva minute singură, altfel avea să spună tot ce simțea. Sentimentele ei erau încă noi şi copleşitoare şi era deja gata să-i spună. Numai că se temea că el nu voia să asculte şi poate impactul cuvintelor ei îl va face să plece. Şi ea nu voia asta.

— O să te ajut, spuse el.

— Poate că-mi ies din minți.

— Aş prefera să te ajut să ieşi din haine, zise el trăgând-o pentru a-i adulmeca părul şi a-i săruta ceafa. Apoi, degetele lui îi găsiră imediat şi îi atinseră sfârcurile întărite. În clipa aceea, ea i se răsuci în brațe şi buretele ud îl lovi drept în piept.

— Hei! exclamă el dându-se înapoi. Pentru ce-a fost asta?

— Răsplata, spuse ea zâmbind slab.

— Aha. Păi, se spune că cinstit e să se răspundă cu aceeaşi monedă. Zac luă buretele, îl înmuie în apa caldă şi plină de clăbuc şi îl ridică. Libby făcu un pas înapoi.

— N-o să îndrăzneşti. Zac zâmbi.

— Crezi? Ea scutură din cap nesigură.

— Ai dreptate, spuse el lăsând buretele să cadă înapoi în chiuvetă. Există modalități de a ți-o plăti care-mi plac mai mult.

— Ca de exemplu? întrebă ea privindu-l bănuitoare.

— O să mă gândesc şi o să-ți spun. Îşi apucă apoi

poalele cămăşii şi o trase peste cap azvârlind-o pe spătarul unui scaun. Ea făcu ochii mari. Dumnezeule mare, era superb, un piept larg şi bronzat, cu cârlionți negri doar în partea de sus. Libby înghiți în sec nedezlipindu-şi privirea de la trupul lui. În seara aceea, când îl atinsese, nu se uitase prea bine la el. Fusese mult prea absorbită de senzațiile pe care i le stârnea. Acum, însă, îşi lăsă privirea lacomă să colinde liberă. Niciodată nu-şi închipuise că un bărbat putea fi frumos. Dar acesta era cuvântul potrivit pentru a-l descrie pe Zac. Se întrebă în treacăt şi prin ceață cum era posibil ca un individ care stătea toată ziua în birou să fie atât de frumos bronzat, dar apoi îşi spuse că nu-i păsa. Îi păsa doar că arăta minunat puternic, solid, ferm. Şi era acolo.

— Când mă priveşti aşa mă faci să doresc să te ating. Doresc asta mai mult decât orice altceva pe lume, spuse el cu o voce care vibra de dorință.

Privirile li se întâlniră şi Libby se întrebă dacă era un lucru înțelept. Poate că nu, dar îl dorea, avea încredere în el. Şi îl iubea. Începuse să-şi dea seama că el n-ar fi putut, sau n-ar fi vrut, să-i ofere siguranța de care ea avea atâta nevoie, dar, voia ea, oare să treacă prin viață fără să ştie cum era să fii iubită de el, chiar şi pentru puțin timp?

Făcu un pas spre el, dorința citindu-i-se de departe. Dar el nu o atinse imediat, ci o privi o clipă îndelungată cu intensitate.

— Gândeşte-te, Libby. Pentru că, Dumnezeu mi-e martor, dacă încep, de data asta n-am de gând să mă mai opresc doar dacă se va prăbuşi casa, zise el zâmbind stins. Şi poate nici atunci. Doamne, cât de speriată era. Acest lucru avea să-i schimbe

existența. Bine, dar numai faptul că-l cunoştea făcuse asta deja. Era forfecată de flăcările care începură să danseze în ochii lui, flăcări care promiteau s-o pună pe jar cu puterea pasiunii lor.

— Nu vreau să te opreşti. Oare vocea aceea şoptită şi fără suflare era a ei?

Zac întinse o mână spre ea, dar apoi o lăsă să cadă pe lângă trup, strângând pumnul.

— Dacă vrei să te duci să vezi ce face copilul, du-te acum. S-ar putea să nu te mai las s-o faci mai târziu. Ascultătoare, Libby se duse în camera Victoriei, convingându-se că fetița nu era udă şi că dormea liniştită. Se opri la baie pentru a-şi trece cu peria prin păr şi stătu o clipă în fața oglinzii. Ochii îi străluceau de emoție, iar buzele îi schițau un zâmbet tremurător. Chipul ei era atât de clar cel al unei femei îndrăgostite, încât se miră că Zac nu observase.

Un fior de teamă îi trecu prin şira spinării. Bobby fusese singurul bărbat cu care avusese legături şi totdeauna bănuise că motivul pentru care nu-i plăcea sexul era acela că el fusese un amant nerăbdător şi adesea egoist. Dar dacă nu-i plăcea pentru că nu se pricepea? Bobby nu-şi pierduse timpul învățând-o subtilitățile actului sexual. Dacă Zac avea s-o considere complet lipsită de experiență? Strânse din dinți. Experiența care-i lipsea avea să fie compensată de dragoste şi entuziasm. Din care avea destul. Dându-şi la o parte de pe față o şuviță de păr, se întoarse în living-room. Zac se afla lângă fereastră, privind printre frunzele de iederă. Libby se uită la el o clipă, neştiind ce să mai facă. El îşi întoarse privirea spre ea, zâmbi şi îi întinse mâna.

— Vino aici, scumpa mea, spuse el luându-i mâna şi uitându-se din nou pe fereastră. Priveşte. Libby îşi luă ochii de la el doar pentru a vedea culorile şterse a ceea ce fusese un apus splendid. Fâşiile portocalii şi trandafirii lăsau locul albastrului mai întunecat şi purpuriului, culori care aveau să dispară în curând, înghiţite de cerul din catifea neagră.

— E superb.

— Hai afară să privim amândoi. Continuând s-o ţină de mână, el o trase afară şi se aşezară amândoi pe prima treaptă a verandei. Libby era complet derutată. Nu avea de gând să facă dragoste cu ea?

— Zac, credeam că tu... noi... Tăcu brusc. Cum putea să-l întrebe, oare, dacă se răzgândise?

— Avem tot timpul, murmură el înconjurând-o cu braţul şi trăgând-o mai aproape.

Dar trebuie să mă liniştesc puţin.Mă faci să mă simt prea mult ca un adolescent cu prima lui iubită şi vreau ca prima noastră întâlnire să fie lungă, lentă şi minunată pentru tine. Oare nu avea să înceteze niciodată să o uimească? Era mişcată de grija lui faţă de ea aşa cum stăteau şi priveau cerul întunecându-se din ce în ce, deşi nu avea nici o îndoială că ar fi fost minunat cu el oricum, iar pulsul i se înteţi şi răsuflarea i se tăie la gândul unei nopţi lungi şi lente alături de el. Zac rămase cu braţul pe după umărul ei, plimbându-i degetele prin păr.Pe măsură ce urmăreau şi ultimele fâşii purpurii dispărând, Libby deveni extrem de conştientă de el, auzindu-i răsuflarea măsurată, simţindu-i bătăile inimii de parcă ar fi fost ale ei şi pielea îi devenea mai sensibilă cu fiecare mişcare a lui. Mâna lui coborî desenând cerculeţe încet şi senzual pe ceafa ei, făcând-o să se întrebe cum ar fi reacţionat Zac

dacă ea s-ar fi transformat deodată într-o făptură fără oase, acolo, pe scara verandei. În cele din urmă, el se ridică, îi întinse mâna ca să o ajute şi şopti:

— Acum, Libby. Fără să spună un cuvânt, ea încuviință şi îl conduse în dormitor. Se aşeză pe marginea patului şi se aplecă să-şi desfacă una din sandalele ei aurii.

— Nu încă, o opri el ridicând-o şi coborându-şi mâinile de-a lungul brațelor ei. Eşti atât de frumoasă, Libby. Ştii, când te-am văzut prima oară, mi s-a părut că semeni cu o madonă atât de calmă şi senină.

— O madonă? El încuviință.

— Dar când ți-am văzut ochii mi-am dat seama că eşti o femeie caldă şi plină de pasiune. El îi susținu privirea în timp ce mâinile îi ajunseră pe sub tricoul scurt pe care i-l ridică peste cap azvârlindu-l apoi într-o parte.

— Te doream chiar şi atunci, spuse el trăgându-i fusta cu bandă elastică peste şolduri şi lăsând-o să-i alunece la picioare. Dar când te-am sărutat prima oară şi am amețit amândoi, atunci am ştiut că o să facem dragoste.

Tăcu deodată când văzu sutienul din dantelă roşie şi bikinii asortați.

— Dumnezeule, şopti el. S-ar putea să nu supraviețuiesc acestei nopți. Ştii că roşu e culoarea mea preferată?

— Da. Îşi trecu un deget peste marginea sutienului, după care îi aduse şuvițe lungi de păr peste sâni. Le aranja ca o perdea de mătase, lăsând să se zărească doar puțin din dantela roşie.

— Nu-i un sutien pentru alăptat, nu? întrebă el înconjurând-o cu mâinile pentru a-l deschide. După

aceea, îi trase peste braţe bretelele şi aruncă fărâma de dantelă alături. Răsuflarea i se înteți când îi dădu încet părul la o parte dezvăluind-o privirii lui. Îşi aşează palma pe sânul ei.

— Îți simt inima bătând, murmură el. Parcă-i o parte din mine. Luă câte un sân în fiecare mână, fascinat de căldura şi greutatea lor, după care îşi trecu degetele mari uşor peste fiecare vârf trandafiriu, frecându-le până când deveniră de un roz aprins. Libby gemu de parcă senzația aceea ar fi fost prea greu de suportat.

Din sfârcuri se scurse puțin lapte, dar Zac masă uşor şi picăturile se retraseră.

— Priveşte, şopti el cu o voce care abia se auzi. Priveşte-mi mâinile cum te ating.

Libby îşi coborî privirea, hipnotizată de priveliştea acelor mâini mari care o atingeau cu intimitate. Observă că-i tremurau uşor şi simți un fior de răspuns crescând în adâncul ei. Întinse şi ea mâinile, care tremurau, de asemenea şi le plimbă peste pieptul lui.

— Priveşte cum te ating, spuse ea repetând mişcarea lui şi trecându-şi degetele mari peste sfârcurile lui, încântată de faptul că erau întărite. Când el făcu cerculeţe tulburătoare în jurul sfârcurilor ei, ea îi făcu acelaşi lucru, iar el trase adânc aer în piept cutremurându-se, după care îşi lăsă mâinile să alunece spre mijlocul ei iar ea şi la lăsă pe ale sale să facă la fel, oprindu-se uluită.

Când el îşi strecură degetele în banda elastică a bikinilor ei. Libby, îi desfăcu repede centura şi fermoarul. Când Zac începu să-i tragă chilotul în jos centimetru cu centimetru, ea făcu acelaşi lucru cu pantalonii lui. Deodată, îi acoperi mâinile cu ale lui

oprindu-se.

— Te rog, scumpa mea, zise el răguşit, lasă-mă pe mine. De data asta. Data viitoare voi fi tot al tău, dar dacă mă mai atingi voi exploda ca un foc de artificii de 4 iulie.

— Nu-mi pasă dacă va fi repede prima oară. El îi duse mâna la buze şi îi sărută dosul palmei

— Dar mie-mi pasă. Vreau să-mi petrec toată noaptea iubindu-te. O întinse în pat şi se aşeză pe margine lângă picioarele ei. Luându-i piciorul stâng în poală, îi desfăcu încet sandaua lăsându-i-o să alunece pe podea. Simțea că devine din ce în ce mai tare şi mai înfierbântat pe măsură ce îi masa fiecare centimetru al piciorului, de la degete la gleznă şi invers. Trasă o linie de la glezne peste partea de deasupra a labei piciorului şi în jurul scobiturii gleznei.

Libby îşi ținu răsuflarea şi îşi îndoi degetele. Abia atunci el îşi îndreptă atenția asupra celuilalt picior. Când ea închise ochii pentru a savura acea senzație, el începu să-şi mişte degetele spre gleznă, apoi spre gambă, spre genunchi ajungând în cele din urmă, la pulpă. Ea gemu, iar el îşi deplasă mâinile peste şolduri scoțându-i chilotul complet. Zac stătu multă vreme lângă ea, privind-o, aproape temându-se să o atingă. Încet şi uşor, îşi spuse el iar şi iar, de parcă ar fi ajutat la ceva dacă repeta mereu acest lucru. Autocontrolul său era zdrențuit deja.

Nu-şi închipuise niciodată cât de frumoasă era cu părul ei negru răsfirat pe perne. Pielea ei era ca o spumă, iar trupul perfect proporțional Sânii ei plini, cu vârfurile rozalii, dominau o talie îngustă, iar stomacul era neted şi plat marcat doar de câteva linii vagi argintii. Trasă una cu vârful degetului. Ea

deschise ochii.

— Semne de întindere, spuse ea cu un glas înăbuşit şi îşi puse mâna pe burtă de parcă ar fi vrut să le ascundă.

— Semne de curaj şi forță, spuse el dându-i mâna la o parte şi trasând o altă linie cu degetul, după care se aplecă deodată şi făcu acelaşi lucru cu limba.

Gemetele ei de plăcere îl străpungeau ca nişte săgeți fierbinți, adăugându-se dorinței care ardea înăuntrul lui. Era o dorință primitivă, de a cere şi a cuceri. Una pe care nu o mai simțise vreodată. Înainte fusese doar dorința unei plăceri de moment; acum era o dorință de mai mult. Nu se putea exprima în cuvinte. Nu ştia decât că trebuie să-i arate care îi erau sentimentele față de ea - sentimente atât de profunde şi puternice încât nici nu le putea numi, Dar poate că, într-un fel ea înțelegea. Într-un mod care îl depăşea pe cel de comunicare prin intermediul cuvintelor, el îi arătă aceste sentimente prin atingeri, mângâieri, sărutări. De fiecare dată când ea gemea sau icnea de plăcere, el prindea şi mai mult curaj Asemeni unui om însetat aflat în fata unei întinderi de apă rece, el îi bău dulceața, până când aceasta se revărsă. Nu exista fărâmă din trupul ei pe care el să n-o fi gustat, începând de la baza gâtului, la curbura mijlocului şi până la dosul genunchilor şi unghiile degetelor de la picioare lăcuite cu roşu şi, când, în cele din urmă, îi gustă şi petalele deja umede ale feminității, ea îşi împleti degetele prin părul lui şi îşi arcui şoldurile cuprinsă de un extaz cutremurător. El simți fiecare spasm atât de puternic de parcă ar fi fost legat de ea.

— Te rog, Zac. Te rog. Acum, zise ea îndemnându-i trupul să se urce deasupra.

— Acum, aprobă el cu un geamăt. Se aplecă peste marginea patului şi căută o clipă prin buzunarul pantalonilor, după care reveni în brațele ei care îl aşteptau nerăbdătoare. Stând deasupra ei, îi şopti:

— Uită-te la mine, scumpa mea. Vreau să-ți văd ochii în clipa când mă vei primi în tine. Privirile li se întâlniră şi el lunecă în plăcerea fierbinte şi dulce care îl aştepta. În timp ce trupurile li se mişcau împreună, el era zguduit profund de intensitatea sentimentelor care îl stăpâneau sentimente care erau pe rând cutremurătoare, sigure, blânde, sălbatice, generoase, lacome. Cu ultimele fărâme de autocontrol, se abținu până când îi simți trupul cutremurându-se, Atunci el se afundă şi mai mult şi îşi îngropă fața în gâtul ei.

— Doamne, Libby, gemu el de câteva ori în timp ce fulgere de împlinire îi străbăteau tot corpul. Stând îmbrățişați în toiul acelor focuri de artificii în spirală, el descoperi cuvinte care veneau din interior, cuvinte de care nu ştia că se aflau în aşteptare.

— Te iubesc, scumpa mea, Te iubesc. Mai târziu, când stăteau amândoi amețiți şi epuizați, nu era sigur dacă rostise acele cuvinte cu glas tare sau nu. Dar, ciudat, nu-l speriau. Cel puțin, nu cum îl speriase ideea de a se îndrăgosti cu un an sau doi în urmă. Dragostea nu trebuia neapărat să însemne căsătorie, în prezent.

Chiar dacă nu avea de gând să se căsătorească în următorii câțiva ani, avea, cu siguranță, să poată lega o relație. Trebuia. Acum când ştia cum era să facă dragoste cu ea, avea de gând să-şi facă timp

pentru acest lucru. Mult timp. Se hotărî să nu se gândească la copilul care dormea în camera alăturată. Sigur, Libby dorea o legătură permanentă, dar, după noaptea aceea, poate avea să se mulțumească să împartă doar patul cu el. Atât îi putea oferi. O trase mai aproape şi îi adulmecă creştetul capului, inhalând mireasma de caprifoi şi pudră de talc pe care o emana.

— Te simți bine? întrebă el jucându-se cu părul ei care îi era împrăştiat pe pernă.

— Mai mult decât bine, murmură ea lipită de pieptul lui cald şi umed. Mai degrabă grozav.Ba chiar minunat. Dar tu? Zac scoase un oftat adânc de mulțumire şi vocea îi era plină de promisiuni când spuse:

— Dacă aş fi ştiut cât de minunat este, aş fi sărit pe tine mai demult.

Libby zâmbi şi îşi împleti degetele prin părul de pe pieptul lui.

— Nu şi dacă aş fi sărit eu pe tine mai întâi. Găsi un sfârc masculin şi tare pe care îl încercui leneş. Îi simți bătăile inimii întețindu-se sub obrazul ei.

— Hm, îşi drese el glasul. Fiindcă veni vorba de sărit…

— Da?

— Eşti binevenită să sari pe mine acum, dacă vrei. Şi-mi doresc din toată inima să vrei.

— Acum? făcu Libby ridicându-şi capul pentru al privi. Chiar acum?

Nu te întorci cu spatele să te culci?

— Bineînțeles că nu! Ar fi o îngrozitoare pierdere de timp din moment ce te am în brațe. Şi în plus, zise el întorcându-se pe o parte pentru ca ea să-i simtă reînnoita dorință, ți-am spus doar că data

viitoare voi fi tot al tău, nu?

Încă un motiv pentru care îl condamna pe Bobby, îşi spuse ea. Deci unii bărbaţi nu se întorceau automat pe partea cealaltă ca să se culce, aşa cum spusese Bobby.

Sau Zac era o excepţie? îi simţi erecţia din ce în ce mai mare lipită de coapsă.

Dacă era, într-adevăr, o excepţie, atunci era una excepţională.

Zâmbi în sinea ei şi mâinile îşi începură explorarea minunată. Acum era rândul ei să-l înnebunească de dorinţă aşa cum îi făcuse el îşi trecu palmele peste pieptul lui făcându-l să geamă din străfundul gâtlejului. Îi supse fiecare sfârc maroniu şi lui i se tăie respiraţia. Îşi lăsă o mână să alunece peste stomacul lui spre excitarea care pulsa, iar el înghiţi în sec şi se rostogoli, prinzând-o dedesubt.

Ea îl privi cu ochi sclipitori.

— Nu ştiu cât de bine mă pricep la asta, Zac, dar.,..

— Scumpa mea, dacă te-ai fi priceput mai bine, m-ai fi omorât.

Îşi coborî apoi buzele spre ale ei.

— Îmi place la nebunie să te sărut, zise el cu gura lipită de a ei. Te-aş săruta ore-n şir. Îi luă un sân în mână.

— Şi-mi mai place să te ating aici.Aş face asta ore întregi, dar atunci n-aş mai avea timp să fac asta... îşi strecură un deget înăuntrul ei. Exact înainte ca pasiunea să o învăluie cu totul, un gând îşi făcu loc în mintea ei. Chiar dacă o spunea doar în toiul pasiunii, el o iubea. Dar, oare, dragostea era de ajuns?

CAPITOLUL 10

Libby se trezi înaintea lui Zac a doua zi dimineață. Se afla pe o parte, iar el era cuibărit lângă spatele ei ca o a doua piele. Un braț îi era aruncat peste ea, iar mâna îi ținea un sân. Libby se desprinse încet şi şovăitor din îmbrățişarea lui, zâmbind în sinea ei când simți o amorțeală care era efectul unei nopți petrecute în brațele lui Zac. Era o amorțeală minunată şi senzuală, îşi ținuse promisiunea, îşi spuse ea, fusese lung şi lent, cel puțin prima dată.

A doua oară, a ei, fusese iute şi plină de furie. Iar, în toiul nopții, când ea se băgase din nou în pat după ce îi dăduse să sugă fetiței, el se trezi trăgând-o lângă el pentru o altă explorare lacomă. Privirea îi alunecă peste chipul lui, văzând adevăratul bărbat. Cutele mărunte de sub ochi spuneau că obişnuia să râdă des.

Maxilarul îi era încordat chiar şi în somn, iar acea curbă neastâmpărată a buzelor persista, avertizând lumea că putea oricând să dăruiască tot atât de mult cât primea. Mustața abia începea să i se vadă şi Libby făcu ochii mari amuzată.

Roşie. Avea barba roşie. Era cu siguranță un bărbat nemaipomenit, unul pentru care merita să te trezeşti dimineața. Buzele lui schițau, într-adevăr, acel zâmbet permanent, dar mai trădau şi tandrețe. Maxilarul îi era încăpățânat, ce-i drept, dar mai ara şi ambițios şi hotărât să-i dea cât mai mult de furcă, observă ea, pentru că era la fel de decis să rămână necăsătorit cum era ea să se mărite. Alungă sentimentul că era o mare greşeală. Zac murmură ceva şi întinse mâna după ea, cuprinzându-i sânul. Apăsarea aceea îi reaminti cât de mult o durea şi cât

de umflată se simțea, aşa că se uită la ceas. Opt? Se ridică brusc în capul oaselor.

Cupcake nu mai dormise niciodată atât de mult. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, se dădu jos din pat şi alergă în camera fetiței, unde o găsi pe Victoria întinsă pe spate şi jucându-se cu degetele de la picioare.

De cum o văzu pe Libby, zâmbi şi scoase un bolborosit de înaintare, agitându-şi mânuțele în aer Răsuflând uşurată, Libby o ridică şi o lipi de gât.

— Îți mulțumesc mult, scumpa mea, murmură ea îți mulțumesc că mi-ai dăruit o noapte aproape neîntreruptă. Am folosit-o foarte bine.Pe cuvânt.

— Aşa ai şi făcut, spuse o voce din prag, Libby Îşi ridică privirea zâmbind şi rămase fără suflare când îl văzu pe Zac conturat în lumina zilei. Era masiv, cu brațele încrucişate şi arăta la fel de magnific, chiar şi gol, ca un paşă care îşi admiră haremul.

— Bună dimineața, spuse ea timid. Zac veni lângă ea şi o îmbrățişă cu tot cu copil.

— Vino înapoi în pat, Libby. Nu mi-a plăcut că m-am trezit fără să te am lângă mine.

— Îmi pare rău, murmură ea în gâtul lui cald. Trebuia să văd de ce a dormit Victoria atât de mult

— Am mituit-o eu, de aceea.

— Ai mituit-o?

— Aseară, i-am promis piure de piersici dacă ne acordă o noapte fără întreruperi.

— De cum va putea să mănânce mâncare solidă, o să am grijă să te ții de cuvânt Acum, însă, cred că e gata să sugă. Îi simțea gurița sugându-i umărul.

— Atunci ia-o în pat cu tine. În fond, zise el cu umor, acela e singurul loc pentru care suntem costumați adecvat. Ea se întoarse şi, după ce luă un

scutec din dulap, se înapoia în dormitor. Zac privi admirativ pielea netedă a feselor ei goale în timp ce mergea în fața lui, Libby avea o grație naturală în mişcări şi nu părea deloc ruşinată de propriul trup. Lui îi plăcea acest lucru. Îi plăceau femeile care se simțeau bine cu corpul lor, deşi cunoscuse foarte puține care erau astfel. Silueta ei nu era perfectă, cel puțin nu conform standardelor actuale. Formele îi erau puțin prea pronunțate pentru blugi strâmți şi tricou, dar erau genul de forme care cereau să fie explorate şi pretinse. Un bărbat îşi putea petrece toată viața explorându-le. Dar acel bărbat nu voia, nu putea să fie el.

Zac se aşează lângă ea pe pat şi Libby îi dădu imediat copilul şi scutecul.

— Pentru ce-i asta? întrebă el ridicând dintr-o sprânceană.

Libby flutură din gene.

— Ca s-o schimbi.

— S-o schimb? făcu el zâmbind. Credeam că-ți place aşa cum e.

— Drăguț, n-am ce zice. Nu, eu mă gândeam la scutec. Când Zac dădu să protesteze, ea ridică o mână.

— Să nu-mi spui că nu te pricepi, pentru că te-ai descurcat foarte bine când l-ai schimbat pe Nicky.

— Numai când a urinat

— Toți copiii urinează. Zac oftă resemnat.

— Bine, spuse el desfăcând costumaşul fetiței. Pentru cineva care nu schimbase prea mulți copii în viața lui şi care era în stare să jure că nu se pricepea la copii, fu surprinzător de competent. Schimbă fetița, o pudră şi îi puse un costumaş curat în câteva minute. Libby îi mulțumi în gând lui

Dumnezeu pentru faptul că Victoria era nu numai bine dispusă ca în fiecare dimineață, dar părea să etaleze acest lucru. Dădea din picioruşe, zâmbea, gângurea, făcea balonaşe de salivă şi zâmbea cu toată gurița de fiecare dată când Zac se uita la ea. Acesta îi mângâie obrazul moale cu un deget, iar micuța întoarse căpşorul şi i-l apucă iute sugându-l viguros. Zac o privi pe Libby uimit. Ea îi luă atunci fetița din brațe.

— Îți spune, într-un mod foarte delicat, că e gata pentru micul dejun.

— Lasă-mă să te ajut.

— Mă tem că n-ai ce să faci... Zac se rezemă de speteaza patului şi o lipi pe Libby de el.

— Pot să fac asta. O înconjură cu brațul şi îi ținu sânul cu sfârcul îndreptat spre gurița lacomă a fetiței. O ținu astfel tot timpul cât supse fetița.

Privind peste umărul lui Libby la copila cuibărită în brațele ei, simți o căldură ciudată în interior. Era extrem de excitat şi ştia că Libby putea simți asta după felul cum stătea sprijinită. Dar nu numai că găsea totul extrem de erotic, dar era şi mişcător şi care era cuvântul pe care-l folosise Libby? — Legat. Se simțea legat

Fetița începea să se sature cel puțin aşa bănui Zac după felul cum deveni din ce în ce mai puțin pasionată de supt şi mai dornică de joacă. Ori de câte ori îl vedea pe Zac privind peste umărul lui Libby, Victoria scotea un zâmbet larg în jurul sfârcului trandafiriu pe care îl mai ținea încă în gură.

În cele din urmă, îi dădu drumul şi începu să scoată balonaşe de lapte şi să dea din picioruşe. Zac atinse o picătură de lapte care atârna de sfârcul

umflat al lui Libby.

— Oare ce gust o avea? făcu el şi aplecând-o uşor îşi coborî capul spre sânul ei.

— Zac! Oare ştia cât de sexy sunase rugămintea aceea?

— Trebuie să o fac pe Cupcake să râgâie.

— Şi eu trebuie să fac dragoste cu tine. Dar bănuiesc că mai pot aştepta un minut, două, spuse el rezemându-se înapoi de perne şi privind cum Libby puse fetiţa pe umăr bătând-o uşor pe spate. Victoria se uita tot timpul la Zac zâmbind, iar el nu putu decât să-i zâmbească la rândul lui." *Doamne, e un copilaş tare simpatic*!"

După ce trecură câteva minute fără nici un rezultat, Zac se aplecă şi îşi frecă nasul de al fetiţei.

— Hai, râgâie, îi ordonă el încet. Victoria zâmbi, scoase câteva bule de salivă şi râgâi foarte satisfăcător. După aceea Libby o aşează imediat în scaunul ei în aşa fel încât să vadă razele de soare filtrându-se printre plantele de la fereastră. Se întoarse apoi la Zac zâmbind, dar Wells apăru deodată şi sări drept în mijlocul patului. Zac îşi dădu ochii peste cap.

— El ce mai vrea?

— Să iasă, presupun.

— Mă duc să-i dau drumul în curte şi..., zise el fulgerându-l cu privirea pe câinele care dădea nebuneşte din coadă, îţi interzic să latri măcar o dată. E clar?

Câinele dădu din coadă de două ori şi alergă spre uşa de la bucătărie. Zac se întoarse în mai puţin de un minut, dar în loc să se bage în pat, se duse la telefon, ridică receptorul şi îl închise în sertarul noptierei.

— Eşti un om cu multe talente, domnule Webster, spuse Libby admirativ. Schimbi copiii ca un adevărat profesionist, îi faci să râgâie, le ordoni câinilor să nu latre, ba chiar te gândeşti cum să previi întreruperile provocate de telefon.

— Stai să vezi ce mai ştiu să fac, zise el şi, aşezându-se pe marginea patului, îi luă piciorul stâng în mână.

— Abia aştept, murmură ea gemând când el începu să-i traseze cerculeţe pe degetul mare cu limba.

De comun acord săriră peste micul dejun. Erau gata să sară şi peste masa de prânz, dar stomacurile lor le aduseră aminte. Libby avea impresia că nu mai fusese niciodată atât de fericită, deşi ştia că doar împrumută fericirea pentru o perioadă scurtă de timp. Chicotiră ca nişte copii în timp ce pregătiră masa împreună, Zac făcea ca până şi sandvişurile bologna să pară sexy, mai ales când stoarse puţin muştar pe sânul lui Libby şi se apucă apoi să-l lingă. Acest lucru a mai amânat masa cu cel puţin jumătate de oră, iar supa de roşii, pe care Libby o încălzise, era aproape rece, dar o mâncară oricum. Zac plecă acasă pe la mijlocul după-amiezii, după ce stabili cu Libby să o ia la el la cină în seara aceea. După ce plecă el, Libby se aşeză pe canapea, ţinând-o pe Victoria în braţe. Abia se închisese uşa, că locuinţa păru să răsune de pustietate. Nu putea suporta.

Propti fetiţa pe umăr şi se duse la bucătărie, dar se opri brusc când văzu dezordinea de acolo dezordine care îi vorbea de Zac. Vasele de la prânz erau strânse grămadă în chiuvetă, iar pe dulap era o pată de muştar ca urmare a jocului sexy cu

muştarul. Clătină din cap. Avea să se ocupe de toate mai târziu.

Se duse în dormitor pentru a lua scăunelul copilului, dar aici singurătatea nu numai că avea ecou, dar urla, striga la ea. Cearceafurile răvăşite, dantela roşie de pe podea, toate strigau numele lui Zac. Strânse copila mai tare la piept, Să fi fost, oare, o greşeală? O femeie care voia, avea nevoie de un soț şi un bărbat care nu voia pe nimeni, era imposibil, După cât de pustie apărea casa ei după o singură noapte petrecută cu el, începu să vadă imensitatea greşelii făcute. Îşi provocase cea mai mare suferință din viața ei.

Zac făcu un duş şi se schimbă imediat după ce intră în casă şi apoi dădu drumul la televizor. Urmări meciul de baseball atent doar pe jumătate, în timp ce se plimba agitat prin apartament. Putea să se ducă să o ia pe Libby imediat, dar spusese ora şase. Încă trei ore. Îşi aruncă privirea prin living-room şi, fără să ştie de ce, nu era mulțumit. Rearanjă plantele artificiale de pe poliță, trase draperiile ca să intre mai multă lumină, ba chiar luă toate revistele de pe măsuța de cafea. Dar ceva tot părea în neregulă. Se descălță de pantofi şi de ciorapi şi îi lăsă în fața canapelei în timp ce măsură încăperea în lung şi în lat. Deodată se opri şi se uită la ei. Dintr-un anume motiv, dezordinea făcea ca încăperea să arate mai bine.

Păcat, totuşi, că nu era prea multă culoare. O idee bruscă îi aduse din nou în picioare ciorapii şi pantofii, îl făcu să-şi ia cheile de la maşină şi să iasă în viteză pe uşă. Se întoarse în mai puțin de o oră cu un vas plin cu un buchet imens de flori albastre,

galbene, purpurii şi roşii. Foarte mult roşu. Îl puse pe măsuța de cafea şi dădu din cap mulțumit. Lui Libby avea să-i placă foarte mult.

Ajunse la ea la cinci şi jumătate.

— Ai venit mai devreme! spuse ea uşor. Noroc că suntem gata. I-o dădu pe Victoria şi luă sacoşa cu schimburile fetiței de lângă uşă. După ce Libby închise uşa în urma ei, Zac spuse:

— Trebuie să luăm scăunelul Victoriei din maşina ta, nu? Libby făcu ochii mari.

— Adevărul e că ar trebui. Ce te-a făcut să te gândeşti la asta?

— Ah, scria într-un articol pe care l-am citit undeva. Da, în revista *Modern Baby* pe care i-o dăduse Hannah Se trezise citind într-o seară târziu şi, spre totala lui surprindere, găsi că era chiar interesant. O privi pe Libby deschizând portiera maşinii ei şi desfăcând scăunelul copilului. Purta rochia roz pe care o îmbrăcase la reuniunea Lamaze şi Zac nu se putea gândi decât să-şi înfigă dinții în acel nasture auriu. După o noapte îndelungată şi o zi petrecute făcând dragoste, nici prin cap nu i-ar fi trecut că ar mai fi avut energia necesară pentru a o mai face curând. Abia acum îşi dădea seama că avea nevoie de mai mult timp pentru a se sătura de ea. Dacă aşa ceva ar fi fost posibil. De fapt, putea dura o viață întreagă.

Hopa! încremeni el. Nu o voia numai în patul lui, ci şi în viața lui. Voia să se trezească lângă ea, să o găsească acasă aşteptându-l să adoarmă în brațele lui.

Dar planurile lui? în planurile lui nu era loc pentru aşa ceva. Nu încă. Jurase să facă avere până la treizeci şi cinci de ani; încă patru ani. Şi, până îşi

va atinge acel țel, îşi va pune tot timpul şi toată energia emoțională în muncă. Nu-i va mai rămâne nimic pentru familie. De ce nu se întâlniseră mai târziu, peste cinci ani?

— Zac, s-a întâmplat ceva?

— Ăăă, nu. Nu, totul e în regulă, murmură el montând scăunelul în maşina lui.

Libby tăcu tot drumul, părând preocupată. Ceea ce îi convenea lui Zac, căci încă se mai lupta cu propriile gânduri. Ştia că Libby căuta un soț şi un tată. Poate că ar fi fost de acord să rişte cu Zac, dar nu aveau să treacă prea multe sâmbete petrecute la şedințe sau zile când lucra până la nouă, zece seara şi va începe să devină nemulțumită, Sau mai rău, se va simți singură şi neglijată.

Atunci, de ce şi cum de lăsase lucrurile să ajungă atât de departe? Cineva avea să sufere. Şi avea presimțirea oribilă că aceea nu va fi doar ea. Tăcerea din maşină devenise aproape apăsătoare când ajunseră acasă la Zac. Singura care nu observă nici o schimbare fu Victoria, care adormise imediat.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă Libby de cum intrară.

— Nu. O să dureze doar câteva minute până prepar cartofii şi pun fripturile la grătar. Du-te în living şi fă-te comodă, Vin şi eu imediat. Libby zări florile de cum intră în living-room.

— Ce flori frumoase, strigă ea. De la una din numeroasele tale admiratoare?

— Nu, spuse el apărând în încăpere. De la unul de-ai tăi.

— Unul de-ai mei?

— Sunt pentru tine. Libby tăcu, după care dintr-

odată, ochii i se umplură de lacrimi.

— Sunt superbe, Zac, îți mulțumesc, spuse ea încet atingând cu degetul o petală de

Trandafir.

— Când vei vrea să o culci pe Victoria, poți folosi al doilea dormitor. Este vizavi de-l meu, i-am pregătit patul. Am pus o mulțime de perne în jur, aşa că seamănă a cuib. Ea dădu din cap şi clipi des pentru a face să-i dispară umezeala din ochi. Era mai greu decât îşi închipuise. Fiecare clipă pe care o petreceau împreună era o amintire în plus care avea să-i țină cald în cursul anilor care vor urma, Sau să o chinuiască permanent. De dragul ei, pentru sănătatea ei, trebuia să pună capăt lucrurilor. O inimă putea fi zdrobită de mai multe ori şi a ei va fi zdrobită ori de câte ori va vedea un film ştiințifico-fantastic sau va mânca mâncare italienească fără el. Şi, cu cât adunau mai multe amintiri, cu atât inima i se va frânge mai mult în viitor. Dar va mai petrece noaptea aceea, atât, doar noaptea aceea şi va mai crea o amintire. Doar încă una.

Fripturile au fost perfecte. Cartofii fierți au fost calzi, pufoşi şi dulci amestecați cu unt. Dar Libby abia reuşi să înghită câte puțin din fiecare, mai mult jucându-se cu mâncarea din farfurie. Nici Zac nu se descurca mai bine, observă ea aruncând o privire în farfuria lui. Nici el nu se prea atinsese de mâncare.

Zac strânse farfuriile în chiuvetă fără să spună nimic de mâncarea rămasă. Se aşezară apoi pe canapea ascultând un compact-disc şi privind peştii tropicali în lumea lor acvatică strălucitoare. Libby îngenunche lângă acvariu şi arătă spre doi din ei.

— Cum ai spus că-i cheamă?

— Michael şi Gabriel. Două nume de îngeri. Doar cu câteva zile în urmă se arătase îngrozit de ideea de a face ceva atât de sentimental ca a da nume unor peşti.

Poate faptul că o cunoscuse îl schimbase puțin. Era foarte corect, căci pe ea, faptul că-l cunoscuse o schimbase foarte mult. Mai observă şi alte schimbări. Plantele de pe poliță fuseseră rearanjate şi nu mai erau în şir ordonat, ci erau grupate într-un mod mai plăcut. Revistele de pe măsuța de cafea care fuseseră puse cu grijă, acum stăteau una peste alta. Iar vârful unui pantof de tenis se zărea ieşind de sub canapea, îi venea să zâmbească, dar nu putu să-şi ridice colțurile gurii.

Zac veni şi îngenunche lângă ea. Fără să-l privească, ea spuse atunci:

— Pare o prostie din partea mea să fi asociat peştii cu living-room-ul tău.

Arătă după aceea spre doi peşti mari.

— Pe ei cum îi cheamă?

— A, E, I, O şi U.Libby nu putu să nu zâmbească de data asta.

— Sunt numai cinci şi tu ai şase.

— Al şaselea e uneori Y.Libby se întoarse spre Zac.

— Mă bucur că le-ai dat nume peştilor. El ridică din umeri.

— Ce altceva aş fi putut să fac? Tu dai nume chiar şi plantelor.

— De unde ştii? Pentru că te-am auzit murmurându-i uneia azi dimineață şi promițându-i că o vei uda mai târziu Care e Elliot, oricum?

— Cea care atârnă deasupra chiuvetei de la bucătărie.

— Da... Oricum, n-aveam nici o şansă.Ai fi dat tu

nume peştilor în locul meu, aşa că mi-am spus să găsesc eu unele cu care să pot trăi înainte să născoceşti tu altele ca Priscilla, Harry şi Bartholomew.

— N-aş fi născocit asemenea nume. Aceştia sunt tetra; nu? Le-ai dat nume şi lor?

— Libby, murmură el încet. Cât o să mai vorbim despre peştii mei?

— Nu ştiu.

— Hai să vorbim despre altceva, zise el şi, luând câteva şuviţe din părul ei şi le frecă pe buze.

— Despre ce ai vrea să vorbim? întrebă ea cu un glas stins. El îi frecă acum şuviţele de buzele ei. Dădu drumul părului şi îşi trecu încheieturile degetelor peste obrazul ei.

— Păi, eu ştiu... Se aplecă mai mult şi refăcu drumul parcurs de mâna sa cu gura.

— Aş vrea să vorbim despre tine, despre mine şi despre acest covor alb, gros şi frumos pe care stăm în genunchi, spuse el. Libby îi simţi pe ceafă răsuflarea fierbinte.

— Ce anume în legătură cu covorul? întrebă ea cu un glas şi mai slab.

— E moale, spuse el trăgând-o uşor pe suprafaţa de pluş. Nu-i aşa?

— Da, şopti ea.

— Şi tu eşti moale, zise el lăsându-i un şir de sărutări mărunte de-a lungul marginii de sus a rochiei. Şi am nevoie de tine mai mult decât ţi-ai putea închipui vreodată.

— Şi eu am nevoie de tine.

— Asta-i bine. Mâinile lui îi mulară rochia moale pe sâni.

— Rochia asta e indecentă Ştiai?

— De ce?

— Nasturele ăsta, murmură el cu buzele lipite de obiectul respectiv. Nasturele ăsta provoacă un bărbat să-l descheie.

— Şi de ce n-o faci? El îşi înălță capul încet şi un zâmbet diabolic îi apăru pe chip.

— Asta şi intenționez, promise el cu un glas răguşit, după care îşi aplecă din nou capul şi trase cu dinții de nasture. Acesta se desfăcu cu uşurință, de parcă ar fi fost cusut special cu scopul de a incita un bărbat să facă acest lucru. Îi trase apoi rochia încet până la mijloc dezgolindu-i sânii, pe care îi luă în câte o mână şi îşi trecu limba în jurul unui sfârc trandafiriu invitându-l să se încrețească. După aceea îşi îndreptă atenția spre ea.

— Cum suge fetița? murmură el lângă sân. Aşa? Luă un sfârc în gură şi supse.

Libby gemu.

— Da. Nu. Nu-mi dă asemenea senzații. E ca... eşti... eu... Cuvintele ei deveniră incoerente.

— Dulce.Ai un gust dulce. Acelea au fost ultimele cuvinte, cu excepția şoaptelor pasionate, de dragoste. Actul lor de iubire conținea o anumită notă de disperare care părea să le intensifice senzațiile. Fiecare sentiment era explorat la maximum, ca şi cum fiecare din ei era sigur că o făcea pentru ultima oară.

Zac o mângâie până când ea începu să se zvârcolească de dorință, numai pentru ca ea să facă acelaşi lucru. Căutară punctul culminant al împlinirii iar şi iar, până ce căzură epuizați. Aținiră, se treziră întinşi pe covor şi se duseră amețiți în dormitorul lui Zac, unde făcură dragoste din nou şi adormiră unul în brațele celuilalt. Zac se trezi

devreme, la puțin timp după ivirea zorilor. Stătea cu Libby ghemuită lângă el şi privea razele soarelui. Acesta părea să o iubească pe Libby. Îi mângâia pielea ca satinul spumos şi dansa prin părul ei negru. Nu credea să mai fi văzut vreodată ceva mai frumos decât Libby dimineața. Doar pe Libby noaptea. Şi noaptea părea să o iubească. Întunericul flirta cu umbrele din părul ei şi se adăuga ochilor de un albastru închis. Nu exista parte din zi care să nu o iubească, îşi spuse el. Şi el o iubea. Destul de mult pentru a-şi da seama că nu-i putea oferi ceea ce-i trebuia. Ceea ce merita. O iubea destul de mult pentru a o lăsa. Auzi bolboroseli slabe din camera cealaltă îşi trase blugii pe el şi se duse să vadă ce făcea fetița. Era complet întinsă pe spate şi îşi agita brațele în aer. Îşi aminti că o văzuse pe burtă noaptea trecută şi simți o oarecare mândrie realizând că se rostogolise singură. Căută în dulapul cu scutece şi scoase unul curat, după care îi schimbă şi hainele, îmbrăcând-o cu o bluziță galbenă cu volănaşe şi pantalonaşi asortați. O duse apoi în dormitor, unde Libby continua să doarmă liniştită. Îl durea văzând-o dormind în patul lui. Nu credea că va mai putea dormi acolo fără să se gândească la ea, la felul cum îi simțea părul sub obraz, la mirosul de caprifoi, la brațele şi picioarele ei împletite cu ale lui.

Dormea pe o parte, aşa că Zac îi îndepărtă cu blândețe brațul şi puse fetița lângă ea. Victoriei nu îi trebui decât o secundă sau două pentru a găsi micul dejun şi începu să sugă cu poftă. Zac stătea proptit într-un cot şi privea simțind neobişnuita înțepătură a lacrimilor în ochi. Era o scenă atât de liniştită, de firească, de intimă, încât simți împunsătura

singurătății ştiind că nu va face parte din viitorul lor. Se întrebă cum avea să fie Victoria când va creşte mai mare? Avea să-şi țină părul strâns în coadă? îi vor place păpuşile sau maşinile? Ursuleții sau căsuțele? Poate amândouă. Nu exista nici o lege care să spună că acest lucru era imposibil. Oare Libby va avea grijă ca Victoria să aibă cuburi cu care să construiască? Citise undeva că acestea îmbunătățeau coordonarea mână-ochi. Oare avea Libby... dar se opri. Nu-l privea pe el. Nu-l va privi niciodată.

Libby se mişcă uşor şi pleoapele îi tremurară o dată, sau de două ori, după care se deschiseră. Se uită la fetița care sugea mulțumită la pieptul ei şi după aceea la Zac care le privea pe amândouă gânditor. O cuprinse sfiala şi se uită din nou la Victoria. Tăcură amândoi până când fetița îşi termină masa şi Libby se ridică în capul oaselor aşezând-o pe umăr şi bătând-o uşor pe spate.

Imediat după ce râgâi, Libby o puse în pat şi se întoarse spre Zac.

— Ar trebui să stăm puțin de vorbă. Zac se ridică şi el în capul oaselor şi îşi dădu picioarele jos din pat.

— Da, ai dreptate, zise el simplu. Te aştept în living-room.

CAPITOLUL 11

Libby se înfăşură într-un cearceaf şi se duse în living-room de unde îşi luă rochia şi bikinii de pe covor, după care se întoarse în dormitor. Se îmbrăcă repede, deşi nasturele dispăruse, îşi prinse breteaua cu un ac de siguranță pe care-l găsi pe măsuța de toaletă a lui Zac. Judecând după expresia sumbră

de pe chipul lui era limpede că, ori ştia ce avea de gând ea să spună, ori avea ceva la fel de rău de spus. O luă pe Victoria şi o strânse la piept, simțind nevoia de apropiere.

Trupul micuț şi moale al copilului şi acel miros proaspăt şi dulce îi dădu forța să facă ceea ce trebuia. Trebuia să pună capăt acum. Victoria merita mai mult decât atențiile parțiale ale iubitului parțial al mamei ei Merita atenția totală a unui tată.

Trase adânc aer în piept, apoi încă o dată şi se duse în living-room. Imediat ce o văzu, Zac spuse:

— Libby, în momentul ăsta n-am timp pentru nimic altceva decât o relație simplă.

Iar tu meriți mai mult. Tu şi Victoria meritați...

— Ai dreptate, spuse ea uitându-se la fetița care gângurea în poala ei. Am nevoie de cineva care să fie acolo, nu numai pentru mine, ci şi pentru Cupcake. Îşi muşcă buzele şi se rugă să nu-i alunece pe obraji lacrimile care îi înțepau ochii.

— Şi ştiu că acea persoană nu eşti tu. În ciuda dorinței de a nu plânge, o lacrimă îi porni din colțul ochiului lăsând o dâră argintie pe obraz.

— Nu pot fi acolo tot timpul, dar am putea... am putea continua să ne vedem...

Libby îşi ridică privirea atunci şi ochii îi sclipeau datorită lacrimilor şi furiei.

— Nu! Nu mai pot să-mi pierd timpul cu aşa ceva.

Am nevoie de un bărbat căruia să nu-i fie frică să se implice. Lovit, Zac reacționă.

— Cum adică, mi-e frică? Nu mi-e frică deloc, Libby se aplecă înainte şi îl privi drept în ochi.

— Nu? Toate chestiile astea legate de timp şi planuri nu sunt decât scuze.

Prețioasele tale planuri sunt gravate în stâncă,

Zac. Nu sunt nici măcar scrise cu sânge. Planurile se pot schimba dacă nu ţi-e frică. Dar ție ţi-e frică.

— Libby, eu te iu... țin la tine cu adevărat. Libby oftă şi se ridică, ducându-se lângă fereastra cea mare care oferea o priveliște a parcului Rockspring.

— Poate e adevărat.” *Țin*” e un cuvințel atât de drăguț şi insipid, nemaipomenit pentru cineva care se teme să se implice în vreun alt fel. Dar eu vreau un bărbat care să mă iubească la nebunie şi care e gata s-o iubească şi pe Victoria.

Amândouă meritățm măcar atâta lucru. Zac se duse lângă ea.

— Libby, aş vrea să înțelegi. Toată viața am trăit după planuri. Ele nu m-au dezamăgit niciodată. Mi-au oferit ţeluri de atins. Şi trebuie să fac extrem de multe lucruri înainte să-mi dedic timpul unei soții şi unei familii. N-ar fi cinstit față de nici o femeie să-i cer să stea cu un bărbat care nu i se poate dedica sută la sută.

— Ai dreptate. Nu-i cinstit. Vreau mai mult. Şi ca să obțin, am de gând să-mi trăiesc viața. Se întoarse să-l privească şi mai multe lacrimi îi şiroiră pe obraji. Se uita la chipul lui încă o dată, ca şi cum i-ar fi memorat fiecare trăsătură, fiecare cută, ca să-l poată recrea în nopțile lungi şi întunecate când nu va putea dormi şi când nu va putea nici să plângă.

— Doamne, Libby, murmură el atingându-i părul, dar îşi retrase mâna când ea se dădu înapoi. Habar n-ai cât de mult aş vrea să-ți ofer tot ce vrei. Un zâmbet usturător şi trist îi apăru pe buze.

— Nici tu n-ai habar cât de mult aş vrea să ții la noi atât de mult încât să vrei s-o faci.

— Nu-i vorba de ținut destul de mult...

— Nu? Eu te iubesc, Zac. Te iubesc destul de mult

ca să vreau să-mi schimb viața pentru tine. Dar tu nu suporți gândul să-ți schimbi viața pentru mine. Înțeleg. Zău că înțeleg. O soție şi o familie gata formată e mult. Dar există bărbați care nu se tem, zise ea şi îi întoarse spatele. Trebuie să plec. Pot să dau un telefon după un taxi?

— Te duc eu. Libby scutură din cap.

— Aş prefera să n-o faci, spuse ea calmă. Sincer aş prefera să n-o faci. Nu înțelegea.

Muncise toată viața şi avea anumite țeluri. Dacă pierdea din vedere acele țeluri, n-ar fi însemnat că îşi irosise toată viața?

— Aş vrea să te conduc acasă, spuse el din nou.

— Nu vreau. Deci, pot folosi telefonul tău?

— Dacă asta vrei, fă-o, spuse el după care se întoarse şi privi pe fereastră.

Acest lucru nu făcea parte din planurile lui. Acel sentiment de sfâşiere din sufletul lui. Când Libby închise telefonul şi-şi puse pe umăr sacoşa cu scutece, rana deveni şi mai mare.

— Dă-mi voie să te ajut cu asta.

— Nu, mulțumesc, spuse ea politicos, după care deschise uşa şi plecă.

El făcu un pas spre uşă, dar se opri şi izbi cu pumnul în perete.La naiba! La naiba cu toate!

Profesorii trebuiau să se întoarcă la şcoală peste două săptămâni şi Libby abia aştepta. Nu mai suporta să stea acasă. În ultimele câteva zile dusese fetița în parc, la muzeu, nu la o expoziție de artă precolumbiană, ba chiar şi la două matinee cinematografice. Orice era mai bine decât să stea acasă.

Dar nopțile nu treceau la fel de uşor. Când se lăsa

întunericul, aducea cu el gânduri şi amintiri pe care ea nu le voia. Ajunsese să doarmă pe canapea mai în fiecare noapte. Se ducea în pat, se uita în tavan şi se gândea că stătuse în, acelaşi pat în brațele lui Zac. Era prea mult. Îşi lua perna şi se ducea pe canapea, de unde se uita la televizor jumătate din noapte. Încă alte câteva nopți de nesomn şi nu mai avea să fie potrivită pentru a preda la şcoală. Şi Victoria părea mai agitată decât de obicei. Libby se întreba adesea în timp ce măsura încăperea cu copilul în brațe, dacă nu cumva răspundea stării ei sau dacă şi ea îi ducea dorul lui Zac.

De câte ori suna telefonul, inima începea să-i bată cu putere şi nutrea speranța irațională că putea fi Zac, care avea să-i spună că se înşelase şi o implora să-l primească înapoi. În cele din urmă renunță să mai răspundă la telefon, lăsând robotul s-o facă în locul ei. Nu avea chef să mai stea de vorbă cu nimeni.

— Libby, draga mea, te-am sunat acum o zi, dar poate n-ai primit mesajul. O să te sun mai târziu. Dă-i un sărut frumoasei mele nepoate.Pa.

— Surioară? E a treia oară când te sun. Ascultă-mă bine, da? Trebuie să-ți vorbesc despre un tip extraordinar. Ah, e timpul să plec la laboratorul de biologie.Pa.

— Hannah la telefon. Ştiu că s-a întâmplat ceva între tine şi Zac. Dacă ajută la ceva, să ştii că arată groaznic. Dacă vrei să vorbeşti cu cineva, sună-mă.

— Libby, aici e Deb. Nu mai las nici un mesaj pe afurisitul ăsta de robot. Ridică afurisitul de receptor şi vorbeşte-mi, fetițo. Am stat de vorbă cu Hannah şi mi-a spus că s-a întâmplat ceva între tine şi Zac. Nici un bărbat nu merită să hibernezi pentru el...

ah, fir-ar să fie. Următorul pacient trebuie să sosească peste cinci minute. Te sun diseară.

— Libby, sunt.. ăăă... Zac.Ai, ăăă, ai uitat câteva lucruri ale copilului aici. Dacă nu vrei să, ăă, mă vezi, le pot lăsa jos la portar. Libby, eu... ei bine, sper că eşti bine. Şi fetiţa la fel. Libby ascultă mesajul de cel puțin o duzină de ori înainte de a-l şterge. Doamne, cred că-mi pierd mințile, îşi spuse ea, după care luă copilul, poşeta şi cheile şi plecă. Nu mai suporta casa aceea mare şi pustie. Începea s-o urască.

Zac începea să urască acea casă mare şi pustie. În fiecare zi când venea de la lucru, arunca cheile şi începea să născocească motive pentru a ieşi din nou. Luase cina cu fiecare coleg şi cunoştință. În ultima săptămână jucase mai mult tenis decât în ultimele două luni la un loc Şi folosise camera de gimnastică de jos mai mult decât intenționase vreodată. Dar orice era de preferat decât să stea singur în casă. Poate că avea nevoie de câteva schimbări. Nu avea nici o legătură cu Libby.Ar fi vrut să ia un covor de altă culoare pentru că se plictisise de acela, nu pentru că, de fiecare dată când intra în încăpere, se vedea împreună cu Libby pe el. Rearanjă dormitorul, nu pentru că nu o vedea decât pe Libby ghemuită în patul lui, ci pentru că simțea nevoia unei schimbări.Ba cumpără chiar un peştişor auriu pe care îl puse în acvariu. Nu pentru că Libby spusese că era o prostie să asortezi culoarea peştilor cu încăperea, deşi era adevărat. O făcu pentru că voia el.

Vasul cu flori pe care îl cumpărase pentru Libby se mai afla încă pe măsuță, deşi majoritatea florilor

îşi pierdeau petalele. Nu ştia de ce nu le aruncă. Poate pentru că-i aminteau de Libby şi de toate motivele pentru care era mai bine să nu se implice unul cu celălalt. Ah, la naiba! Pe cine păcălea? Dacă era mai bine pentru cineva, atunci acea persoană trebuia să fie ea, fiindcă el nu era în nici un caz.

Nici nu putea să doarmă. Când reuşea, totuşi, era şi mai rău. Avea nişte vise incredibil de pline de viaţă. Visa că râdea şi vorbea cu ea, ceea cel făcea să urască liniştea când se trezea. Visa că făcea dragoste cu ea, ceea ce îl lăsa murind de dorinţă. Visa că se trezea auzind sunete slabe scoase de un copilaş, ceea ce-l făcea să sară din pat înainte să-şi dea seama că nu era nici un copil în casă.

Aproape în fiecare noapte se plimba prin casă până la trei, patru dimineaţa. Când insomniile îl făcură să fie prea obosit pentru şedinţele pe care le avea dimineaţa devreme, o rugă pe secretară să le amâne pe toate pentru o săptămâna, două. Mai bine, din moment ce, oricum, nu se putea gândi la nimic altceva decât la Libby. Nu se simţea în formă pentru lucru. Totuşi, era şi mai rău să stea acasă. Apartamentul lui era, de obicei, un paradis sigur şi liniştit. Acum părea mai degrabă să fie un altar în cinstea lui Libby. O vedea stând pe canapea, sorbindu-şi ceaiul, îngenunchind în fata acvariului, întinzându-se goală pe covorul lui, ghemuindu-se ca o pisică în patul lui.

Liniştea pe care, de obicei, o găsea atât de odihnitoare, acum urla de ecoul glasului şi râsului ei. Nici măcar postul de radio care transmitea muzică rock şi pe care începuse să-l asculte nu mai putea acoperi acele sunete. Aşa că poate că viaţa ei era mai bună, dar a lui era un adevărat iad.

— Arăți groaznic.

— Îți mulțumesc foarte mult, Hannah, mormăi Zac pe un ton sec. Exact asta aveam nevoie să aud.

— Eu îți spun adevărul.Ai slăbit, iar pungile de sub ochi parcă aşteaptă să fie ridicate din stația de autobuz. După aceea, vocea i se mai înmuie.

— Pari nefericit.

— Au fost vremuri când m-am simțit mai bine, recunoscu el.

— De ce n-o suni, Zac? Ştiu sigur că şi ea se simte îngrozitor.

— Pentru ea fac asta. Vrea un soț şi un tată pentru Victoria. Eu nu pot fi nici una, nici alta. Nu încă. Am prea multe de făcut.

— Dar tu ai făcut planurile, de ce nu le poți schimba? întrebă Hannah cu îndrăzneală.

— Nu-i chiar atât de simplu.

— Ba este. Consideri familia ca o piedică. Te-ai gândit vreodată că ar putea fi un avantaj? Ți-ar oferi ceva pentru care să munceşti. Să zicem că atingi toate țelurile pe care ți le-ai propus.La ce bun? Ce ai în afară de o companie, o clădire şi câțiva angajați care seara se duc acasă la familiile lor. Şi tu te duci acasă la ce? La un apartament gol? La câteva plante artificiale? La un peştişor de aur?

Se opri brusc.

— Hei, dar ăsta e, într-adevăr, un peştişor de aur. Ce caută aşa ceva în acvariul tău?

— E o poveste lungă, mormăi el.

— Gândeşte-te la ce ți-am spus, da?

— Hannah, nu m-am gândit la nimic altceva în ultimele două săptămâni. Se face târziu.La cât ai spus că trebuie să te întâlneşti cu Pritchard pentru

discul despre aprobare?

— Vai de mine, trebuie să fiu acolo într-un sfert de oră. Îți mulțumesc că ai plecat mai devreme de la lucru ca să vii să stai cu Nicky. Eşti sigur că te simți bine?

— O să mă simt foarte bine. După ce plecă Hannah, Zac se aşează pe canapea, ținându-şi nepoțelul în poală. Se trezi gândindu-se la Victoria. Era un copilaş mai drăgălaş decât micul Nick. Acesta părea să se mişte tot timpul, să dea din picioare, să-şi agite brațele, să se răsucească, în timp ce Victoria părea să fie mulțumită să se ghemuiască la piept. Îi era dor de ea. Nicky creştea repede. În ultimele câteva zile îi ieşiseră deja doi dințişori. Se întrebă cum s-o fi schimbat Victoria în două săptămâni. Peste puțină vreme avea să vorbească şi să alerge prin casă. Iar el nu va fi acolo să o vadă. Şi, dacă avea să rostească vreodată cuvântul „*ta-ta*" nu o va face pentru el. Simți o împunsătură de cuțit în stomac când se gândi la acest lucru. Apoi mai făcu un pas. Dacă Libby avea să spună „*Da*" nu va fi pentru el." *Aşa, cuțitul s-a răsucit şi mai bine*."

Nicky se lovi din greşeală la nas cu inelul pe care-l sugea pentru dinți şi începu să plângă. Zac se uită la el şi îl invidie pentru libertatea de a se agita şi a țipa.Ar fi vrut să facă şi el acelaşi lucru.

— Deb, n-am chef să ies în seara asta, protestă Libby cu un glas obosit. Pur şi simplu, nu mă simt în stare.

— Dar totul e aranjat. Mama ta a spus că tipul ăsta va veni să te ia la şapte. Cine e, oricum?

— Un tip pe care l-am cunoscut în liceu şi care

trece prin oraş. Nu ştiu de ce i-o fi spus mama să vină pe aici. O să fiu o companie îngrozitoare.

— Cred că ţi-ar prinde bine să mai ieşi în oraş şi să vezi că viaţa îşi continuă mersul. Te transformi într-o pustnică. Uită-te la tine. Trebuie să-ţi aranjezi părul, ai slăbit şi arăţi de parcă n-ai fi dormit de o lună. Tipul ăsta o să te vadă şi o să-i spună mamei tale că arăţi groaznic, iar ea va veni aici cât ai clipi. Libby oftă.

— Ştiu, ştiu. Şi ce să fac?

— Lasă-mă să-ţi aranjez părul şi pe urmă o să acoperim cearcănele. Şi să porţi o rochie frumoasă şi sexy, Te va face să te simţi mai bine. Crede-mă.

— Deb, aş putea să-l sun şi să-i spun că nu mai pot ieşi.

— Dă-i drumul E mai bine să stai acasă şi să plângi, nu? spuse Deb cu blândeţe.

Libby clătină din cap.

— Uneori numai asta ajută. Deb rămase şi o ajută pe Libby să-şi aranjeze părul şi să se fardeze. Scotoci prin dulapul ei, scoţând rochiile una câte una, dar Libby le refuză pe toate. Când i-o arătă pe cea albă, pe care o purtase când luase cina cu Zac, Libby păli şi ochii i se umplură de lacrimi trebuind apoi să refacă fardul.

În cele din urmă, Deb scoase o rochie roz din mătase.

— O culoare excelentă. Hai, pune-o. Libby scutură din cap.

— Nu vreau să mă îmbrac cu asta.

— Nu te-am întrebat dacă vrei s-o porţi sau nu, pentru că nu vrei nimic din ce ţi-am arătat până acum. Ţi-o spun pentru binele tău. Pune-o. Tipul o să fie aici dintr-o clipă în alta şi tu încă mai cauţi

prin dulapul cu haine. Libby nu avea energia necesară pentru a o contrazice, aşa încât îşi azvârli capotul pe pat şi îşi trase

Rochia pe cap.

— Eh, eşti mulțumită?

— Foarte. Întoarce-te. Hopa! Avem o problemă aici. Nu are spate.

— Şi?

— Şi breteaua sutienului spune ceva.

— Fără sutien, rochia asta ar spune ceva.

— O să fie în regulă. Am auzit soneria, spuse Deb şi se duse să deschidă.

Se întoarse, însă într-o clipă.

— E nemaipomenit şi nici tu nu arăți prea rău. Totuşi, ai avut dreptate. Acum că ți-ai scos sutienul, rochia spune, într-adevăr, ceva. Oricum, Victoria şi cu mine vom merge în vizită la mama.La ce oră crezi că o să vii s-o iei?

— Devreme. Foarte devreme. Libby mai zăbovi câteva minute după ce plecă Deb, nevrând să iasă, dar, în cele din urmă, arboră un zâmbet şi deschise uşa dormitorului. John Walker era înalt şi zvelt şi semăna cu un surfist californian.

Multe femei l-ar considera superb, îşi spuse Libby. Ea, însă, descoperi că prefera bărbații înalți, bruneți - şi ca Zac. Îşi luă poşeta şi ieşiră exact la timp pentru a se ciocni de Zac. Libby se holbă la el o clipă înainte de a spune:

— Zac? El se uită la uriaşul cel blond cu o antipatie vădită şi o țintui pe Libby cu privirea.

— Întrerup cumva ceva? John îi luă cotul lui Libby cu un gest posesiv spunând:

— Tocmai ieşeam în oraş. Zac o privi pe Libby făcând ochii mari când îi văzu rochia.

— Va trebui să ne scuzi. Vrem să intrăm puțin, zise el atunci şi luând-o pe Libby de celălalt braț, o trase înapoi în casă şi închise uşa în fața mutrei surprinse a lui John. Libby îşi smuci brațul din strânsoarea lui.

— Ce crezi că faci?

— N-o să ieşi cu rochia asta.

— Mă îmbrac cu ce vreau.

— Nu o să te îmbraci cu asta. N-ai sutien.

— Nu o să discut problema asta cu tine. Zac, de ce-ai venit? murmură ea.

Zac puse o mână absent pe capul lui Wells, care salivă afectuos pe cracul pantalonilor lui Se uită o clipă la Libby, observând umbrele de sub ochi, pe care nici fardul bine aplicat nu reuşise să le ascundă, Şi ea părea mai slabă, la fel ca el. Iar în ochii ei exista aceeaşi singurătate chinuitoare pe care o vedea în fiecare dimineață în propria oglindă.

— Libby, nu... nu ştiu. Am vrut să te văd.

— Credeam că am hotărât că n-ar trebui să ne mai vedem.

— Tu ai hotărât asta. Eu nu vreau să nu te mai văd, scumpa mea. Aceeaşi dorință care îi străbătea trupul în fiecare moment răzbătea acum în glasul lui. Dar dorința nu era de ajuns. Ea clipi de câteva ori pentru a-şi reține lacrimile care amenințau să izvorască. Se fardase deja de două ori, nu avea de gând s-o mai facă şi a treia oară.

— Zac, asta n-o să..., spuse ea, dar tăcu în clipa când auzi câteva bătăi rapide în uşă.

Nu-l putem lăsa pe John să stea acolo. Zac se duse la uşă, o deschise şi spuse:

— Scuză-ne. După care închise uşa din nou şi se întoarse la Libby.

— Te vreau.

— Nu-i de ajuns.

— Şi tu mă vrei. Ea oftă şi clătină din cap obosită.

— Zac, nu mă simt în stare.

— Recunoaşte că şi tu mă vrei.

— Nu sunt obligată să recunosc nimic. Zac acoperi distanța dintre ei din doi paşi şi o strânse în brațe lipindu-şi mâinile de spatele ei gol. Îşi strecură un picior între ale ei, ştiind că, fără îndoială, ea avea să-i simtă excitarea. După cât de brusc îşi ținu răsuflarea, simțise.

— Trebuie să-ți dovedesc, Libby? Trebuie să-ți dovedesc că şi tu mă vrei la fel de mult? Se dădu în spate destul pentru a-i vedea sfârcurile dureros de întărite care împungeau rochia lipită de trup.

— Dar nu-i nevoie să dovedesc, spuse el lipindu-şi palmele de sânii ei.Ai făcut-o tu pentru mine. Libby se răsuci.

— Bine. Aşa e, te vreau, dar asta nu înseamnă absolut nimic. Pentru că nu-mi poți oferi ceea ce-mi doresc. Nu, nu ceea ce-mi doresc, ci ceea ce-mi trebuie. Zac îşi trecu o mână prin păr. Nu mergea deloc cum plănuise el. Dar nu putea gândi logic când se afla în preajma ei. Nu putea gândi deloc. Nu putea decât să dorească.

— Libby...

— Vrei să pleci, te rog? Mă aşteaptă cineva. Zac oftă neputincios.

— Bine, spuse el apoi şi se întoarse spre uşă, după care se întoarse din nou spre ea.

Încă o întrebare, Libby, după care voi pleca. Ea încuviință.

— Mă mai iubeşti? O lacrimă îi şiroi pe obraz şi ea şi-o şterse murmurând:

— Iar se duce fardul. După care îl privi.

— Şi dacă te-aş mai iubi?

— Trebuie să aud.

— De ce?

— Nu ştiu! strigă el.La naiba, nu mai ştiu nimic. Pentru Dumnezeu, spune-mi!

— Bine, atunci. Da, te mai iubesc, zise ea şi încă o lacrimă o urmă pe prima.

Dar asta nu schimbă cu nimic situația. Zac se răsuci şi ieşi, trântind uşa în urma lui, exact în faţa lui John, pentru a treia oară. Străbătu jumătate de alee, după care reveni la uşă şi începu să bată cu pumnii. Când Libby o deschise larg, John apăru primul.

— Ai nevoie de ajutor, Libby?

— N-are nevoie de nimic de la tine, se răsti Zac, intrând în casă trăgând-o pe Libby după el şi trântind uşa.

— Va trebui să-mi pun altă uşă dacă mai faci aşa, spuse ea furioasă şi cu glasul ridicat pentru a acoperi lătratul câinelui provocat de zgomotul uşii trântite.

— Schimbă totul, spuse el ignorând bătăile în uşă, după care îi spuse câinelui: Pleacă, arătând spre bucătărie şi animalul îl ascultă dând din coadă.

— La ce te referi? Ce anume schimbă totul?

— Faptul că încă mă iubeşti. Schimbă totul.

— Zac, nu mai suport, îmi sfâşie sufletul. Tu îmi sfâşii sufletul.

— Atunci suntem chit. Şi tu mi-l sfâşii pe-al meu, şopti el. Mi-ai făcut inima praf şi mor pe dinăuntru dacă nu te am. Îi mângâie părul cu palma şi îşi înfăşură mâna în el. O trase cu multă blândeţe şi o aduse mai aproape.

— Zilele mele sunt îngrozitoare şi nopțile la fel, Am nevoie de tine acolo, Libby.

— Nu-i cinstit, scânci ea, încerc să fac ce-i mai bine şi tu nu-mi dai voie.

— Mai bine e ca noi doi să fim împreună, spuse el dându-i drumul părului şi lăsându-şi mâna să-i alunece pe umăr, apoi pe braț, până la vârfurile degetelor înainte de a o lăsa să cadă pe lângă trup. Se aflau la o distanță de câțiva centimetri.

— Şi Victoria?

— Şi Victoria şi afurisitul de câine şi chiar şi planta aia pe care o cheamă Elliot.

— Ce tot spui? întrebă Libby fără suflare aşteptându-i răspunsul.

Se auziră din nou bătăi în uşă şi John strigă ceva despre chemarea poliției. Libby nu-şi luă ochii de la Zac în timp ce se duse la uşă, o întredeschise puțin şi spuse:

— Îmi pare rău, John. S-a ivit ceva. Poate data viitoare. Apoi închise uşa şi repetă:

— Ce spui? El îi luă mâinile.

— Că te iubesc. Vrei să te măriți cu mine?

— Şi planurile tale? spuse ea cu o voce slabă.

— Sunt planurile mele. Le pot schimba dacă vreau. Şi vreau. Am nevoie de tine în viața mea, scumpo, şi o voi face chiar dacă va fi nevoie să mă însor şi cu câinele şi cu planta.

— Şi fetița?

— Ciudat, dar mă trezesc noaptea auzind-o, numai că ea nu-i acolo. Mi-e dor de ea.

— Şi ei îi e dor de tine. Zac îşi lăsă capul în jos şi, chiar înainte de a-i atinge buzele, spuse:

— Şi mi-e dor de mama ei mai mult decât pot să spun. Spune da, scumpa mea. Te rog, spune da. Îşi

mişcă buzele peste ale ei, căutând şi aflând răspunsul în moliciunea lor. O cuprinse în braţe şi îşi îngropa faţa în părul ei, ţinând-o atât de aproape, încât îşi simţeau bătăile inimii reciproc.

— Doamne, ce bine e când te simt aproape. Tânjeam după atingerea ta.

— Ţine-mă mai strâns, Zac, spuse ea cuprinzându-l mai tare cu braţele.

— Dacă ne ţinem mai strâns, n-o să mai putem respira, zise el zâmbind în părul ei.

— Nu-mi pasă. Oricum, a respira e ceva depăşit.

— Ai dreptate. Cine mai are nevoie să respire?

O ridică în braţe şi o lipi de perete, apăsându-şi trupul de al ei. O sărută apoi iar şi mâinile lui păreau să fie peste tot în acelaşi timp, mângâind, modelând, cerând.

O trase jos pe podea smulgându-şi cu frenezie hainele, dar continuând să stea apropiaţi. Ştia că nu avea să scape de acel sentiment oribil de singurătate şi pierdere până nu avea să se afunde în ea. Şi asta se va întâmplă pentru încă cincizeci de ani, aproximativ. Murmură cuvinte primitive de iubire şi dorinţă în timp ce o umplea. Lua cu o cruzime sălbatică şi nu arăta nici un pic de milă. Şi o iubea cu generozitate, delicateţe şi cu o vulnerabilitate extraordinară. Era o legătură totală, atât emoţională cât şi fizică, iar când se instala plăcerea dulce şi înflăcărată, plutiră pe valuri împreună. După aceea, el se lăsă pe o parte şi se sprijini într-un cot.

— Trebuie să înţeleg că asta înseamnă da?

Un zâmbet frumos se întinse pe chipul ei, acel zâmbet pe care îl observase prima oară. Zâmbetul de care se îndrăgostise.

— Da.

— E bine? întrebă Libby încruntându-se în oglinda care o arăta pe de-a-ntregul. Nu crezi că-i prea mult?

— Nu, mantila din dantelă merge perfect cu rochia. Arăți excelent, aşa că nu te mai agita.

— Zac a venit deja?

— E jos cu fratele său.

— Ăăă, furnizorul a...?

— Totul e perfect, Libby, o asigură Deb. Nu-ți mai face griji. Libby îşi aruncă privirea prin încăperea plină de cei dragi. Mama ei, într-un costum din dantelă albastră, se agita în jurul buchetelor de flori care tocmai fuseseră aduse.

Deb, Hannah, sora ei mai mică, Faith, şi cumnata lui Zac, Alice, erau toate acolo, îmbrăcate în rochii roz din catifea şi satin.

— Eşti sigură că vrei să te încalți cu aşa ceva, draga mea? o întrebă atunci mama ei şi Libby privi în jos.

— Sunt sigură. Ştiu că sandalele albe nu sunt tocmai potrivite pentru o nuntă care are loc în decembrie, dar am motivele mele. Muzica începu şi ele porniră în şir pe scări, aşteptând în hol.

— Dumnezeule! exclamă Deb făcând ochii mari când îl văzu pe mire şi pe cavalerul de onoare prin uşa deschisă. Nu-i aşa că arată superb?

Libby privi şi ea.

— Mamă, mamă! Mă mir că jumătate din femei n-au leşinat. Nu l-am văzut niciodată pe Zac îmbrăcat aşa şi mă gândesc că poate-l conving să poarte hainele astea şi-n luna de miere.

— E timpul. Alice fu prima care apăru pe culoarul bisericii, urmată de Hannah, Faith şi Deb. După

aceea apăru Libby.

— E frumoasă, îi şopti lui Zac fratele său, Matt. Aproape la fel de frumoasă ca Alice a mea. Zac nu spuse nimic. Avea un nod în gât de mărimea unui grepfruit, iar ochii îl dureau. Nu văzuse făptură mai frumoasă în viața lui. Rochia din satin alb îi strângea formele, iar mantila din dantelă plutea în urma ei.

Zâmbi uşor când îi văzu buchetul din trandafiri roşii. Privirile li se întâlniră o clipă şi ea îi zâmbi, după care se opri lângă rândul din față, unde se afla mama ei pentru a o săruta iute pe Cupcake. El zăbovi puțin cu privirea asupra noii lui fiice, care părea un îngeraş în rochița roşie de catifea cu dantelă albă pe margine. Iar ea îi zâmbi şi îşi agită mânuțele spre el. Îi făcu şi el semn, după care se întoarse şi îi luă mâna lui Libby. Ea îi atinse piciorul uşor şi când privi în jos, fu gata să se înece. Văzu că purta o pereche de sandale albe sexy cu toc înalt care lăsau să se vadă unghiile lăcuite cu un roşu strălucitor. Dar, senzațională era inimioara sclipitoare pe care ea o lipise pe fiecare unghie. Nunta se desfăşura în ceață. Zac nu observă nimic în afară de Libby. Era conştient de fiecare mişcare a ei, de fiecare răsuflare şi de asemenea de faptul că era cu adevărat a lui. În clipa când o strânse la piept, o auzi pe Victoria strigând „*Da.*” înălță capul şi ea zâmbi, ridică mânuțele şi spuse din nou „*Da.*” Cu lacrimi în ochi, de care nu-i era ruşine, Zac străbătu culoarul bisericii cu mâna frumoasei sale mirese pe un braț şi cu frumoasa lui fiică pe celălalt.

SFÂRŞIT